

การศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายู
ในสี่จังหวัดภาคใต้

ปริญญาณิพนธ์

ของ

ปรีชา ทิชนพงศ์

หม่อมตกลาซ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มิถุนายน ๒๕๑๙

๒ ๖๖๕๑๒

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

49T.7
ป173ก
ร.2

วิมล ธรรมะ

ประธาน

วิมล ธรรมะ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก คณะอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ศาสตราจารย์ ดร.ฟุ้งเฟื่อง เครือตราฐ และอาจารย์ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงุ่น ซึ่งได้ให้คำแนะนำปรึกษา แก่ไข และกำลังใจมาโดยตลอด

อาจารย์อารี รังสียกฤษฎี อาจารย์วันนอร์ มะทา คุณครูสุวัฒน์ เจ๊ะอารี และคุณยุพเยาว์ วงศ์ปรางดี ผู้ให้ปากคำทั้งสี่คนต่างก็ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการเก็บและรวบรวมข้อมูล เฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์อารี รังสียกฤษฎี อาจารย์วิทยาลัยครูสงขลา ยังได้กรุณาตรวจทานการเขียนสัญลักษณ์แทนเสียงให้ด้วย

อาจารย์วิจิตร อนวัชพันธุ์ ศึกษาธิการจังหวัดปัตตานี และอาจารย์ พิเศษมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ช่วยกรุณาติดต่อหาผู้ให้ปากคำ ให้ที่พักอาศัย และอำนวยความสะดวกนานัปการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ จังหวัดปัตตานี

ทุกท่านที่เอยนามมาทั้งหมดนี้ต่างมีส่วนช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ สมบูรณ์ขึ้นมาได้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณและขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง

ปรีชา ทิชนพงศ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1.	บทนำ	1
	ความมุ่งหมายในการคนควา	8
	ความสำคัญของการคนควา	8
	ขอบเขตของการคนควา	9
	สมมุติฐานของการคนควา	9
	นิยามศัพท์เฉพาะ	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคนควา	10
2.	วิธีดำเนินการคนควา	16
	กลุ่มตัวอย่าง	16
	เครื่องมือในการคนควา	18
	วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล	19
	การจัดกระทำข้อมูล	20
3.	ผลของการคนควา	21
	ตอนที่ 1 : ประโยค	21
	ตอนที่ 2 : วลี	44
	ตอนที่ 3 : ทหาคคำ	59
4.	สรุป อภิปรายผลและขอเสนอแนะ	81
	สรุปผลการคนควา	82
	อภิปรายผล	88
	ขอเสนอแนะ	93
	บรรณานุกรม	109
	ภาคผนวก	113

ประเทศไทยมีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่หลายพวกด้วยกัน บางพวกมีจำนวนมาก บางพวกมีจำนวนน้อย บางพวกมีปัญหาในการปกครอง บางพวกไม่มีปัญหาในการปกครอง พวกที่ได้ชื่อว่ามีจำนวนมากและมีปัญหาในการปกครองให้รัฐบาลต้องหาทางแก้ไขอยู่เสมอมากคือ "ชาวไทยมุสลิม" ซึ่งอาศัยอยู่ใน 4 จังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย อันได้แก่ สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส (ขจัดภัย มุสลิม, 2515 : 1 - 2) จังหวัดทั้ง 4 นี้มีอาณาเขตติดต่อกับทางภูมิศาสตร์ดังนี้

จังหวัด	ทิศเหนือ	ทิศใต้	ทิศตะวันออก	ทิศตะวันตก
สตูล	ตรัง พัทลุง และสงขลา	สหพันธรัฐมาเลเซีย (รัฐปะลิส)	สงขลา	มหาสมุทรอินเดีย
ปัตตานี ยะลา	สงขลา ปัตตานี	นราธิวาส สหพันธรัฐมาเลเซีย (รัฐเประและไทรบุรี)	อาวไทย นราธิวาส	ยะลา สงขลา และสหพันธรัฐมาเลเซีย
นราธิวาส	ปัตตานี	สหพันธรัฐมาเลเซีย	ยะลา	อาวไทย

จะเห็นว่า จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีอาณาเขตติดต่อกัน และทางทิศใต้ของจังหวัดยะลาและนราธิวาสมีอาณาเขตติดต่อกับสหพันธมาเลเซีย ควบ ส่วนจังหวัดสตูลแม้อยู่ทางออกไป แต่ก็มีอาณาเขตติดต่อกับสหพันธมาเลเซีย เช่นเดียวกัน

โดยเหตุที่ 4 จังหวัดภาคใต้มีอาณาเขตติดต่อกับสหพันธมาเลเซีย มีการคมนาคมสะดวก มีการติดต่อกันอยู่เสมอ ประชาชนใน 4 จังหวัดภาคใต้จึงมีความเป็นอยู่และวัฒนธรรมเหมือนหรือคล้ายคลึงกับประชาชนในสหพันธมาเลเซียเป็นส่วนมาก ทั้งนี้รวมทั้งศาสนาและภาษาที่ใช้ด้วย คือนับถือศาสนาอิสลามและใช้ภาษามลายู (ฟังเฟื่อง เครือตราฐ, 2509 : 2) นับว่ามีความแตกต่างจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศไทยอย่างมากมาแต่เดิม ชัจจ์กัญ บุรุษพันธ์ (2515 : 10) กล่าวว่า "ความแตกต่างในค่านศาสนาและภาษานี้ก่อให้เกิดปัญหาชนกลุ่มน้อยขึ้น ทั้งที่ตามกฎหมายแล้ว ชาวไทยมุสลิมก็คือคนไทยทั้งโดยสัญชาติและเชื้อชาติตนเอง"

ในค่านศาสนา "โดยข้อเท็จจริงแล้ว จริยธรรมทางศาสนาอิสลามเป็น การพัฒนาสังคมแทบทุกด้าน คือทั้งด้านการป้องกันประเทศชาติ ศาสนา ด้านการปกครอง ครอบครัวและเศรษฐกิจ" (ปิ่น มุทุกันต์, 2513 : 15) "ศาสนาอิสลามถือว่า บุคคลที่จะเป็นศรัทธาชนที่ค้ำยันยอมมิใช่แต่จะเฝ้าวิงวอนขอพรแต่อย่าง เดียว" (ทวน สุวรรณศาสน์ และ รัสฤษฎ์ เขาวนະศิริ, 2516 : 70)

ชัจจ์กัญ บุรุษพันธ์ (2515 : 277) ได้กล่าวถึงหลักของศาสนาอิสลามไว้ว่า ความจริงโดยเนื้อแท้แล้ว หลักของศาสนาอิสลามมิได้เป็นสาเหตุให้เกิดความแตกแยกขึ้นระหว่างชาวไทยพุทธกับชาวไทยอิสลามแต่อย่างใด เพราะศาสนาอิสลามก็มีแนวความคิดเช่นเดียวกับศาสนาอื่น ๆ ที่มุ่งอบรมสั่งสอนให้มนุษย์ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม ให้มีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก และชี้ทางสันติให้แก่มวลมนุษย์ เพราะฉะนั้นความคิดที่ว่าศาสนาอิสลามเป็นอุปสรรคใน

การสร้าง ความเข้าใจอันดีและความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างชาวไทยพุทธกับชาวไทยมุสลิม นั้น จึงยืนยันได้ว่ามีใ้ที่อยู่ทีหลักการหรือคำสอนของศาสนา นั้น หากอยู่ที่เครื่องมืออันจะให้เป็นสื่อทำความเข้าใจกันมากกว่า นั่นคือภาษาซึ่งหมายความว่า "การที่เราจะเข้าใจคนเหล่านี้ก็ เราจำเป็นต้องรู้ภาษาและวัฒนธรรมชนบประเพณีของเขา... ใครพูดทีจะพูดกับเขาให้รู้เรื่อง เราจะไ้เข้าใจนโยบายของรัฐบาล และเจตนาของรัฐบาลไ้ดี มิฉะนั้นแล้วเขาอาจจะเข้าใจผิดก็ไ้" (อุดม วิโรจน์สถิตยกิจ, 2513 : 16)

ในแง่ของภาษาแล้วถือว่า การใช้ภาษาเดียวกันเป็นสำคัญต่อการรวมตัวของพลเมืองในชาติ เพราะการใช้ภาษาเดียวกันทำให้คนเหล่านั้นมีความรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน เชื้อชาติเดียวกัน และภาษาเป็นสิ่งที่ช่วยเผยแพร่วรรณคดี ความรู้ ความรู้สึก ความเข้าใจต่อกัน ส่งเสริมวรรณคดี ชนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ แต่ถากคนเหล่านั้นใช้ภาษาคนละภาษากัน ก็จะทำให้รู้สึกว่าเป็นคนละพวกหรือคนละเชื้อชาติกัน ด้วยเหตุนี้นี้เมื่อชาวไทยมุสลิมใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันและพูดภาษาไทยไ้ไม่ได้ จึงเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการรวมตัวกันของชาวไทยมุสลิมกับสังคมไทย (อุดม เรยกิจวงศ์, 2517 : 29) และการที่มีภาษาพูดแตกต่างไปจากประชาชนส่วนใหญ่ของชาติเช่นนี้ ทำให้สำคัญไ้คิดว่าคนไม่ไ้คนไทย พยายามคิดแยกตัวออกจากประเทศไทย ทั้งนี้เพราะความไ้ไม่สามารถเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอันค้นแรก ซึ่งจะนำไปสู่ความรู้สึกแบ่งแยกในโอกาสต่อไป (ชจิตถัย บุรุษพัฒน์, 2515 : 272)

พิทยา สายบุญ (2509 : 54) กล่าวถึงสภาพการศึกษาของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเฉพาะชาวไทยมุสลิมในปัจจุบันว่ายังอยู่ในระดับต่ำมาก คือมีผู้นับหนึ่งสือไ้เกิน 60 เปอร์เซนต์ กล่าวคือประชากรในจังหวัดชายแดนภาคใต้ 5 จังหวัด ยกเว้นจังหวัดสตูล ประมาณ 60 - 85 เปอร์เซนต์ พูดภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เด็กที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนประถมศึกษามีเพียงร้อยละ 12.5 - 13.5 ของประชากรทั้งหมด มีเด็กเป็นจำนวนมากที่ออกจากโรงเรียนระหว่างศึกษา

เพราะครบเกณฑ์อายุ และนักเรียนหญิงจำนวนไม่น้อยลาออกจากโรงเรียนก่อนจบชั้นประถมศึกษาเพื่อแต่งงานก่อนวัยอันสมควร นักเรียนส่วนใหญ่เลิกเรียนเมื่อจบประถมศึกษาปีที่ 4 ถ้าการศึกษาไม่พอและไม่ได้อีกภาษาไทย บุคคลเหล่านี้จะล้มเหลวในวิชา และจะไปผนวกกับพวกที่ไม่รู้อะไรอีกต่อไป

อนึ่ง จากการสำรวจสำมะโนประชากรแห่งประเทศไทยของสำนักงานสถิติกลาง สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2503 ปรากฏว่า ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้มีจำนวนประชากรอายุตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป 660,675 คน คิดเป็นเปอร์เซ็นต์สูงถึง 84.9 ของจำนวนประชากรทั้งหมด ในจำนวนนี้เป็นผู้พูดภาษาไทยไม่ได้ถึง 382,761 คน หรือร้อยละ 57.9 ส่วนประชากรอีก 15 เปอร์เซ็นต์ ที่อายุต่ำกว่า 5 ปี อาจจะพูดภาษาไทยไม่ได้เกือบทั้งหมด เพราะยังไม่มีโอกาสได้เรียนภาษาไทยเลย (ฟุ้งเฟื่อง เกรือตราฐ, 2509 : 3 - 4)

ปัจจุบันจำนวนประชากรใน 4 จังหวัดภาคใต้เปลี่ยนไปมาก กล่าวคือในปี พ.ศ. 2503 สำนักงานสถิติกลาง สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ สำรวจพบว่ามีจำนวนประชากรทั้งสิ้นเพียง 766,609 คน (ฟุ้งเฟื่อง เกรือตราฐ, 2509 : 2) แต่ในปัจจุบันผลการสำรวจของกองการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2517 ปรากฏว่าจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นถึง 1,134,250 คน "ซึ่งก็เข้าใจว่าจำนวนคนพูดภาษาไทยไม่ได้หรือไม่ยอมพูดภาษาไทยก็คงจะมีอยู่ในอัตราเดิม" (อุดม เชนกiewicz, 2517 : 21)

การที่ชาวไทยมุสลิมใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน จนกระทั่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชาวไทยมุสลิมกับชาวไทยที่นับถือพุทธศาสนาต้องเหินห่างกันไป และบางครั้งยังก่อให้เกิดความรู้สึกแบ่งแยกตึกตามมาด้วย สภาพการณ์เช่นนี้ไม่ควรปล่อยให้เกิดขึ้นอีกต่อไป เพราะมันจะนำความเสียหายมาสู่ความเป็นเอกภาพของชาติ โดยส่วนรวม (ชัยกิจย์ บุรุษพันธ์, 2515 : 289) และถ้าพิจารณาในด้านการศึกษาแล้ว การปล่อยให้ชาวไทยมุสลิมใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันเช่นนี้

นับว่าเป็นสาเหตุหนึ่งที่จะก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารภาษา เพราะเด็กไทยมุสลิม
 เหล่านั้นจะพูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ (Mother Tongue) ความเคยชินกับภาษา
 แม่ที่เคยพูดเคยใช้อยู่เสมอจนเป็นนิสัยนี้เองทำให้เกิดปัญหาขึ้นเมื่อไปเรียนภาษาไทย
 เป็นภาษาที่สอง (Second Language) ที่โรงเรียน เด็กไทยมุสลิมอาจนำเอา
 ระบบทางภาษามลายูบางประการไปใช้ในภาษาไทย ทำให้การเรียนภาษาไทยเป็น
 ไปอย่างลำบาก ปัญหาในการเรียนภาษาไทยนี้อาจส่งผลไปถึงการเรียนวิชาอื่น ๆ
 โดยทำให้เรียนช้าและไม่เข้าใจเท่าที่ควร เพราะการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ก็
 ต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสาร (วีระวัชร คำราชูจิตต์, 2515 : 2)

ด้วยเหตุนี้ การจัดการศึกษาให้แก่ประชาชนในภูมิภาคส่วนนี้จึงมีปัญหาคือ
 แตกต่างไปจากภูมิภาคส่วนอื่น ๆ และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความเป็นปกติของ
 ประเทศชาติ สมเด็จพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน
 เมื่อคราวเสด็จ ฯ ณ ศูนย์พัฒนาการศึกษา 2 ยะลา เมื่อวันที่ 23 มีนาคม
 พ.ศ. 2502 ว่า "การศึกษาที่นี่สำคัญมาก ใหพยายามจัดให้ดี ให้พลเมืองสามารถ
 พูดภาษาไทยได้ แม้จะพูดได้ไม่มากนัก เพียงแค่พอเรื่องกันก็ยังดี เพราะเท่าที่
 ผ่านมาคราวนี้ มีผู้ไม่ภาษาไทย ต้องใช้ล่ามแปล ควรให้พูดเข้าใจกันได้ เพื่อ
 สะดวกในการติดต่อถึงกันและกัน" (ปิ่น มาลากุล, 2506 : 25)

ดังนั้นโครงการปรับปรุงการศึกษาของประชาชนในเขตนี้ นับว่าเป็นโครง
 การสำคัญยิ่งของรัฐบาล กระทรวงศึกษาธิการได้รวม 4 จังหวัดนี้เป็นภาคศึกษา
 เดียวกัน เพราะประชาชนมีความเป็นอยู่และวัฒนธรรมเหมือนกัน ให้ชื่อว่าภาค
 ศึกษา 2* และได้ตั้งศูนย์พัฒนาการศึกษาภาคขึ้นที่จังหวัดยะลา เพื่อทำหน้าที่เกี่ยวกับ
 การพัฒนาการศึกษาใน 4 จังหวัดนี้ และได้ตั้งคณะกรรมการปรับปรุงการสอนภาษา
 ไทยขึ้นโดยเฉพาะ มีวัตถุประสงค์ที่จะยกระดับผลของการสอนภาษาไทย โดยมุ่งให้

* ปัจจุบันเรียก เขตศึกษา 2

ประชาชนในชนชั้นวรรณะภาษาไทยให้ได้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ฟุงเฟื่อง
เกร็ดตราฐ, 2509 : 4)

ตามโครงการปรับปรุงการสอนภาษาไทยใน 4 จังหวัดภาคใต้ การเขียน
แบบเรียนภาษาไทยเป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง เพราะแบบเรียนที่ใช้อยู่ก่อนนั้นเป็น
แบบเรียนสำหรับเด็กภาษาไทย ไม่ใช่สำหรับเด็กภาษามลายู แบบเรียนภาษา
ไทยสำหรับเด็กภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ต้องเป็นแบบเรียนที่สร้างขึ้นจากผล
ของการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษามลายูโดยเฉพาะ (ฟุงเฟื่อง เกร็ดตราฐ,
2509 : 4) "ทั้งในเรื่องเสียง ไวยากรณ์และศัพท์" (อังกาบ ผลกรกุล,
2506 : 22) ตัวอย่างนี้ โดแนลด์ ลอยเชล และคนอื่น ๆ (Donald
Leushel และคนอื่น ๆ 2506 : 68 หน้า) จึงได้จัดทำหนังสือคู่มือครูใน
การสอนออกเสียงภาษาไทยขึ้นมาเล่มหนึ่ง และอีกเล่มหนึ่งโดยผู้เขียนชุดเดียวกัน
คือหนังสือแบบเรียนภาษาไทยสำหรับเด็กภาษามลายู (2507 : 303 หน้า)
นอกจากนี้ภาคศึกษา 2 ยะลา (2506 : 156 หน้า) ได้จัดทำหนังสือวิธีพิเศษ
ในการสอนภาษาไทย ซึ่งหมายถึงวิธีสอนภาษาไทยให้แก่เด็กภาษามลายูโดยเฉพาะ
ขึ้นอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม หนังสือคู่มือครูและแบบเรียนที่สร้างขึ้นเหล่านี้ มิได้สร้าง
ขึ้นจากผลการวิเคราะห์ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ แต่สร้างขึ้นจากผลการ
เปรียบเทียบภาษามลายูมาตรฐานกับภาษาไทยกลาง จึงไม่อาจนับเป็นตำราสอน
ภาษาที่ดีได้ ทั้งนี้ โดแนลด์ ลอยเชล และคนอื่น ๆ (2506 : ข) จึงเสนอ
แนะไว้ว่า "ถ้าจะให้จริงจัง ๆ สมควรจะได้วิเคราะห์ภาษามลายูท้องถิ่นที่พูดกันอยู่ใน
ภาคใต้ของไทย และนำมาเปรียบเทียบกับภาษาไทย" ซึ่งงานดังกล่าวควรเป็นหน้าที่
ของนักภาษาศาสตร์โดยตรง ดังที่ อุดม วัชรนิสสัย (2513 : 16) ได้
กล่าวถึงงานที่นักภาษาศาสตร์ควรกระทำประการหนึ่งคือ "การศึกษารูปแบบภาษา
ท้องถิ่น เพื่อจะได้ชี้ให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันของภาษาทั้งสอง

เพื่อจะได้เตรียมหนังสือ บทเรียน อุปกรณ์การสอน สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาหนึ่งให้
รู้ภาษาที่สองได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ"

ตามหลักภาษาศาสตร์ถือว่า ภาษาแต่ละภาษามีลักษณะโดยเฉพาะของตน
เอง ถึงแม้ว่าภาษาทุกภาษาประกอบด้วยเสียง คำ ไวยากรณ์ และความหมาย
แต่ส่วนประกอบเหล่านี้ของภาษาหนึ่งจะมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาอื่น ดังนั้นการ
สอนการเรียนรู้ภาษาตามแนวภาษาศาสตร์ หมายถึงการสอนการเรียนรู้ที่เป็นไปตาม
ลักษณะของภาษานั้น ๆ ในกรณีเช่นนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูสอนควรเรียนรู้ลักษณะ
ภาษาของผู้เรียน (ฟุงเฟื่อง เครือตราฐ, 2509 : 1) และถ้าผู้สอนทราบ
ถึงความแตกต่างของระบบภาษาทั้งสองก็ทำให้ผู้สอนทราบถึงปัญหาที่ผู้เรียนจะประสบ
ซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนได้วางแผนและฝึกฝนเฉพาะปัญหาเหล่านั้นมากเป็นพิเศษ แทนที่
จะนำเอาเวลาไปใช้ในการฝึกสิ่งซึ่งไม่เป็นปัญหาในการสอนการเรียนรู้ (อังคาบ
ฉลากกรกุล, 2506 : 22)

ปัญหาการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใน 4 จังหวัดภาคใต้ นั้น ฟุงเฟื่อง
เครือตราฐ (2509 : 61) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญไม่ได้อยู่ที่วิธีสอนแต่เพียง
อย่างเดียว เพราะวิธีสอนเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้โดยไม่ยากนัก ถ้าครูผู้นั้นสามารถใช้
ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ปัญหาที่สำคัญยิ่งกว่าวิธีสอนก็คือปัญหาเรื่องแบบเรียน
เพราะปัจจุบันปรากฏว่าแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาค
ใต้ที่ถูกต้องตามหลักวิชาภาษาศาสตร์ยังมีน้อยมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยังไม่มี
การวิจัยภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ และเปรียบเทียบภาษาไทยตามแนวภาษา
ศาสตร์อย่างมีหลักและถูกต้องแน่นอนเพียงของตนเอง

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากระบบหน่วยเสียงภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาค
ใต้ นั้น ฟุงเฟื่อง เครือตราฐ (2509 : 113 หน้า) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบ
กับระบบหน่วยเสียงภาษาไทยไว้อย่างสมบูรณ์เพียงพอแล้ว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า
สมควรจะได้ศึกษาและเปรียบเทียบภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้กับภาษาไทยใน

เรื่องระบบประโยคเป็นลำดับต่อไป ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ในการสอนภาษาไทยแก่เด็กไทยมุสลิมใน 4 จังหวัดในโอกาสต่อไป

อนึ่ง ตามแนวทางปฏิรูปการศึกษาที่คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา (2518 : 20) เสนอต่อรัฐบาลเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2517 และคณะรัฐมนตรีได้มีมติรับหลักการไปแล้วเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2517 นั้น ได้กล่าวถึงการศึกษาแบบกระจายอำนาจว่า "ให้ท้องถิ่นมีอิสระในการจัดทำรายละเอียดและแบบเรียนให้รับกับสภาพท้องถิ่น" ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้นอกจากจะเอื้ออำนวยประโยชน์ในการสอนการเขียนภาษาไทยโดยตรงแล้ว ยังเป็นการสนองเจตนารมณ์ของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาในการผลิตตำราหรือแบบเรียนให้รับกับสภาพท้องถิ่นอีกด้วย

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบโครงสร้างของประโยคภาษาไทยกับระบบโครงสร้างของประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ว่ามีลักษณะเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ระเบียบในการเรียบเรียงลำดับคำเป็นประโยค (Sentence Structures)
2. ลักษณะของวลี (Phrase Structures)
3. ตำแหน่งและหน้าที่ของคำในประโยค (Word-Classes)

ความสำคัญของการค้นคว้า

1. ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบจะเป็นประโยชน์สำหรับแนะนำครูผู้สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กไทยมุสลิม

2. ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบจะใช้เป็นข้อเสนอแนะในการจัดทำหรือปรับปรุงแบบเรียนภาษาไทยให้เหมาะสมกับเด็กไทยมุสลิมที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในโอกาสต่อไป

3. ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบจะช่วยเอื้อประโยชน์แก่ผู้สนใจภาษามลายูโดยทั่วไป

4. ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบจะช่วยส่งเสริมแนวทางคนควาทางภาษาศาสตร์ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการคนควา

ในการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการคนควาไว้ดังนี้

1. จะศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะระบบประโยคภาษาพูดของภาษาไทยถิ่นกรุงเทพฯ กับระบบภาษาพูดของภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ คือ สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส เท่านั้น

2. ผู้ให้ปากคำ (Informant) มี 4 คน เป็นผู้ชาย 3 คน ผู้หญิง 1 คน ทั้ง 4 คนเป็นชาวไทยมุสลิมโดยกำเนิด นับถือศาสนาอิสลามและใช้ภาษามลายูเป็นภาษาแม่ แต่สามารถพูดภาษาไทยได้

3. ตัวอย่างประโยคและวลีที่ใช้เป็นข้อมูลในการสอบถามได้เลือกจากวิทยานิพนธ์เรื่อง Inter - Sentence Relations in Modern Conversational Thai ของ วิจิรัตน์ ภาณุพงศ์ (2513 : 269 หน้า)

สมมติฐานของการคนควา

ระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้น่าจะมีโครงสร้างที่ต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาไทย หมายถึงภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้พูดกันในหมู่คนไทยโดยทั่วไป โดยเฉพาะในถิ่นกรุงเทพมหานคร
2. ภาษามลายู หมายถึงภาษามลายูที่ใช้พูดกันใน 4 จังหวัดภาคใต้ อันได้แก่ สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส
3. คำ (Word) หมายถึงเสียงที่เปล่งออกมาแล้วมีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเปล่งออกมากครั้งหนึ่งหรือมากกว่าก็ได้
4. หมวดคำ (Word-class) หมายถึงคำพูดที่แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ โดยถือเอาตำแหน่งหน้าที่และความสัมพันธ์ของคำในประโยคเป็นเกณฑ์
5. วลี (Phrase) หมายถึงคำคำเดียวหรือหลาย ๆ คำก็ได้ ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยคหน่วยใดหน่วยหนึ่ง เช่น พังสีอยู่บนโต๊ะ หนังสือเป็นนามวลี อยู่เป็นกริยาวลี บนโต๊ะเป็นสถานวลี เป็นต้น
6. ประโยค (Sentence) หมายถึงการที่คำและวลีเรียงลำดับกันถูกต้องตามระบบโครงสร้างของภาษา มีความสัมพันธ์กัน (Syntax) มีความหมายเกิดขึ้นและรวมทั้งการแบ่งคำออกเป็นหมวดหมู่ (word-classes) ตามตำแหน่งหน้าที่และความสัมพันธ์กับคำอื่นในประโยคเดียวกันด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า

พระยาอนุมานราชธน (2513 : 77-78) กล่าวไว้ในหนังสือ นิติศาสตร์ภาค 1 เกี่ยวกับภาษามลายูว่า "ภาษามลายูเป็นภาษาที่ใช้พูดกันในแหลมมลายูตอนใต้และตามเกาะต่าง ๆ ในบริเวณใกล้เคียง ในเกาะสุมาตราตามชายฝั่งทะเล ในเมืองท่ากลางแห่งของเกาะชวา ในเกาะบอร์เนียวกลางแห่ง ตลอดจนในหมู่เกาะโมลุกกะ"

ฟงเฟื่อง เครือตรา (2509 : 6) กล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ว่า ภาษามลายูที่ใช้ใน 4 จังหวัดภาคใต้เป็นภาษาถิ่นของภาษามลายูที่ใช้ในสหพันธ์มาเลเซีย ซึ่งเป็นภาษาในตระกูลมลายูโพลินีเซียน (Malayo - Polynesian) อันเป็นตระกูลใหญ่ตระกูลหนึ่ง ใหญ่ที่สุดในเนื้อที่กว้างขวางกระจัดกระจายอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของโลก ภาษาตระกูลมลายูโพลินีเซียนแบ่งออกเป็น 2 สาขา คือ

1. สาขตะวันตก หรืออินโดนีเซียน (Western or Indonesian) เป็นภาษาที่ใช้ในหมู่เกาะสุมาตรา อินโดนีเซีย สหพันธ์มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ บอร์เนียว เลยไปจนถึงเกาะกวม และมาดากัสการ์ ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้จัดอยู่ในสาขานี้ด้วย

2. สาขตะวันออก (Eastern) ซึ่งแยกออกเป็นไมโครนีเซียน (Micronesian) โพลินีเซียน (Polynesian) และเมลานีเซียน (Melanesian) ใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก เช่น ภาษาฮาวายเอียน (Hawaiian) ภาษาตาฮีเตียน (Tahitian) ภาษาเมารี (Maori) ภาษาฟีจีเยน (Fijian) และภาษาย่อย ๆ อื่น ๆ

ทั้งภาษามลายูในสหพันธ์มาเลเซียและภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ใช้ตัวอักษรยาวี (Malayo Arabic Letters) เป็นตัวเขียน ซึ่งนิยมเขียนจากขวาไปซ้าย

ขุนศรีปกิจพิสัย (2516 : 50) กล่าวถึงลักษณะภาษามลายูว่า "ภาษามลายูไม่มีสิ่งที่เรียกว่า ธาตุ (Root) มีเป็นถ้อยคำเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่นิยมการเติมพยางค์ (Affixation) เข้ากับคำเดิม โดยเติมเข้าข้างหน้า บาง ข้างหลังบาง สอดแทรกเข้าระหว่างพยางค์ของคำบาง คำใหม่นี้มีนัยแห่งความหมายเกี่ยวข้องกับ ความหมายของคำเดิม แต่เป็นคำต่างชนิดในเชิงไวยากรณ์ไปจากเดิม"

พระยาอนุমানราชชน (2513 : 78) กล่าวไว้ในหนังสือนิรุกติศาสตร์ภาค 1 เกี่ยวกับระบบประโยคของภาษามลายูว่า "การเรียงคำเป็นประโยคก็เหมือนกับภาษาไทย เช่นคำที่เป็นคุณศัพท์และกริยาวิเศษณ์ เอาไว้ข้างหลังนามและกริยา การบอกถึงค์ พจน์ของนาม และบอกกาลและนามาก็เป็นอย่างภาษาไทย คือใช้คำเติมหน้าหลังแล้วแต่กรณี และมีคำลักษณนามมาก" ชุนลีลปกิจพิสัย (2506 : 74 - 80) ก็ได้กล่าวถึงระบบประโยคหรือโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษามลายูไว้ในหนังสือวิธีพิเศษในการสอนภาษาไทยเช่นเดียวกันว่า...

การจัดลำดับคำเข้าเป็นประโยคนั้นจัดว่าเป็นเรื่องสำคัญเพราะเหตุว่าคำมูลและคำนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปเพื่อแสดงหน้าที่ และแสดงความเกี่ยวพันกันในประโยค จะทราบหน้าที่ของคำนั้นได้ก็ต่อเมื่อเห็นตำแหน่งในประโยคแล้ว หากเรียงลำดับคำผิดตำแหน่ง ความหมายก็เปลี่ยนได้... การรวมคำให้เป็นประโยคก็เรียงลำดับส่วนต่าง ๆ ดังนี้ ประธาน + ส่วนขยาย + กริยา + กรรม + ส่วนขยายกรรม + ส่วนขยายกริยา ซึ่งเป็นไปอย่างเดียวกับภาษาไทย แต่นิยมใช้ประโยคที่กริยาขึ้นต้นประโยคเป็นปกติ ในวากยวิธานจะเป็นพวกสกรรมกริยาหรืออกรรมกริยา

อย่างไรก็ตาม "ภาษามลายูในสหพันธมาเลเซีย กับภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้มีการออกเสียงพยัญชนะและสระผิดเพี้ยนกันออกไปบ้าง มีระบบไวยากรณ์แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง" (ฟุ่งเฟื่อง เกรือตราฐ, 2509 : 6)

กล่าวเฉพาะภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ฟุ่งเฟื่อง เกรือตราฐ (2509 : 113 หน้า) ได้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ โดยศึกษาวิเคราะห์ตามแนวภาษาศาสตร์ในเรื่องระบบเสียง (Phonology) เป็นประการสำคัญ สรุปได้ดังนี้คือ

หน่วยเสียงพยัญชนะมี 18 หน่วยเสียง คือ / p, t, k, b, d, g, c, ʃ, s, h, m, n, ñ, ɲ, l, r, w, y, / ทุกเสียงมีตำแหน่งที่ต้นคำและระหว่างสระ ไม่มีเสียงหยุด / p, t, k / * เป็นตัวสะกด มีเสียงนาสิก / m, n, ŋ / เป็นตัวสะกดบางเป็นส่วนใหญ่ แต่คำพูดภาษาถิ่นจังหวัดสุโขทัยทั้งเสียงหยุด / p, t, k / และเสียงนาสิก / m, n, ŋ / เป็นตัวสะกดและในบางครั้งมีเสียง / h, l, r / เป็นตัวสะกดอีกด้วย

หน่วยเสียงสระมีหน่วยเสียงสระเดี่ยวที่ลงเสียงหนัก (Stressed Single Vowels) 7 หน่วยเสียง คือ / i, e, æ, a, u, o, ɔ / สระเดี่ยวเสียงเบา (Unstressed Single Vowel) 1 หน่วยเสียง คือ / ʊ / และสระประสม (Diphthongs) 4 หน่วยเสียง คือ / ai, au, ia, ua / อนึ่ง สระเสียงยาวหรือสระเดี่ยวที่ลงเสียงหนักทั้ง 7 หน่วยเสียง จะกลายเป็นเสียงสั้นเมื่อมีตัวสะกด หรือเมื่อเสียงตัวสะกดเดิมที่ใช้ในภาษาสเปนหรือมาเลเซียนหายไป และบางทีมีเสียงครึ่งสั้นครึ่งยาว ไม่สั้นเท่าสระเสียงสั้นในภาษาไทย นับได้ว่าสระเสียงสั้นเป็นรูปแตกต่าง (Allophones) ของสระเสียงยาว

การศึกษาค้นคว้าภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ เพิ่งได้เริ่มกันอย่างแท้จริงเมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมาเอง ก่อนนี้ถึงเราจะมีตำราว่าด้วยเรื่องภาษา แต่ก็มีลักษณะเป็นแบบเรียนมากกว่าจะเป็นการอธิบายภาษาตามแนวภาษาศาสตร์

แม่แกพระยาอุปทิศศิลปสาร (2511 : 197) ผู้เรียบเรียงตำราสยามไวยากรณ์ ซึ่งว่าด้วยอักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ และฉันทลักษณ์ ยังได้ชี้แจงไว้ในหนังสือวจิวิภาคว่า "ตำราไวยากรณ์ไทยเราตั้งขึ้นตามโครงรูปไวยากรณ์ภาษาอังกฤษบาง ภาษาบาลีและสันสกฤตบ้าง เพราะในสมัยนั้นเราเริ่มนิยมภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก... เมื่อระเบียบใช้ต่างกันเช่นนี้ เราจะยึดเอาภาษาอังกฤษหรือ

* / p, t, k / จะกลายเป็น / ʔ / เมื่ออยู่ในตำแหน่งตัวสะกด

ภาษามาลี ฉันทะฤค มาเป็นแนวเปรียบเทียบใช้ภาษาเรหาได้ไม่' ดังนั้นไวยากรณ์-
ไทยก็ควรมีระเบียบในภาษาไทยเป็นสำคัญ"

แต่ถึงแม้จะได้อ้างไว้อย่างนั้นก็ตาม "การณกลับปรากฏว่ามีตำรา
ก็เล่ม ๆ ใหม ๆ ขึ้นมา ก็ยังอยู่ในชายที่พระยาอุปทิศศิลปสารเขียนไว้ทั้ง 4 ภาค"
(ผ่อง พิริยกิจ, 2512 : 247) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า "การศึกษาภาษาไทย
จึงเขียนตามแบบเก่า ก็ไม่มีเล่มใดได้ประโยชน์ทางไปจากฉบับของพระยาอุปทิศศิลป
สาร" (กัมพร สุขเกษม, 2514 : 9)

พระยาอนุমানราชชน (2513 : 257 หน้า) ได้เขียนหนังสือชื่อ
นิรุกติศาสตร์ ซึ่งเป็นหนังสือภาษาไทยเล่มแรกอธิบายภาษาในแนวที่ต่างไปจาก
สยามไวยากรณ์ของพระยาอุปทิศศิลปสาร กล่าวคือ ได้อธิบายเรื่องภาษาในตระกูล
ต่าง ๆ และการจัดแบ่งภาษาคามรูปลักษณะของภาษา ที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้กล่าวถึง
การศึกษาภาษาในคำเสียง อธิบายถึงการเกิดเสียงพยัญชนะ เสียงสระ รวมทั้งได้
อธิบายเรื่องหน่วยเสียง และการกลายเสียงไว้อย่าง

อย่างไรก็ตาม หนังสือนิรุกติศาสตร์เล่มนี้มีได้กล่าวถึงการศึกษาภาษาไทย
ในแง่ความสัมพันธ์ของคำในประโยคไว้เลย ดังนั้น จึงยังไม่อาจนับเป็นตำราภาษา-
ไทยที่สมบูรณ์ได้

การวิเคราะห์ภาษาไทยในแง่ความสัมพันธ์ของคำในประโยคเพิ่งมาปรากฏ
ในระยะหลัง เมื่อ อุดม วัชรินทร์ลิขิต (1963 : 70 pp.) เขียน
วิทยานิพนธ์เรื่อง Thai Syntax : An Outline ซึ่งได้อธิบายวากยสัมพันธ์
ของภาษาไทย โดยใช้ทฤษฎีปรัวรรณ์ (Transformation) และต่อมา
ได้เรียบเรียงหนังสือขึ้นอีกเล่มหนึ่งชื่อ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น เนื้อหาส่วนใหญ่เป็น
การอธิบายเรื่องพื้นฐานในการศึกษาภาษา คือ สรีรศาสตร์ การวิเคราะห์หน่วย
เสียงสระ - พยัญชนะในภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เรื่องเสียงวรรณยุกต์ หน่วย
คำ วากยสัมพันธ์ภาษาไทย และสรีรวิทยาการทฤษฎีปรัวรรณ์ (อุดม วัชรินทร์ลิขิต,
2513 : 209 หน้า)

ริชาร์ด บี. นอสส์ (Richard B. Noss, 2507 : 254 pp.)

เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง Thai Reference Grammar โดยศึกษาภาษาไทยจากผู้
ให้ปากคำ (Informant) 6 คน ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้อธิบายถึงเรื่องหน่วย
เสียง หน่วยคำ และความสัมพันธ์ของคำในประโยคภาษาไทย

ผู้ศึกษาภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์คนสุดท้ายที่ควรจะต้องกล่าวถึงอย่างยิ่ง
คือ วิจิตร ภาณุพงศ์ (2513 : 269 หน้า) ผู้เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง

Inter - Sentence Relations in Modern Conversational Thai

ซึ่งได้อธิบายวากยสัมพันธ์ของภาษาไทยอย่างพิสดาร โดยพิจารณาจากประโยค
ภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีการจำแนกประโยคออกเป็นประโยคเริ่ม
(Initiating Sentence) กับประโยคไม่เริ่ม (Non - Initiation
Sentence) และแจกแจงโครงสร้างของประโยคและวลีในแบบต่าง ๆ อย่าง
ละเอียด รวมทั้งการแบ่งคำออกเป็นหมวดหมู่ (Word - Classes) โดยพิจารณา
จากตำแหน่งหน้าที่ของคำในประโยคด้วย นอกจากนี้ยังมีหนังสืออีกหลายเล่มที่เขียน
ในแนวนี้โดยผู้เขียนคนเดียวกัน ซึ่งทั้งหมดที่เขียนรวมกับคนอื่นและเขียนคนเดียว (ดู
รายละเอียดหน้าบรรณานุกรม)

: จากการศึกษาคำราและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ภาษาไทยตามที่
กล่าวมานี้ ผู้วิจัยเห็นว่าวิทยานิพนธ์ของ วิจิตร ภาณุพงศ์ เรื่อง Inter -
Sentence Relations in Modern Conversational Thai มีเนื้อหาวิพากษ์
และสมบูรณ์ สามารถอธิบายได้ครอบคลุมวากยสัมพันธ์ภาษาไทยมากที่สุด ดังนั้นใน
การเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกเอาวิทยานิพนธ์เรื่องนี้เป็นแนวทางใน
การศึกษาเปรียบเทียบ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบครั้งนี้ ผู้วิจัยเริ่มโดยการศึกษาเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ของ ฟุงเฟื่อง เครือธราฐ (2509 : 113 หน้า) เรื่อง ภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ อย่างละเอียดทุกบททุกตอน พร้อมทั้งฝึกฟังเสียงภาษามลายูจากผู้นับปากคำบางคน และในขณะเดียวกันก็ฝึกเขียนสัญลักษณ์แทนเสียง (Phonetic Symbols) ตามที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ของ ฟุงเฟื่อง เครือธราฐ ควบคู่กันไปด้วย ในระหว่างนั้นผู้วิจัยได้นำเอาตำราวิชาหลักภาษาไทยและวิทยานิพนธ์ฉบับต่าง ๆ ตามที่ไต่ถามมาแล้วในตอนต้นว่าควยเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้ามาพิจารณา เพื่อจะใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบ ซึ่งในที่ที่สุดก็ได้ตกลงเลือกเอาวิทยานิพนธ์ของ วิจิตรณ์ ภานุพงศ์ เรื่อง Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai มาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเปรียบเทียบดังกล่าวดังกล่าวแล้ว

กลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในทางภาษาศาสตร์ หรือการเลือกผู้นับปากคำนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยหลักเกณฑ์ตามที่ วีระวัชร ศำราวุฒิจิตต์ (2515 : 9) กล่าวไว้ในปริญญานิพนธ์เรื่อง ระบบหน่วยเสียงของภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง อำเภोजอมบึง จังหวัดราชบุรี ว่า ได้อาศัยหลักเกณฑ์บางประการของ วิลเลียม เจ. ซัมมาริน (William J. Samarin) คือพิจารณาหาผู้นับปากคำที่มีอายุประมาณ 30 ปีขึ้นไป เพื่อจะได้เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางภาษามากพอควร และมีความรับผิดชอบ ทั้งจะช่วยให้ความสะดวกในการซักถามด้วย จำนวนของผู้นับปากคำไม่กำหนดแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ในการค้นคว้าวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกผู้ให้ปากคำทั้งหมด 4 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 2 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่มีภูมิหลังทางการศึกษา (Educational background) สูง กลุ่มหลังเป็นกลุ่มที่มีภูมิหลังทางการศึกษา น้อย ทั้งนี้เพื่อต้องการเปรียบเทียบว่า ภาษาของผู้ให้ปากคำระหว่าง 2 กลุ่มนี้ จะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกันในส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ บางหรือไม่ ผู้ให้ปากคำ ที่เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ คือ

1. กลุ่มผู้มีภูมิหลังทางการศึกษาสูง มี 2 คน คือ

1.1 นายอารี รัสโยกฤษฎ์ อายุ 35 ปี วุฒิทางการศึกษา กศ.ม. นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่บ้านควน อำเภอมะนัง จังหวัดสตูล ปัจจุบันรับราชการประจำที่วิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา ในตำแหน่งอาจารย์ โท ภาษาที่พูดได้คือภาษามลายู ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

1.2 นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา อายุ 32 ปี วุฒิทางการศึกษา ค.ม. นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเขตเทศบาลอำเภอมะนัง จังหวัดยะลา ปัจจุบันรับราชการประจำที่วิทยาลัยครูสงขลา จังหวัดสงขลา ใน ตำแหน่งอาจารย์โท ภาษาที่พูดได้คือ ภาษามลายู ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

2. กลุ่มผู้มีภูมิหลังทางการศึกษาน้อย มี 2 คน คือ

2.1 นายสุวัฒน์ เจ๊ะอารี อายุ 46 ปี ความรู้จบชั้นประถมศึกษา 4 นับถือศาสนาอิสลาม มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเขตเทศบาลอำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี ปัจจุบันรับราชการประจำที่โรงเรียนบ้านจะรังบองอ อำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี ในตำแหน่งครูตรี ภาษาที่พูดได้คือ ภาษามลายู และภาษาไทย

2.2 นางยุทเยาว์ วงศ์ปรางค์ อายุ 38 ปี ความรู้จบชั้นมัธยม ปีที่ 3 (ป.7) นับถือศาสนาอิสลาม มีอาชีพค้าขาย มีภูมิลำเนาตั้งแต่เกิดจนปัจจุบัน อยู่ในเขตเทศบาลอำเภอมะนัง จังหวัดปัตตานี ภาษาที่พูดได้คือ ภาษามลายู และ ภาษาไทย

เครื่องมือในการค้นหา

1. คำ วลี และประโยคภาษาไทยที่ใช้เป็นข้อมูลทางภาษาสำหรับเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ (ดังปรากฏในบทที่ 3 : ผลของการค้นหา) นี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมขึ้นโดยเลือกจากตัวอย่างคำ วลี และประโยค จากวิทยานิพนธ์เรื่อง Inter - Sentence Relations in Modern Conversational Thai ของ วิจิตรณ์ ภาณุพงศ์ (2513 : 269 หน้า) ซึ่งในบางตัวอย่างผู้วิจัยได้ดัดแปลงเสียใหม่ เพื่อความเหมาะสมที่จะใช้เป็นข้อมูลทางภาษาสำหรับประชากรในภูมิภาคส่วนนี้ จำนวนประโยคและวลีที่ใช้เป็นเครื่องมือศึกษาเปรียบเทียบนี้ดังนี้ คือ

1.1 ประโยคที่ใช้ทดสอบการปรากฏของประโยคในแบบต่าง ๆ จำนวน 193 ประโยค

1.2 วลีที่ใช้ทดสอบการปรากฏของวลีในแบบต่าง ๆ จำนวน 144 วลี

1.3 ประโยคที่ใช้ทดสอบการปรากฏของหมวดคำชนิดต่าง ๆ จำนวน 167 ประโยค

2. สัญลักษณ์แทนเสียงที่ใช้สำหรับจับบันทึกตามเสียงที่ได้ยินนั้น ผู้วิจัยได้อาศัยผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระบบเสียงภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ของ ฟุงเฟื่อง เกรือตราฐ (2509 : 113 หน้า) ดังนี้

สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงพยัญชนะ มีดังนี้

p	t	k	?	*
b	d	g		
		c		
		จ		
	s			h
m	n	ญ	๓	
	r			
	l			
w		y		

* ? เป็น Free variation ของ / p, t, k / เมื่ออยู่ในตำแหน่งตัวสะกด

สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงสระ มีดังนี้

i	u
e	ə
æ	o

ในจำนวนหน่วยเสียงสระเหล่านี้ / ə / เป็นสระเสียงสั้น นอกนั้นเป็นสระเสียงยาว ในกรณีที่คำนั้นประสมสระเสียงยาวแล้วมีตัวสะกดหรือตัวสะกดเกินในภาษามลายูหายไป สระเสียงยาวเหล่านี้จะกลายเป็นสระเสียงสั้น ในที่นี้จะใส่เครื่องหมายจุดไว้ข้างใต้เครื่องหมายแทนสระเสียงยาว เพื่อแทนสระเสียงสั้น เช่น / i, u, o / เป็นต้น

3. เครื่องบันทึกเสียงแบบใช้แถบบันทึกเสียงชนิดคาสเซต (Cassette) ไรต์กับทั้งไฟฟ้ากระแสตรงและกระแสสลับ

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บและรวบรวมข้อมูลทางภาษานี้ ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตไปตามจากผู้ให้ปากคำ โดยการที่ผู้วิจัยออกเสียงเป็นประโยคหรือวลีภาษาไทย แล้วให้ผู้ให้ปากคำออกเสียงเป็นประโยคหรือวลีภาษามลายูที่มีความหมายตรงกันกับภาษาไทย สลับกันไป ขณะเดียวกันก็บันทึกเสียงการสัมภาษณ์ด้วยเครื่องบันทึกเสียงไวด้วย

อนึ่ง เนื่องจากผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนั้นในการบันทึกเสียงเพื่อเก็บข้อมูลจึงมี 2 ระยะด้วยกันคือ ครั้งแรกในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2518 เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้หนีภัยหลังทางการศึกษาสูง ครั้งหลังในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2518 เป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้หนีภัยหลังทางการศึกษาน้อย ระยะเวลาระหว่างนั้นผู้วิจัยได้ฟังเสียงภาษามลายูที่บันทึกไว้ พร้อมทั้งเขียนออกมาเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงและหลังจากเก็บข้อมูลจากกลุ่มผู้หนีภัยหลังทางการศึกษาน้อยแล้ว ผู้วิจัยก็ได้นำแถบบันทึกเสียงมาเปิดฟัง เพื่อตรวจสอบหาข้อแตกต่างเล็กน้อย ๆ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้ ขณะเดียวกันก็บันทึกหมายเหตุส่วนที่แตกต่างเล็กน้อย ๆ เหล่านั้นไว้ด้วย และเพื่อความถูกต้องแน่นอน ผู้วิจัยได้ใช้ พจนานุกรมไทย-

นลายของ โหมัมมัด อับดุลกาเดร์ และนิมะ ประถมวงศ์ (2517 : 492 หน้า)
ตรวจสอบคำขอมูลภาษามลายูกับภาษาไทยที่ยังสงสัยด้วย

การจัดกระทำขอมูล

1. นำขอมูลทางภาษามลายูที่รวบรวมได้นั้นมาวิเคราะห์แจกแจง และเปรียบเทียบกับภาษาไทย โดยดูการปรากฏของคำและวลีในตำแหน่งต่าง ๆ ของประโยคเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร
2. ประโยค วลี และหมวดคำต่าง ๆ ของภาษามลายูที่จะถือว่าเป็นประโยค วลี และหมวดคำที่แสดงหน้าที่เช่นเดียวกับภาษาไทยได้ นอกจากจะมีความหมายตรงกับภาษาไทยแล้ว จะต้องปรากฏในตำแหน่งเช่นเดียวกับภาษาไทยด้วย
3. คำและวลีใด ๆ ก็ตามในภาษามลายูที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกับคำและวลีในภาษาไทย แต่มีความหมายต่างกัน ก็ถือว่ามีความโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกัน
4. ในกรณีที่คำ วลี และประโยคภาษามลายูมีความหมายตรงกับคำ วลี และประโยคภาษาไทย แต่การปรากฏของคำและวลีในตำแหน่งของประโยคต่างกัน ก็ถือว่ามีความโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกันด้วย
5. สรุปข้อแตกต่างและข้อเหมือนกัน รวมทั้งข้อคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับประโยค วลี และหมวดคำภาษามลายูที่ได้จากการเปรียบเทียบกับประโยค วลี และหมวดคำในภาษาไทย

ผลของการคนควา

ความรู้เรื่องประโยคและข้อมูลภาษาไทยทั้งหมดต่อไปนี้ ผู้วิจัยสรุปและ
คัดแปลงจากวิทยานิพนธ์ของ วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (2513 : 269 หน้า)

เรื่อง Inter-Sentence Relations in Modern Conversational Thai

ตอนที่ 1 : ประโยค

ประโยคภาษามลายูที่ไรสนทนาในชีวิตประจำวันแบ่งตามความสมบูรณ์ของ
เนื้อความตามแนวที่วิจิตร ณ ภาณุพงศ์ วิจัยไว้ มี 2 ชนิด คือ

1. ประโยคเริ่ม (An Initiating Sentence) คือประโยคที่มีเนื้อ
ความสมบูรณ์ไร้เริ่มการสนทนาได้ โดยไม่ต้องอาศัยประโยคนำหรือสถานการณ์
แวดล้อม เช่น

ไปไหนมา

pergi gəmana> *

หิวจัง

lapar sunoh

2. ประโยคไม่เริ่ม (A Non-Initiation Sentence) คือประโยค
ที่มีเนื้อความไม่สมบูรณ์ ไร้เริ่มการสนทนาไม่ได้ ต้องมีข้อความนำหรือสถานการณ์
แวดล้อมช่วย จึงจะฟังเข้าใจได้ เช่น

* > เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้เมื่อ /a/ มีฐานที่เกิดเลื่อนไปจากเดิม โดยจะอยู่
ก่อนไปทางโคนลิ้นและริมฝีปากเป็นรูปก่อนข้างกลม ในที่นี้หน่วยเสียง /a>/ จะ
ปรากฏเมื่อ /a/ อยู่ในตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น.

มี

ada>

เป็นประโยคไม่เริ่ม ผู้ฟังคงสงสัย แต่ถามีข้อความนำว่า ...

มีคนไทย

ada> oraŋ kah

ถึงนี้ก็จะเข้าใจความหมายของประโยคได้

ประโยคประกอบด้วยหน่วยหน่วยประโยค ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ
หน่วยประโยคมูลฐานกับหน่วยประโยคเสริม

1. หน่วยประโยคมูลฐาน (Primary Sentence Constituents)
ประกอบไปด้วยหน่วยประโยคประเภทนาม หรือหน่วยประโยคประเภทกริยาหรือทั้งสองประเภทรวมกันก็ได้

หน่วยประโยคประเภทนามสามารถทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคได้ 4
ชนิด คือ

1. หน่วยประธาน (ป) - Subject
2. หน่วยกรรมตรง (ตก) - Object
3. หน่วยกรรมรอง (รก) - Indirect Object
4. หน่วยนามพิเศษ (นพ) - Nominal Sentence Constituent

หน่วยประโยคประเภทกริยาสามารถทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคได้
3 ชนิด คือ

หน่วยเสียงสระ /a/ บางครั้งจะกลายเป็น /ə/ ในพยางค์ที่ลงเสียงเบา
เช่น kədaḥ อาจจะออกเสียงเป็น kədaḥ หรือจะเกิดการกลมกลืนเสียงในตอน
กลางพยางค์กลายเป็น kaḥ ได้

1. หน่วยกริยากรรม (กต) - Transitive Verbum
2. หน่วยกริยาอกรรม (กอ) - Intransitive Verbum
3. หน่วยกริยาทวิกรรม (กท) - Double Transitive Verbum

กล่าวเฉพาะโครงสร้างของหน่วยประโยคมาตรฐานที่มีเฉพาะคำนามกับคำกริยาเรียงกัน โดยไม่มีคำอื่นประกอบหรือขยาย มีอยู่ 4 แบบ คือ

แบบที่ 1	ป	กต	เอน
	ฝน		ตก
	hujan		turun
	หังคา		วิว
	atap		tires
	ขนม		อร่อย
	cucur		sedap
	ผม		สวย
	rambut		elok
แบบที่ 2	กต	กท	เอน
	วิว		น้ำ
	lapar		ayan
	ขึ้น		รถ
	naik		kerita
	กลับ		บ้าน
	balak		ka-rumah
	เวียน		หนังสือ
	payi		

แบบที่ 3

ป	กศ	ตก	เชน
รค	ชน	เค็ก	
kerita>	bərtəh	buda>?	
มีด	ปาก	มือ	
pisau	luka	taṅan	
คน	เคาะ	ประตู	
orang	kətoḥ	pintu	
bung	กัก	แขน	
ṅamə?	gəte?	lənjan	

แบบที่ 4

ป	กท	ตก	รค	เชน
พอ	ให้	สตางค์	น้อง	
pa?	bagi	dui?	ka- ade?	
เค็ก	ถาม	ปัญหา	ครู	
buda?	tañə?	masa- alah	guru	
ครู	บอก	กะบนน	นักเรียน	
guru	kəbar	marka ka pada mure?	2	
ครู	แจก	กิลสอ	นักเรียน	
guru	bagi	pinsel	ka pada mure?	2

อย่างไรก็ตาม ประโยคเหล่านี้ อาจจะมีส่วขยายในหน่วยต่าง ๆ ได้ เช่น

ป	กอ	
ฝน	คงจะไม่ตก	
huṅjan	baṅkali	ta? turon
วันนี้	สวยดี	
payon	ini	selok sunoh

ป กค กค
 "คนไม่เล็ก ไม่ชอบ " น้ำมาก

pokɔ? kayu kəci ta? suka? ayar baŋa?

นี่ กำลังจะไปเอา รูป

nit sɔdan na? pərgi əmbel gambar

ป กค ตก รก

ฉัน กองให้ ของ เด็กทุกคน

saya kəna? bagi bənda ka- buda? 2 tiap 2 orang

เพื่อนคนไหน บอก เรื่องนี้ เธอ

kawan mana? kəbar cərita? ini dia

ในกรณีที่ประโยคมีส่วนขยายด้วย เช่น เราอาจสับตำแหน่งของคำได้ โดยที่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง เช่น

ป	กค	หรือ	กค	ป
คุณ	เหนื่อยไหม	"	เหนื่อยไหม	คุณ
tuan	lətəh kah	"	lətəh kah	tuan
กับชาว	อรอยนะ	"	อรอยนะ	กับชาว
lau?	sɔda? na?	"	sɔda? na?	lau?
ผ้า	แห้งแล้วหรือ	"	แห้งแล้วหรือ	ผ้า
kain	kərin dah kah	"	kərin dah kah	kain

และในกรณีที่ประโยคนั้นมีหน่วยกรรมตรง (ตก) ซึ่งส่วนมากจะมีหน่วยขยายประกอบอยู่ด้วยเสมอ ก็อาจสับตำแหน่งของหน่วยกรรมตรงไปอยู่หน้าหน่วยประธาน (ป) ได้ โดยความหมายไม่เปลี่ยนเช่นเดียวกัน แต่จะสับตำแหน่งให้หน่วยกรรมตรงไปอยู่หลังหน่วยประธาน หรือให้หน่วยประธานไปอยู่แทนที่หน่วยกรรมตรงไม่ได้

1. ป กต ตก
 ใคร ทอด เน้น
 siapa> rəndəŋ daŋin ini
 นึก คงชอบ รูปนี้
 nit suka> gambar ini
 แม่ ทำ หมอนใบนั้น
 ma> ? buat bantai itu
 แมครีว ลืมชื่อ ไช
 oraŋ masa lupa> beli telor

สับตำแหน่งใหม่เป็น :

ตก ป กต
 เน้น ใคร ทอด
 daŋin ini siapa> rəndəŋ
 รูปนี้ นึก คงชอบ
 gambar ini nit suka>
 หมอนใบนั้น แม่ ทำ
 bantai itu ma> ? buat
 ไช แมครีว ลืมชื่อ
 telor oraŋ masa lupa> beli

ประโยคที่ขยายตำแหน่งกรรมตรงมาไว้หน้าประโยค มักจะมีส่วนขยาย
 หรือคำทางเสียงประกอบในหน่วยกรรมตรงด้วยเสมอ

2. ป กต ตก รก
 ใคร ให้ สดางค์ หู
 siapa> bagi dui? ini ce?
 นักเรียน ชอบถาม ปัญหาพวกนี้ ดัน
 ana? səkola>h suka> taŋa masa? əlah ini saya

ครู ยังไม่ได้เริ่มสอน จดหมาย เด็กพวกนี้

guru ta? boleh mola ajar surat kirem buda? ini
สับตำแหน่งใหม่เป็น :

ตก ป กท รก

สตางค์นี้ ใคร ให้ หนู

dui? ini siapa? bagi ce?

ปัญหาพวกนี้ นักเรียน ชอบถาม นั้น

masa? malah ini ana? sokola>h suka> ta> saya

จดหมาย ครู ยังไม่ได้เริ่มสอน เด็กพวกนี้

surat kirem guru ta? boleh mola ajar buda? 2 ini
สับตำแหน่งใหม่เป็น :

รก ป กท ตก

หนู ใคร ให้ สตางค์นี้

นั้น นักเรียน ชอบถาม ปัญหาพวกนี้

เด็กพวกนี้ ครู ยังไม่ได้เริ่มสอน จดหมาย

ประโยคนิพนธ์ผู้วิจัยเห็นว่าในภาษาไทยไม่นิยมใช้พูดกัน จึงไม่ใส่ข้อมูล
ที่เป็นประโยคภาษามลายูไว้ให้

ในกรณีที่ส่วนประกอบไม่อยู่ติดกัน ทั้งนี้เพราะมีส่วนประกอบอื่นมาแทรกอยู่
ก็ให้อธิบายยังเป็นส่วนประกอบเดียวกัน เช่น

1. ป กส- ตก (-กส)

ฉัน ซื้อ ข้าว มาแล้ว

saya beli nasi? mari lah

2. ป กส- ตก- (-กส) (-ตก)
 เพื่อน ยืม หนังสือ ไป เล่นไฟ
 kawan pinjam surat pergi sa- buah

3. กส- ตก (-กส)
 ชัก ผ้า ในสระอาศน์นอย
 basoh kain bagi bersoh sikit

4. ป กท ตก- รก (-ตก)
 ป่า ไฟ มะม่วง หนู ตั้งหลายใบ
 wu? bagi mampalam ce? banay? biyi

5. กท- ตก (-กท) รก
 จะปัก เสื้อ ใน ไคร
 na? buat baju bagi siapa?

ประโยคที่ 1 และ 2 ถือว่าเป็นโครงสร้างประโยคแบบหนึ่งของแบบ

ป กส ตก

ประโยคที่ 3 ถือว่าเป็นโครงสร้างประโยคแบบหนึ่งของแบบ กส ตก

ประโยคที่ 4 ถือว่าเป็นโครงสร้างประโยคแบบหนึ่งของแบบ ป กท

ตก รก

ประโยคที่ 5 ถือว่าเป็นโครงสร้างประโยคแบบหนึ่งของแบบ กท ตก รก

เหตุที่ถือเช่นนี้เพราะว่า คำที่อยู่ในที่ขีดกันในตัวอย่างข้างบนนี้ อาจจะอยู่
 ที่ใดก็ได้ ทำให้เกิดรูปแบบประโยคที่สับตำแหน่งใหม่ขึ้นมา โดยความหมายไม่
 เปลี่ยนแปลง เช่น

1. ตก ป กส (เดิมเป็น ป กส ตก)
 ข้าว ฉัน ช้อนมาแล้ว
 nasi? saya beli mari dah

2. ตก ป กส (เดิมเป็น ป กส ตก)

ทั้งซื้อเล่มหนึ่ง เพื่อน ยืมไป

surat sa- buah kawan pinjam pergi

3. ตก กส (เดิมเป็น กส ตก)

ผ้า ซักใส่สะอาดหน่อย

kain basuh bagi suci sikit

4. ตก ป กท รก (เดิมเป็น ป กท ตก รก)

มะม่วงทั้งหลายใบ ป่า ให้ หนู

mampulam bañu? biñi wu? bagi ce?

5. ตก กท รก (เดิมเป็น กท ตก รก)

เสื้อ จะปักให้ ใคร

bañu handa? buat bagi siapa?

กล่าวโดยสรุป โครงสร้างของประโยคซึ่งประกอบด้วยส่วนประกอบของ
หน่วยประโยคหน่วยมูลฐานทั้ง 7 หน่วย อาจนำมาประกอบเข้าเป็นแบบโครงสร้าง
ของประโยคที่เป็นประโยคเริ่มรวม 12 แบบ คือ

แบบที่ 1 กอ เซน
 เห็น
 leteh
 สายแล้ว
 sayop dah
 นอนเสียเถอะ
 tidor lah
 ยังรอนอยู่นะจ๊ะ
 do? panas lagi ce?

แบบที่ 2

ป กอ เชน

นาฬิกา ทราย

jam mati

แก้ว แตก

gelas pecah

ผ้า ผงแล้ว

kain kerip dah

กับขาว อร่อยนะ

lau? sedap nah

แบบที่ 3

กด ตก เชน

หิว น้ำ

lapar ayar

กลับ ยานกันเดอะ

bale? ka- rumah lah

ขายปึก หนาตากวดย

tuloy ketop tingsap sama

จะไปซื้อ กวดยสักหัวหนึ่ง

na? pergi beli pisap sa- sikat

แบบที่ 4

กอ ป เชน

เหนียวไหม กู

lateh kah tuan

ค พรวน

canoe anjing ini

บน เล็กพวกนี้

jahat budak? ini

ยังไม่สุกเลย ข้าว

yaq ta? masa? lagi nasi

แบบที่ 5

ป กศ ตก เชน

คน เคาะ ประตู

oraq kato? pintu

คุณ อยากรู้ อะไร

tuan handa? minum apa

ฉัน เห็นแล้ว รูปนั้น

saya sudah lihat gambar itu

พี่เธอ เป็น ครู

abang dia jadi? guru dah

แบบที่ 6

ตก ป กศ เชน

รูปนั้น ฉัน เห็นแล้ว

gambar itu saya sudah lihat

มานี้ เธอ เคยใช้ไหม

kain ini dia berjasa pakai kah

ผลไม้ พ่อ ยังไม่ได้อ่าน

buah kayu pa? ta? makan lagi

ขมม มนกวัว กำลังไปเอา

cucur oraq masa? sudah pergi ambil

แบบที่ 7

กท ตก รก เชน

ลืมนอน สดางค์ ลูกคา

lupa tamah dui? oraq beli

นางจะบอก ชาวคือ ฉัน

patot kabar kabar baik saya

ยังไปไต่ไต่ ย่า คนไข

ta? boleh bagi ubat orang demam

กำลังจะสอน หนังสือ เด็ก

sudah ma? ajar surat buda?

แบบที่ 8

ป กท ตก รก เชน

พี่ ป่อน ขาว นอง

abang suap nasi ade?

ใคร ไ้ ลูกกวาด หนู

siapa? bagi buah gula ce?

เธอ นานจะบอก ขาวดี อัน

tuan patot kobar kobar baik ka-saya

ใคร จะสอน หนังสือ เรา

siapa? ma? ajar surat kita?

แบบที่ 9

ตก ป กท รก เชน

บอกไม้นี้ ใคร ไ้ เธอ

bunga? ini siapa? bagi ka-tuan

ลูกกวาด ใคร ไ้ หนู

buah gula? siapa? bagi ce?

ขาวดี เธอ นานจะบอก อัน

kobar baik tuan patot kobar saya

ภาษาไทย ครูคนนี้ เคยสอน หนู

bahasa thai guru ini biasa ajar saya

แบบที่ 10

รก ป กท ตก

เด็ก ๆ แม่ ยังไปไต่แจก สดวกัก

buda? 2 ma? ta? bagi dui? lagi

เด็กขี้เกียจ ใคร จะอยากให้ รางวัล

buda>? sagan siapa> ta? suka> bagi hadiah

เด็กพวกนี้ ครู ชอบสอน หนังสือ

buda>? 2 ini guru suka> ajar surat

เด็กที่สอบได้หนึ่ง ครูใหญ่ จะแจก รางวัล

buda>? yang p~~er~~iksa boleh nomor satu guru

bersa na? bagi hadiah

แบบที่ 11 นพ เชน

พี่

aban

รถ

karita>

บ้านฉันหลังใหม่

rumah saya baru

หนังสือของเพื่อนฉัน

surat ha? kawan ini

แบบที่ 12 นพ นพ เชน

นี่ คินสอใคร

ni pensel siapa>

นั่น วิชา

itu payon saya

กบไหน พ่อเธอ

orang mana> pa? tuan

โน่นนะ โรงเรียนของคุณ

itu lah sekolah ana>?

2. หน่วยประโยคเสริม (Secondary Sentence Constituents or Adjuncts) มีลักษณะสำคัญที่ต่างไปจากหน่วยประโยคมูลฐาน ดังนี้

1. หน่วยประโยคเสริมจะปรากฏรวมกับหน่วยประโยคมูลฐานในประโยคเริ่มเสมอ

2. หน่วยประโยคเสริมอาจจะวางไว้หน้าหรือหลังหน่วยประโยคมูลฐานก็ได้ โดยที่ความหมายไม่เปลี่ยนแปลง นอกจากน้ำหนักของความ กล่าวคือ หน่วยประโยคเสริมที่วางไว้หน้าประโยคจะมีน้ำหนักของความมากกว่าหน่วยประโยคเสริมที่วางไว้หลังประโยค

3. หน่วยประโยคเสริมอาจจะปรากฏในหน่วยประโยคมูลฐานเพียงหนึ่งหน่วยหรือมากกว่าก็ได้ ในกรณีที่หน่วยประโยคเสริม 2-3 หน่วย ก็อาจเรียงตำแหน่งกลับกันได้เป็นหลายแบบ ซึ่งก็มีผลเนื่องทำให้น้ำหนักของความต่างไปบ้างเล็กน้อยเท่านั้นเอง นั่นคือหน่วยประโยคเสริมที่อยู่ข้างหน้าประโยคจะมีน้ำหนักของความมากกว่าหน่วยประโยคเสริมที่อยู่ถัดไป

หน่วยประโยคเสริมมี 3 ชนิด คือ

1. หน่วยเสริมพิเศษ (สพ) - A Modal Adjunct ได้แก่ วิเศษณ์-วิธีที่อาจปรากฏหน้าหรือท้ายประโยคก็ได้ เช่น

1.1 นากลัว รดไมมาแล้ว

gama>? ña>? kərita> ta? mari dah

รดไมมาแล้ว นากลัว

kərita> ta? mari dah gama>? ña>?

1.2 ปกติ ฉันไปคอยไปไหน

kəba ña>? kan ña> saya ta? pərgi ka- manay

ฉันไปคอยไปไหน ปกติ

saya ta? pərgi ka- mana> kəbaña>? kan ña>

1.3 ความขรรนคา พอไมคัมเลย

kəbaŋa> kənŋa> pa? ta? minum ara?

พอไมคัมเลย ความขรรนคา

pa? ta? minum ara? kəbaŋa> kənŋa

1.4 ความปกติ ผมชอบฟังดนตรีมาก

kəbaŋa> kənŋa> saya suka dengar buŋiyan

ผมชอบฟังดนตรีมาก ความปกติ

saya suka> dengar buŋiyan kəbaŋa kənŋa>

2. หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับสถานที่ (สส) - A Locational Adjunct

ไคเกตตานวลีที่อาจปรากฏหน้าหรือท้ายประโยคได้ เช่น

2.1 ในครัว ไฟสว่างดี

dalam dapur api cərah baik

ไฟสว่างดี ในครัว

api cərah baik dalam dapur

2.2 ข้างถนน รดจอกเยอะ

təpi batas kərita> bənti baŋa>

รดจอกเยอะ ข้างถนน

kərita> bənti baŋa> təpi batas

2.3 บนสะพาน รดคายบอย

atas titi kərita> mati sələlu

รดคายบอย บนสะพาน

kərita> mati sələlu atas titi

2.4 ในห้องนี้ ตู้เบอะจริง

dalam bile? ini ləbu baŋa>? suŋəh

ผู้โดยสารจริง ทองนี้

labu baŋa? sunoh dalam bile? ini

3. หน่วยเสริมที่เกิดจากเวลา (๕๖) - A Temporal Adjunct

ได้แก่การวลีที่อาจปรากฏหน้าหรือท้ายประโยคก็ได้ เช่น

3.1 ตอนเช้า รถมอเตอร์ไซด์

waktu pagi kərɪta> kətət sunoh

รถมอเตอร์ไซด์ ตอนเช้า

kərɪta> kətət sunoh waktu pagi

3.2 พรุ่งนี้ โรงเรียนเปิดแล้ว

iso? ni səkola>h buka> dah

โรงเรียนเปิดแล้ว พรุ่งนี้

səkola>h buka> dah iso? ni

3.3 เมื่อวาน เด็กน้อยลืม

kəmarən buda>? lupa> bəli buah limau

เด็กน้อยลืม เมื่อวาน

buda>? lupa> bəli buah limau kəmarən

3.4 เมื่อคืน มนุษย์หนึ่งแล้ว

samalam saya tɛŋɔ? wayən dah

มนุษย์หนึ่งแล้ว เมื่อคืน

saya tɛŋɔ? wayən dah samalam

ทั้งโลกความมาแล้วในหน้า 33 แล้วว่า หน่วยประโยคเสริมที่อยู่ต้นประโยคจะมีน้ำหนักของความมากกว่าส่วนที่อยู่ท้ายประโยค ดังนั้นจากตัวอย่างหน่วยประโยคเสริมทุกชนิดที่ยกมาเป็นคู่เปรียบเทียบกับบนนี้ หน่วยประโยคเสริมในตัวอย่างแรกจะมีน้ำหนักของความมากกว่าหน่วยประโยคเสริมในตัวอย่างที่ 2 เสมอ

และตามที่ได้กล่าวมาแล้วในหน้า 33 เช่นเดียวกันว่า หน่วยประโยคเสริม
เหล่านี้อาจปรากฏรวมกันในประโยคเดียวกันได้ โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง
เพียงแต่นำหนักของความหนักเบาต่างกันตามตำแหน่งหน้าหลังเท่านั้นเอง ซึ่งเรา
อาจจัดเรียงลำดับเขาควด้วยกันได้เป็นโครงสร้าง 16 แบบ ดังนี้

1. สพ สว สส
2. สพ สส สว
3. สว สพ สส
4. สว สส สพ
5. สส สพ สว
6. สส สว สพ
7. สพ สส (สว)
8. สพ สว (สส)
9. สส สพ (สว)
10. สส สว (สพ)
11. สว สพ (สส)
12. สว สส (สพ)
13. (สพ) สส สว
14. (สว) สส สพ
15. (สส) สว สพ
16. สส สว สพ

ตัวอย่าง :-

1. นากลัว ตอนนี้ ที่บ้าน ไม่มีใคร

tah ka waktu ini dirumah ta? ada siapa>

2. ¹นากัว ¹ที่บาน ²ตอนนี้ ¹ไม่มีใคร
 tah ka dirumə>h wəktu ini tə? ada> siapa>
3. ²ตอนนี้ ¹นากัว ¹ที่บาน ¹ไม่มีใคร
 wəktu ini tah ka dirumə>h tə? ada> siapa>
4. ²ตอนนี้ ¹ที่บาน ¹นากัว ¹ไม่มีใคร
 wəktu ini dirumə>h tah ka tə? ada> siapa>
5. ¹ที่บาน ¹นากัว ²ตอนนี้ ¹ไม่มีใคร
 dirumə>h tah ka wəktu ini tə? ada> siapa>
6. ¹ที่บาน ²ตอนนี้ ¹นากัว ¹ไม่มีใคร
 dirumə>h wəktu ini tah ka tə? ada> siapa>

๗๓

โครงสร้างของประโยคไม่เริ่ม

โครงสร้างของประโยคที่กล่าวมาข้างต้นนี้เป็นโครงสร้างของประโยคเริ่ม
 ก็จริง แต่ประโยคไม่เริ่มก็อาจจะมีโครงสร้างเป็นแบบเหล่านี้ด้วยก็ได้

ตัวอย่างประโยคไม่เริ่มที่มีโครงสร้างแบบใดแบบหนึ่งใน 12 แบบข้างต้น

- แบบที่ 1 ¹กอ ¹เชน
 คังไป
 higa saɣət
 หอมจัง
 harom sunoh
 ยังไม่หวาน
 tə? manis

แบบที่ 2

ป๋ กอ เซน
 เขา สบายดีแล้ว
 dia ~~seha~~? dah
 สามใบ คงพอ
 tiga bi'ji tah ka? cukup
 แก กำลังจะบึ่งแล้ว
 dia tengah na? dudo? dah

แบบที่ 3

กอ ป๋ เซน
 ขอโทษ สามใบ
 cukup kah tiga bi'ji
 เนี้ยจัง จานนั้น
 pədas sunoh pinggan itu
 กลับแล้ว ชุกแวก
 balek dah puat mola>

แบบที่ 4

กส ตก เซน
 ไม่ได้เจอ เขา
 ta? berjumpa> dia
 อดยากได เลมที่คน
 na? ambu'i yan ta'jam
 จะซื้อ สักสามขวด
 na? beli tiga botol

แบบที่ 5

ป๋ กส ตก เซน
 เพื่อน จะเอา ค้าวบึ่ง
 kawan na? ambil sa-~~akor~~

แบบที่ 6

เขา กำลังเล่น ฟุตบอล

dia tengah main bola>

เสื้อตัวนั้น ไม่มี กระเป๋า

bañu itu ta? dō? paket

ตก ป กศ เช่น

เดิมทีคน นั้น จะใช้

yang tañu saya na? pakai

สองใบนี้ ผม เห็นแล้ว

dua biñi ni saya laha? dah

คู่ใหม่ แก ยังไม่อยากใส่

pasang baru dia ta? suko pakai

แบบที่ 7

กท ตก รก เช่น

จะบอก เรื่องนั้น แก

na? kobar cerita itu ka-dia

กำลังจะให้ ผีนใหม่ เขา

tengah na? bagi kain baru ka-dia

อันตอน สดต่างค์ เขา

lupa? tam? dui? ka-dia

แบบที่ 8

ป กท ตก รก เช่น

เขา บอกขาย แวะ เรา

dia kobar jual kambing ka-kita

ใคร จะไปแจก สิบใบนี้ เขา

siapa? na? pergi bagi sepuluh biñi ni ka-dia

เรา น่าจะบอก ชาวดี กลุ่มนั้น

kita> patot kobar kobar baik puas itu

แบบที่ 9

ตก ป กท รก เช่น
 ตุ๊กตา ที่ เพิ่งให้ แก
 ana? gambar abang baru bagi ka-dia
 และ เขา เคยบอกขาย เรา
 kambing dia biasa kobar jual ka-kita
 ขนบ แม่ จะให้ น้อง
 cucur ma? na? bagi ka-ade?

แบบที่ 10

รก ป กท ตก เช่น
 กลุ่มนั้น เรา ไม่น่าจะแจก ของ
 puat itu kita ta? patot bagi bənda 2
 คนนั้น เด็ก ชอบไปถาม ปัญหา
 wəŋ itu buda? suko pergi taŋa masalah
 น้อง ที่ จะให้ ตุ๊กตา
 ade? abang na? bagi ana? gambar

แบบที่ 11

นพ เช่น
 ของอะไร
 ade? lah
 ใคร
 siapa?
 ใคร
 tuan kah

แบบที่ 12

นพ นพ เช่น
 คนลาว ลูกเฒ่า
 wəŋ gəmə? ana? kawan

บ้านเขา หลังใหญ่
 rumah dia yang besar
 คนนั้น เพื่อนเขา
 orang itu kawan dia

มีโครงสร้างของประโยคซึ่งเป็นแบบเฉพาะของประโยคไม่เริ่มอยู่ด้วยกัน

8 แบบ คือ

แบบที่ 1 กตฺ เชน
 ยังไม่ยอมซื้อ
 ta? suka> beli lagi
 จะซื้อแล้ว
 na? pakai dah
 ช่วยบอกด้วย

แบบที่ 2 ป กตฺ เชน
 ฉัน ยังไม่ยอมซื้อ
 saya ta? suka> beli lagi
 เขา จะซื้อแล้ว
 dia na? pakai dah
 เธอ ช่วยบอกด้วย

แบบที่ 3 กทฺ เชน
 ทวงแล้ว
 mita>? dah
 เคยไหม
 biasa bagi

ยังไม่ได้ออน

ya? tida? tama>?

แบบที่ 4

ป กท เชน

เขา ทวงแคว

dia mita>? dah

เพื่อน เคยให้

kawan biasa> bagi

เรา ยังไม่ได้ออน

kita tida? tama>? lagi

แบบที่ 5

กท ตก เชน

เคยทวง พนัน

biasa> mita>? utay

เคยให้ ของ

biasa> bagi benda>

ยังไม่ได้ออน สดangk

ta? tama>? lagi dui?

แบบที่ 6

ป กท ตก เชน

เขา เคยทวง พนัน

dia biasa> mita>? utay

เพื่อน เคยให้ ของ

kawan biasa> bagi benda>

เรา ยังไม่ได้ออน สดangk

kita ta? tama>? lagi dui?

แบบที่ 7

กท รก เชน

เคยทวง นั้น

biasa> mita>? utaṅ saya

เคยให้ เด็ก

biasa> bagi buda>? 2

ยังไม่ได้ออน เรา

ta? bagi dui? tama>? lagi ka-kita

แบบที่ 8

ป กท รก เชน

เรา เคยทวง นั้น

dia biasa> mita>? utaṅ saya

เพื่อน เคยให้ เด็ก

kawan biasa> bagi buda>? 2

เขา ยังไม่ได้ออน เรา

dia ta? bagi dui? tama>? lagi ka-kita

ตอนที่ 2 : วลี

วลีหมายถึงคำ ๆ เดี่ยว หรือหลาย ๆ คำก็ได้ ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหน่วยใดหน่วยหนึ่งของหน่วยประโยคมูลฐานหรือหน่วยประโยคเสริม มี 5 ชนิด คือ

1. นามวลี (Noun Phrase)
2. กริยาวลี (Verb Phrase)
3. วิเศษณ์วลี (Modal Phrase)
4. สถานที่วลี (Locational Phrase)
5. เวลาวลี (Temporal Phrase)

นามวลีและกริยาวลีจะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหน่วยใดหน่วยหนึ่งของหน่วยประโยคมูลฐาน ส่วนวิเศษณ์วลี สถานที่วลี และเวลาวลี จะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างหน่วยใดหน่วยหนึ่งของหน่วยประโยคเสริม

นามวลี ได้แก่คำนามหรือคำสรรพนามเพียงคำเดียว คำนามกับส่วนขยายหรือคำสรรพนามกับส่วนขยาย ทำหน้าที่เป็นโครงสร้างประโยคหน่วยใดหน่วยหนึ่งใน 4 หน่วย คือ ป, ตก, รก หรือ นพ

โครงสร้างของนามวลีมี 12 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 ล เซน

หนังสือ

surat

บ้านเพื่อน

rumah kawan

ประตูหน้าต่าง

pintu tingkap

แบบที่ 2 ล อยู่ เซน

กระเพาะ ใหญ่

balana besar

รมของคุณ กันเคียว

payon tuan sa - kaki

คนขับรถ คนเกา

oran bawa? karita> oran lama>

แบบที่ 3

ล บจ เซน

กุญแจ ดอกหนึ่ง

ana? kunci sa-biji

ส้ม สามใบ

limau tiga biji

ที่นั่ง แถวหน้าสักสองแถว

tempat duduk? bares hadapan dua bares

แบบที่ 4

ล บก เซน

ไม้บรรทัด นั้น

kayu bares itu

สะพาน ที่เพิ่งสร้าง

titi baru bina

เสื้อฉัน ตัวที่รีดแล้ว

ba'ju saya ha? yan tereka> dah

แบบที่ 5

ล อย บจ เซน

เข็ม ใหญ่ เล่มหนึ่ง

jarom basar sa- puco?

กระดาษ บาง ๆ สามแผ่น

kertas nipis 2 tiga kapi

ไข่เป็ด ลูกโต ๆ สิบลูก

telor ite? yan basar 2 sa-puloh biji

แบบที่ 6 ล บจ อย เซน
 " " "
 น้ำหอม หาววด เล็ก ๆ
 ayar ~~sesen~~ lima botoy kaci? 2
 กระดาษ สามแผ่น บาง ๆ
 kertas tiga kaping nipes 2
 ผงซักฟอก หกกล่อง เล็ก
 tapon basoh onam kota? kaci?

แบบที่ 7 ล อย บก เซน
 ไม้บรรทัด เลมสั้น นั้น
 kayu bares yan panda? itu
 โต๊ะ กลม ตัวไหน
 meja bulat ha? mana>
 หนังสือ เลมหนา ที่อยู่บนโต๊ะ
 surat kepala tebal yan dudo? atas meja

แบบที่ 8 ล บจ บก เซน
 บ้าน สามหลัง ไหน
 rumah tiga buah mana>
 เก้าอี้ ตัวแรก นั้น
 kersi yan mula itu
 เสื่อพ้อ สามตัว ที่ซั๊กแล้ว
 bajun pa?> tiga lai yan sudah basoh

แบบที่ 9 ล บก บจ เซน
 ไข่ ที่ต้มแล้ว ทุกใบ
 telur yan sudah rebus gona? biji
 ตะกร้า ใบโน้น ใบหนึ่ง
 raga> biji itu sa- biji

เสื้อแม่ ที่รักแล้ว ตัวหนึ่ง

ba¹ju ma¹? ya¹ sudah ta¹reka> sa-lai

แบบที่ 10 ล อย บจ บก เซน

โต๊ะ กลม ตัวแรก นั้น

me¹ja bu¹lat ya¹ mula> itu

รองเท้า ใหม่ สองคู่ ที่ผมซื้อมา

kasot baru dua pasan ya¹ saya ba¹li mari

กุหลาบ ดอกโต ๆ หลายดอก ที่เหี่ยวแล้ว

bunarus kutom ba¹sar 2 ba¹na>? kutom ya¹ lasu dah

แบบที่ 11 ล อย บก บจ เซน

รถ เล็ก นี้ คันเดียว

ka¹rita> ka¹ci? ini sa- buah

รัฐบาล ชุดใหม่ นี้ ชุดเดียว

gomen baru ini sa- buah

ถนน แคบ ๆ นั้น สองสามสาย

ja¹lan sa¹mpet 2 itu dua tiga ja¹lan

แบบที่ 12 ล บจ อย บก เซน

เนื้อ สองชิ้น ใหญ่ นี้

da¹gi¹ dua ka¹tol ba¹sar ini

หมึก สองขวด โต โนน

dawat dua bo¹toy ba¹sar itu

ดอกบัว หลายดอก โต ที่เพิ่งบาน

bun> ta¹li¹po? ba¹na? kutom ba¹sar 2 ya¹

baru ka¹mban

ในโครงสร้างของนามวลีทั้ง 12 แบบข้างต้นนี้ อาจจะมีหน่วยขยายพิเศษ
(ข) ทอทายโครงสร้างนามวลีเหล่านี้ได้ (ยกเว้นโครงสร้างแบบที่ 4) มี 13
แบบ คือ

- แบบที่ 1 ล ขพ เซน
หนังสือ ส่วนมาก (ขายดี)
surat sɔ́baŋá?
ถนน แคว้น (ขรุขระ)
jalán sɔ́ləra? ini
กับข้าว วานนี้ (อร่อยมาก)
lau? kəməren
- แบบที่ 2 ล อย ขพ เซน
นาฬิกา เรือนใหญ่ ตามปกติ (เดินตรงเวลาดี)
jam bəsar sɔ́baŋá? baŋá? kan
ของ ดี ส่วนมาก (หายาก)
bənda baik sɔ́baŋá?
ประตู เล็ก หน้าบาน (เปิดแล้ว)
pintu kəci? adap rumah
- แบบที่ 3 ล บจ ขพ เซน
รถ คันหน้า เมื่อ (จอดอยู่ข้างทาง)
kərɪta> adap sani
ไซ สามใบ ที่จริง (พอแล้ว)
təlor tiga biŋi sunɔ́hna?
เพื่อน หลายคน ตอน (ไม่อยู่)
kawan baŋá? wəŋ masa ini

แบบที่ 4 ล ขพ บจ เซน
 ไช ทังวัง สามโบ (นาระพอ)
 talor sunohña? tiga biñi
 เด็ก ที่บ้าน สองคน (เป็นนักเรียน)
 buda>? 2 di rumah dua oraŋ
 เด็ก ที่โรงเรียน หลายคน (ชอบร้องเพลง)
 buda>? 2 di sakolah baña? oraŋ

แบบที่ 5 ล บก ขพ เซน
 บ้าน นั้น เมื่อก่อน (ทาสีฟ้า)
 rumah itu dahulu
 บ้าน นั้น ธรรมดา ตอนนั้น (ไม่มีคน)
 rumah itu sabaña? kan masa ini
 สะพาน ที่เพิ่งสร้างเสร็จ วานนี้ (เปิดใช้แล้ว)
 titi yaŋ baru sudah buat kamaren

แบบที่ 6 ล อย บจ ขพ เซน
 คน ผอม สองคน เมื่อกี้ (เดียวกัน)
 oraŋ kuroŋ dua oraŋ sa-ni
 ไช เป็ด ลูกโต ๆ สิบลูก ทังวัง (ต้มก็โต)
 talor ite? besar 2 sa puloh sunohña?
 บ้าน ใหญ่ สามหลัง ที่บนเนิน (สวยงาม)
 rumah besar tiga buah di atas guar

แบบที่ 7 ล บจ อย ขพ เซน
 เนื้อ สองชิ้น ใหญ่ เมื่อวาน (ทอดแล้ว)
 daging dua ketol besar kamaren

น้ำหอม ห้าขวด เล็ก ๆ ที่ในกล่อง (จะให้ใคร)

ayar ~~essen~~ lima botol kecil? 2 di dalam kota?

ข้าว สามกระสอบ เล็ก ข้างใน (นี่อีกไหม)

beras tiga goni kecil? di dalam

แบบที่ 8

ล อย บก ขพ เซน

ห้อง เล็ก นี คอนนี้ (สกปรกมาก)

bile? kecil? ni masa ini

รองเท้า คูเกา กู้นั้น บายนี้ (ฉันจะใส่)

kasot pasang buro? pasang itu patan ini

หนังสือ เล่มหนา ที่อยู่บนโต๊ะ วานนี้ (หายแล้ว)

surat kepala tebal yang dudo? atas meja

kamaren

แบบที่ 9

ล บจ บก ขพ เซน

เก้าอี้ ตัวแรก นั้น เมื่อกี้ (มีคนนั่ง)

kersi yang mula itu sani

เสื้อ สองตัว นี ที่จริงเมื่อวาน (ใส่แล้ว)

baju dua lai ini sudah kamaren

หนังสือ สองเล่ม ที่ฉันยืมไป วานนี้ (หายแล้ว)

surat dua kepala yang saya pinjam kamaren

แบบที่ 10

ล บก บจ ขพ เซน

กระเป๋านั้น สองใบ เมื่อเช้า (วางอยู่บนโต๊ะ)

bek? itu dua biji pagi tadi

หลอดไฟ นี อีกดวงหนึ่ง เมื่อกัน (ขาดควย)

lampu ini satu lagi samalam

หนังสือ ที่ฉันยืมไป ทั้งสองเล่ม วานนี้ (ส่งแล้ว)

surat yang saya pinjam kedua kepala kamaren

แบบที่ 11 ล อย บจ บก ขพ เซน

ถนน ใหญ่ สองสาย นี้ ปกติ (ไม่ค่อยมีรถวิ่ง)

Jalan besar dua jalan ini sebanak? kan hak?

โต๊ะกลม สองตัว นี้ เมื่อคืน (ไม่ได้ใช้)

meja bulat dua biji ini samalam

รองเท้า ใหม่นี้ หนึ่ง ที่อยู่ในตู้ เมื่อวาน (ลืมใส่)

kasot baru sa pasan di dalam mari kamaren

แบบที่ 12 ล อย บก บจ ขพ เซน

รถ เล็ก นี้ กันเดียว เมื่อก่อน (ราคาถูกมาก)

kerita kecil? ini sa-buah dahulu

จาน แบน ชุดนี้ ชุดหนึ่งเท่านั้น เมื่อวาน (ขายแล้ว)

pingan lepia ini sa-haya kamaren

ถาด ใบน้อย ที่วางอยู่ตรงนี้ ตะกั่ว (ยังเห็นอยู่)

talam yang besar yang leta? tempat ini sani

แบบที่ 13 ล บจ อย บก ขพ เซน

เนื้อ สองชิ้น ใหญ่ นี้ เมื่อเช้า (ยังไม่ใส่ทอด)

daging dua ketol besar ini pagi tadi

กุหลาบ สามต้น ใหญ่ นี้ เมื่อก่อน (สวยงาม)

bungaros tiga pokok besar ini dahulu

ไก่ สี่ตัว ใหญ่ ที่ทอดแล้ว เมื่อเช้า (อยู่ในตู้)

daging ayam empat ketol besar yang sudah

rendang pagi tadi

กริยาวลี ได้แก่คำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับส่วนขยาย ทำหน้าที่เป็น
โครงสร้างประโยคหน่วยใดหน่วยหนึ่งใน 3 หน่วย คือ กอ, กส หรือ กท
โครงสร้างของกริยาวลีมี 10 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 ก เช่น

สะอาด

suci

หายไป

hilang

ทำได้

buat boleh

เปิดให้สนิท

katop bagi rapat

แบบที่ 2 ก ขลก เช่น

เปิด อยู่

do? t**o**buka>

ดี อยู่แล้ว

baik dah

เปิดออก แล้ว

buka> dah

แบบที่ 3 ก ข เช่น

หนาว เหลือเกิน

ส**อ**ัน? san**a**t

ลุก จากเก้าอี้

bangun dari p**a**da k**u**rsi

ตื่น แตะเขา

bangun pagi

แบบที่ 4 ก ข จดก เชน

หัก อยู่ กอน

patah - dah

เล่น อยู่ กับเด็ก

main - dengan budak? 2

นั่งคอย อยู่ ที่นีกอน

dudo? nanti - disini dulu

แบบที่ 5 ก ข จดก เชน

ตกลง กับ แล้ว

bayanji - dah

เปิด ฟรูงนี้ แล้ว

buka? iso? dah

นอน แตะหัวกำอึก แล้ว

tidor awa pula? dah

แบบที่ 6 จนก ก เชน

กลัวจะ พักนอน

patot - lah terehat

ไม่อยาก ทดลอง

ta? mau terai

คงไม่ ช้า

tah-ka ta? lambat

แบบที่ 7 จนก ก จดก เชน

เกือบ ศึก แล้ว

dakat masa? dah

คงยัง เปียก อยู่
 tah-ka do? basah lagi
 คง กอญ อยู่แล้ว
 tah-ka nanti do? dah

แบบที่ 8

ชนก ก ข เช่น
 อยาก นั้ง จัง
 na? dudo? sunoh
 เคย คุยกัน บ่อย
 biasa s mban selalu
 ต้อง ขึ้น ตลอดเวลา

kana berdiri sedia

แบบที่ 9

ชนก ก ข ลก ข เช่น
 กำลัง หิว อยู่ ควบ
 tengah lapar - juga
 ยัง เคี้ยว อยู่ บนเตา
 do? manideh di atas dapur
 จะ ไป แล้ว เหมือนกัน
 na? pergi dah juga>

แบบที่ 10

ชนก ก ข ลก เช่น
 เคย คุย กัน แล้ว
 biasa> bercakap - dah
 ยัง ปรึกษา กัน อยู่
 sedang dalam - bakera
 จะต้อง กลับ วันนี้ แล้ว
 na? boleh hari ini dah

วิเศษแล้ว ได้แก่วิเศษคำเดี่ยวหรือคำวิเศษณ์ "ตาม" นำหน้า
ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมพิเศษ (สพ) ได้

ตัวอย่าง

นากลัว เด็กยังไม่หลับ

tah- ka budə? 2 ta? ləna lagi

ปกติ รถไฟตรงเวลาคือ

səbaŋa? kan kərita api bətol masa

ตามปกติ รถออกป้ายนี้เสมอ

səbaŋa? kan kərita bənti təmpat ini səlalu

ตามธรรมดา เสื้อตัวนี้คับมาก

səbaŋa? kan baŋu ini kətat saŋat

วิเศษวลีที่ปรากฏในตำแหน่งต้นประโยคข้างต้นนี้ อาจจะสับตำแหน่งไป
อยู่ท้ายประโยคได้ เช่น

เด็กยังไม่หลับ นากลัว

budə? 2 ta? ləna lagi tah - ka?

รถไฟตรงเวลาคือ ปกติ

kərita api səbaŋa? kan bətol masa

รถออกป้ายนี้เสมอ ตามปกติ

kərita bənti təmpat ini səlalu səbaŋa? kan

เสื้อตัวนี้คับมาก ตามธรรมดา

baŋu ini kətat saŋat səbaŋa? kan

สถานวลี ได้แก่นามวลีที่นำด้วยบุพบทคำเดียว สองคำ หรือ สามคำ
หรือเป็นคำบุพบทสองคำเรียงกัน ท้าหน้าที่เป็นหน่วยเสริมเกี่ยวกับสถานที่ (สส) ได้
ตัวอย่าง

บนโต๊ะ มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง

atas meja ada surat sa-kepala

ตรงนี้ ดีแล้ว

tempat ini baik dah

ในที่ นี้อะไร

dalam ini ada apa

ที่ตรงโน้น ใครอยากเดินไปนะ

di tempat non siapa> jangan berjalan pergi nah?

ข้างนอก เย็นไหม

di luar sejuk? - kah

สถานวลีที่ปรากฏในตำแหน่งต้นประโยคข้างต้นนี้ อาจจะสับตำแหน่งไปอยู่
ท้ายประโยคก็ได้ เช่น

มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่ง บนโต๊ะ

ada surat sa-kepala atas meja

ดีแล้ว ตรงนี้

baik dah tempat ini

มีอะไร ในที่

ada apa dalam ini

ใครอยากเดินไปนะ ที่ตรงโน้น

siapa> jangan berjalan pergi nah di tempat non

เย็นไหม ข้างนอก

ร้อน? - kah di luar

กาลวลี ไคแกคำนอกเวลา (Time - word) กับส่วนขยาย ทำ-
หน้าที่เป็นหน่วยเสริมเกี่ยวกับเวลา (สว) ไค
ตัวอย่าง

วันนี้

hari ini

อาทิตย์เดียว

sa- minggu

เมื่อตอนกลางวันนี้

waktu tengah hari ini

เมื่อเดือนที่แล้ว

bulan yang lepas

เมื่อฤดู

waktu pukul sepuluh malam

เมื่อสิบปีก่อนโน้น

sepuluh tahun dulu

เมื่อสองสามชั่วโมงที่แล้ว

dua tiga jam yang lepas

ถึงเดือนหนึ่ง

sa- bulan dah

วันจันทร์หน้า

hari senaṅgan hadapan

เดือนสิงหาคมที่จะถึง

bulan sīnha yang na? sampai

วลีลดฐานะ ไต่แก่วิเศษวลี สถานวลี หรือ กาลวลี ที่ลดฐานะลงเป็น
เพียงส่วนหนึ่งของนามวลี หรือ กริยาวลี ได้

1. วลีที่ลดฐานะลงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของนามวลี เช่น

ผลไม้ ความขมขื่น (วิเศษณ์วลีลดฐานะ)

buah 2 ka'ju sɔ'ba'ħə? kə'ħə

ข้าว ความปกติ (วิเศษณ์วลีลดฐานะ)

padi sɔ'ba'ħə? kə'ħə

ของ ที่บ้าน (สถานวลีลดฐานะ)

bə'nda 2 di ru'mah

อากาศ ข้างนอก (สถานวลีลดฐานะ)

udara di luar

ชาว วันนี้ (กาลวลีลดฐานะ)

ko'ba'raŋ hari ini

แดด ตอนเช้า (กาลวลีลดฐานะ)

pa'na's pa'gi

2. วลีที่ลดฐานะลงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกริยาวลี เช่น

คอย ในห้องก่อน (สถานวลีลดฐานะ)

nan'ti da'la'm bi'lek da'hulu

เคยมา ที่นี่แล้ว (สถานวลีลดฐานะ)

bi'asa ma'ri di si'ni-da'h

กับ แกเขา (กาลวลีลดฐานะ)

ba'pun pa'gi

ออกไป ตั้งแต่เที่ยงแล้ว (กาลวลีลดฐานะ)

ter'bet pe'rgi da'ri po'da ta'ra'h hari-da'h

ตอนที่ 3 : หมวดคำ

การแบ่งคำพูดออกเป็นหมวดคำต่าง ๆ นี้ เป็นการแบ่งโดยใช้กรอบประโยคทดสอบ (A testing sentence frames) ซึ่งมีอยู่หลายกรอบประโยค ในที่นี้ได้แบ่งออกเป็น 25 หมวดคำด้วยกัน ดังนี้

1. ก) 1 2 แล้ว

ข) 1 กำลัง 5

คำใดก็ตามที่อาจปรากฏในตำแหน่งที่ 1 ของกรอบประโยคทดสอบทั้ง 2 นี้ได้ และประโยคนั้นต้องเป็นประโยคเริ่มด้วย ถือได้ว่าเป็นหมวดคำหมวดที่ 1 คือ

หมวดคำนาม (น) - Nouns

ส่วนคำที่อาจปรากฏในตำแหน่งที่ 2 ของกรอบประโยคแรก และในตำแหน่งที่ 3 ของกรอบประโยคหลัง ถือได้ว่าเป็นหมวดคำหมวดที่ 2 คือ หมวดคำกริยา

กริยา (ก) - Intransitive Verbs

ตัวอย่าง :-

นาฬิกา	ก็	แล้ว
จูลม	pukol	dah
นาฬิกา	กำลัง	ก็
จูลม	teyah	pukol
น้ำ	เดือด	แล้ว
ayar	mədidəh	dah
น้ำ	กำลัง	เดือด
ayar	teyah	mədidəh
เค้ก	หั่น	แล้ว
buda>? 2	laenay	dah

เด็ก กำลัง หลับ
 budə? 2 təŋəh læna>

3. หมวดคำกริยากรรม (กต) - Transitive Verbs

ในการกำหนดหมวดคำชนิดนี้ จะใช้กรอบประโยคทดสอบคู่ที่ 2 ซึ่งมี 4
 ตำแหน่ง คือ

2.ก) น - น แฉว

ข) น กำลัง - น

คำในกรณีที่อาจปรากฏในตำแหน่งของว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้
 และประโยคนั้นเป็นประโยคเริ่มควย เรียกว่าหมวดคำกริยากรรม เช่น

เด็ก กิน นม แฉว

budə? 2 məkən susu dəh

เด็ก กำลัง กิน นม

budə? 2 təŋəh məkən susu

พอ ตั้ง นาฬิกา แฉว

pə? ləta? ʔəm dəh

พอ กำลัง ตั้ง นาฬิกา

pə? təŋəh ləta? ʔəm

กวัน เขา บาน แฉว

asəp masə? ruŋəh dəh

กวัน กำลัง เขา บาน

asəp təŋəh masə? dalam ruŋəh

4. หมวดคำกริยาทวิกรรม (กท) - Double Transitive Verbs

ในการกำหนดหมวดคำชนิดนี้ จะใช้กรอบประโยคทดสอบคู่ที่ 3 ซึ่งมี 5
 ตำแหน่ง คือ

3.ก) น - น น แล้ว

ข) น กำลัง - น น

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งของว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้
และประโยคนั้นเป็นประโยคเริ่มด้วย เรียกว่าหมวดคำกริยาวิกรรม เช่น

แม่ ให้ สดangk' นong แล้ว

ma? bagi dui? ka-ade? dah

แม่ กำลัง ให้ สดangk' นong

ma? tengah bagi dui? ka-ade?

ครู บอก คะแนน ได้แล้ว

guru kobar marka ka-buda? 2 dah

ครู กำลัง บอก คะแนน ได้

guru tengah kobar marka ka-buda? 2

พ่อ เก็บ น้ำ รถ แล้ว

pa? tambah ayar kerita> dah

พ่อ กำลัง เก็บ น้ำ รถ

pa? tengah tambah ayar kerita>

5. หมวดคำกริยากรรมยอย (กย) - Intransitive Adjectival Verbs

ในการกำหนดหมวดคำชนิดนี้ จะใช้กรอบประโยคทดสอบ 5 ตำแหน่ง คือ

4) น - กวา น แล้ว

คำกริยากรรมใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งของว่างของกรอบประโยคทดสอบ
นี้ได้ เรียกว่าหมวดคำกริยากรรมยอย เช่น

เสื้อ เกา กวา กระโปรง แล้ว

bañu buru? daripada kaparong dah

มือ เย็น กว่า เทา แล้ว
 tangan sejuk daripada kaki dah
 หอม นอน กว่า พี่ แล้ว
 ade? kurus daripada abang dah
 เสื้อขาว กว่า กางเกง แล้ว
 baju putih daripada seluar dah

6. หมวดคำสรรพนาม (Pronouns)

ถือว่าเป็นหมวดย่อยของคำนาม เพราะมีลักษณะทั้งที่เหมือนและต่างจาก
 คำนาม

ในกรณีที่เหมือนคำนามก็คือ อาจปรากฏในตำแหน่งเดียวกับคำนามในกรอบ
 ประโยคทดสอบ 3 คน ข้างบนได้ เช่น

- 1.ก) เขา กลับ แล้ว
 dia laena > dah
 1.ข) เขา กำลัง กลับ
 dia tengah laena >
 2.ก) ฉัน ตั้ง นาฬิกา แล้ว
 saya letak? jam dah
 2.ข) ฉัน กำลัง ตั้ง นาฬิกา
 saya tengah letak? jam
 3.ก) แม่ ให้ สตางค์ ฉัน แล้ว
 ma? bagi duit? saya dah
 3.ข) ฉัน ให้ สตางค์ น้อง แล้ว
 saya bagi duit? ka- ade? dah

คำที่ขีดเส้นใต้ถือว่าเป็นคำสรรพนาม ซึ่งแทนที่คำนามในกรอบประโยคทดสอบ
 ที่กล่าวข้างบนได้

ในกรณีต่างจากคำนามก็คืออาจจะนำคำกริยากรรมย่อยมาขยายคำนาม
ได้ แต่จะนำมาขยายคำสรรพนามไม่ได้ เช่น

คำนาม	คำกริยากรรมย่อย
ผู้ชาย	อ้วน
laki 2	gumaw?
ผู้หญิง	ผอม
perempuan	kurus

คำว่า อ้วน และ ผอม ขยายคำนามผู้ชายและผู้หญิงได้ แต่จะนำมา
ขยายคำสรรพนามเป็น ฉัน อ้วน เธอผอม เช่น ฉันอ้วนเกินชา ไม่ได้ แต่
ผู้ชายอ้วนเกินชา ได้

7. หมวดคำช่วยหน้ากริยา (ชน) - The pre-verbal auxiliaries

คำไวยากรณ์ที่ปรากฏแทนที่คำว่า "กำลัง" ในกรอบประโยคหยาบ 1.ข,
2.ข หรือ 3.ข ได้ รวมทั้งคำว่า "กำลัง" ด้วย เรียกว่าคำช่วยหน้ากริยา เช่น

1.ข) น ชน กอ

ฝน เพิ่ง ตก

hujan baru turun

ผ้า ยัง เปียก

kain tengah basah lagi

นิ้ว เกือบ ขาด

jari dekat putus

2.ข) น ชน กส น

พอ กำลัง ฟัง ชาว

pa? tengah dengar kobaran

เด็ก อยาก กิน น้ำแข็ง

budak>? 2 na? makan ais

พี่ เคย ทำ กับชาว

abang biasa masa? lay?

3.3) น ขน กท น น

ครู จะ บอก กระเบน นักเรียน

guru na? kobar marka ka- ana? 2 səkola>h

ครู จะ ให้ รางวัล ใคร

guru na? bagi hadiah ka- siapa>

พอ กำลัง เต็ม น้ำ รด

pa? tengah tambah ayar kerita>

หมวดคำช่วยหน้ากริยานี้ บางคำอาจจะปรากฏหน้าหรือหลังคำว่า "ไม่" ได้ และบางคำอาจจะปรากฏทั้งหน้าและหลังคำว่า "ไม่" ก็ได้ เช่น

ฉัน แพบ ไม่ ได้ นอน

saya dekat ta? boleh tidur

นาฬิกา เพิ่ง ไม่ เงิน

nalika baru ta? berjalan

เขา ไม่ เคย มา ที่นี้

dia ta? berapa> mari disi ni

ขน ไม่ บา กิน

cucur ta? berasa na? makan

เธอ ไม่ ควร ไป-พบ เขา

tuan ta? patut pergi berjumpa dia

เธอ ควร ไม่ ไป-พบ เขา

tuan patut ta? pergi berjumpa dia

หมวดคำช่วยหน้ากริยาบางคำ ยังอาจปรากฏระหว่างคำกริยา 2 คำ ก็ได้ เช่น

น้อง มอน เกือบ ซัด แล้ว

ade? tidor dəkət laenə> dah

เขา ป่วย เพิ่ง หาย

dia dumaṭ baru hilan

น้อง พัก ยัง ไร่ มาก

ade? bareakap - laubat bañs>

อนึ่ง หมวดคำช่วยหน้ากริยา อาจจะปรากฏรวมกัน 2 คำ หรือ 3 คำ ก็ได้ เช่น

จะ ได้

na? buloh

ควร จะ

patot lah

คง อวาก จะ

bərasə na?

น่า จะ คง

patot na?

8. หมวดคำช่วยหลังกริยา (ชล) - The post-verbal auxiliaries

คำที่ปรากฏแทนที่คำว่า "แล้ว" ในกรอบประโยคทดสอบ 1.ก, 2.ก หรือ 3.ก ได้ รวมทั้งคำว่า "แล้ว" ด้วย เรียกว่า คำช่วยหลังกริยา เช่น

1.ก) น กด ชล

ฝน ตก อยู่

hujan tengah turun lagi

น้ำ เด็ดค แลว

ayar mēdideh dah

2.ก) น กส น ชล

น้ำ หง ขาว อยู่

ma? ci? tēh mənana? nasi -

น้ำ หง ขาว แลว

ma? ci? mənana? nasi dah

3.ก) น กท น น ชล

ครู บอก คะแนน นักเรียน อยู่

guru kobar marka ka- ana? 2 səkola>h -

ครู บอก คะแนน นักเรียน แลว

guru kobar marka ka- ana? 2 səkola>h dah

9. หมวดคำปฏิเสธ (The Negators)

หมวดคำปฏิเสธมีเพียงคำเดียวคือคำว่า "ไม่" ซึ่งอาจจะปรากฏหน้า
หรือหลังหมวดคำช่วยหน้ากริยาบางคำได้

คำว่า "ไม่" ที่ปรากฏหน้าคำช่วยหน้ากริยา เช่น

น้ำ ไม่ คอย รอน

ayar ta? barapa> hayat

ผม ไม่ นาน ตก

hu>an ta? patot turon

ฉัน ไม่ กว รัก เขา

saya ta? patot kase? dia

คำว่า "ไม่" ที่ปรากฏหลังคำช่วยหน้ากริยา เช่น

คน กำลัง ไม่ สมาย

orang tengah ta? sedang tuboh

ชาว เกือบ ไม่ พอ

nasi dekat ta? cukup

ผม ยัง ไม่ กลับ

ma? ta? bale? lagi

ในกรณีที่ไม่มีคำช่วยหน้ากริยา ก็จะปรากฏอยู่หน้าคำกริยาในประโยคนั้น

โดยที่เดียว เช่น

น้ำ ไม่ ไหล

ayar ta? deras

ฝน ไม่ ตก

hujan ta? turun

ผ้า ไม่ แห้ง

kain ta? kering

10. พจนาคำหลังกริยา (Post - Verbs)

หมายถึงคำที่ปรากฏหลังคำกริยา เช่น

ขึ้น : อวน ขึ้น

lagi : teton lagi

ดำ ขึ้น

muda> lagi

เขา : แยกตัว เขา

lah : basia? lah

รีบ ทำ เขา

cepat buat lah

ไป :	ลง	ไป
pərgi :	turon	pərgi
	เดิน	ไป
	berjalan	pərgi
มา :	ขึ้น	มา
mari :	naik	mari
	เขา	มา
	masuk	mari
ไว้ :	เก็บ	ไว้
taroh :	kute?	taroh
	จำ	ไว้
	cam	taroh
เสีย :	หับ	เสีย
lah :	lena>	lah
	เคย	เสีย
	diam 2	lah

11. หมวดคำอวย (Particles)

หมายถึงคำที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของประโยค มีลักษณะสำคัญตรงที่
ระดับเสียงและความสั้นยาวของคำ ซึ่งจะต่างกับออกไปข้างในและประโยค เช่น

ณ	ตก	หรือ
hujan	turon	kah
เจ็บ	ไหน	
sake?	kah	

ไป พนอย นา
 pergi siki? lah
 เลื่อน พนอย ี
 hana? siki? lah
 ลูก ขึ้น เอะ
 bakke? lah

12. หมวดคำกริยาวิเศษณ์ (ก) - Adverbs

หมายถึงคำที่ปรากฏหลังคำกริยาในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยค
 ทดสอบกรอบประโยคหนึ่งข้างล่างนี้

5.ก) น กอ -

ข) น ขน กอ -

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบข้างบนนี้
 ได้ และมีขอบเขตกองไม่ใช่อำกริยา คำช่วยตั้งกริยา คำหลังกริยา หรือคำลง
 ทาย จึงจะถือว่าเป็นกริยาวิเศษณ์ เช่น

ก) น กอ -

ขาว สวย จัง

nasi selu? sugoh

ของ ขึ้น เริ่ด

benda>2 naik heraga> selalu

ไฟ คับ เอง

api pada sendiri

เค็ด หลับ อี

buda>? 2 laena> pula>

ข) น ขบ กค -
 นบ กง คั่น กอน
 ma? ta? ka baŋke? dulu
 เลื่อน จะ ไป ย้าย
 kawan na? paŋgi sama>
 แยก กำลัง คุย กัน
 uraŋ baɗataŋ saɗuŋ bersembam -
 น้ำ ตอง รอน หนอย
 ayar kaŋa? paŋas sikit

13. หมวดคำลักษณนาม (ก) - Classifiers

ในการกำหนดคำนามพวกนี้ จะใช้กรอบประโยคทดสอบข้อที่ 6 ดังนี้

6.ก) น - กย นี้ กค ชค

ข) น บจ -

คำในกรณีที่ไมใช่คำนาม และอาจปรากฏในตำแหน่งของว่างของกรอบ
 ประโยคทดสอบข้างบนนี้ได้ เรียกว่าคำลักษณนาม เช่น

ก) น - กย นี้ กค ชค

นาฬิกา เรื่อน ใหญ่ นี้ คือ แล้ว

จูลม ยาŋ besar ini pukol dah

มีด เล่ม เล็ก นี้ คือ แล้ว

pisau yaŋ kecel ini tumpul dah

ขวาน หลัง เกา นี้ คม แล้ว

ruma>h yaŋ buro? ini pebaikan dah

ถนน สาย ยาว นี้ คือ อยู่ แล้ว

batas yaŋ panyaŋ itu baik de? dah

๗)	น	มจ	-
	หนึ่ง	สอง	สาม
	surat	dua	kapala
	คน	สาม	คน
	wray	tiga	wray
	ไซ	สอง	ใบ
	təlor	dua	biḡi
	ไซ	สาม	ตัว
	baḡun	tiga	lai

14. หมวดคำบอกกำหนด (มก) - Determinatives

ในการกำหนดหมวดคำชนิดนี้ จะใช้กรอบประโยคทดสอบที่มี 4, 5 ตำแหน่ง
คือ

๗) น - กอ ชล

๘) น ล - กอ ชล

ถ้าได้คำถามที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบข้างบนนี้ได้
เรียกว่าคำบอกกำหนด เช่น

น	-	กอ	ชล
กบ	นี้	ก็	แล้ว
batas	ini	baik	deh
ไซ	นี้	เสีย	แล้ว
təlor	ini	buru?	dəh
แก้ว	นั้น	ร้าว	แล้ว
galas	itu	pəcah	dəh

น อ - กอ ชล
 มีค เลม ไทน์ ดับ แลว
 pisau yan mana? asa? dah
 กลวย หวี นี้ สุก แลว
 pisau sikat itu masa? dah
 รม คัน โน้น ซาก แลว
 payung non care? dah

15. หมวดคำบอกจำนวนนับ (บจ) - Cardinal Numerals

หมวดคำชนิดนี้อาจจะใช้กรวยประโยค 6 ตำแหน่ง คือ

9) น ชน กส น - ล

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งของว่างของกรวยประโยคทดสอบนี้ได้
 เรียกว่าคำจำนวนนับ เช่น

เพื่อน จะ ซื้อ หนังสือ สอง เลม
 kawan na? beli surat dua kepala
 ครู ต้อง แก่ คำ บาง คำ
 guru kena runkai kalimah sa-tengah kalimah
 เขา คง มี บ้าน หลาย หลัง
 dia patut ada rumah ba'ha? 2 buah
 แม่ ต้อง รัก ลูก ทุก คน
 ma? kena? kasih ana? tiap 2 orang

16. หมวดคำลำดับที่ (Ordinal Numerals)

คำหมวดนี้อาจจะใช้กรวยประโยคทดสอบ 6 ตำแหน่ง คือ

10) น ชน กส น ล -

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้ ซึ่งไม่ใช่คำกริยากรรมย่อยและคำบอกกำหนด เรียกว่าคำลำดับที่ เช่น

นายก จะ นั่ง รถ คัน ที่สอง

nayok na? dudok? atas kereta yang ka-dua

น้อง กำลัง เขียน จดหมาย ฉบับ ที่สาม

ade? sudah tulok? surat kireh yang ka-tiga

พ่อ เพิ่ง ปลูก บ้าน หลัง แรก

pa? baru diri rumah yang pertama

เด็ก กำลัง ขึ้น รถ คัน หนา

budak? 2 sudah naik kereta hadapan

17. หมวดคำนาจำนวน (Pre - numerals)

คำใดก็ตามที่ปรากฏระหว่างคำนากับคำจำนวนนับในกรอบประโยคทดสอบที่ 9 ได้ เรียกว่าคำนาจำนวน เช่น

แม่ จะ ซื้อ ตู้ อีก สอง ใบ

ma? na? beli mari pulak dua biji

ครู จะ ทำโทษ เด็ก ทั้ง ห้า คน

guru na? buat seso budak? 2 lima orang

ฉัน อยาก ได้ กุหลาบ สัก สาม ต้น

saya hendak bunga ros tiga pokok

หมอ กำลัง รักษา คน ตั้ง หลาย คน

doktor tengah berubat orang sake? bañak orang

18. หมวดคำหลังจำนวน (Post-numerals)

คำใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่คำกริยาลดกรรมน้อย, คำบอกกำหนด, คำกริยาวิเศษณ์ และคำช่วยหลังกริยา ทั้งนี้จะต้องปรากฏหลังคำลักษณะนามในกรอบประโยคทดสอบที่ 9 ได้ เรียกว่าคำหลังจำนวน เช่น

ซาง จะ เอา น้ำ สาม หลา เท่านั้น
 tukay na? ambal kain tiga la saha'ja?
 พอ เคย ใส น้ำตาล สอง ช้อน กว่า
 pa? biasa> buboh gula dua camca la'beh
 เขา เคย พบ เงิน สิบ บาท เศษ
 dia biasa> berjumpa dui? sapuluh bat la'beh
 เรา ต้อง หุง ข้าว หนึ่ง ลิตร ครึ่ง
 kita kena manana? nasi sa-cup? setanga?

19. หมวดคำพิเศษ (Mode-words)

คำในหมวดนี้อาจใช้กรอบประโยคทดสอบ 6 ตำแหน่ง คือ

11) น ด บก - กอ กว

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้ เรียกว่าหมวดคำพิเศษ เช่น

เด็ก คน นี้ ปกติ ขน เหลือเกิน
 buday? - ini saba'akan jahat sungoh
 เพื่อน คน นั้น ธรรมดา เก่ง มาก
 kawan 2 - itu saba'akan pandai ba'at?
 ของ พวก นี้ ส่วนมาก คือ ทั้งนั้น
 benda 2 - ini saba'akan malay? balaga
 นาฬิกา เรือน โฉน นากัว ตาย บ่อย
 jam - non tah - ka mati selalu

20. หมวดคำบอกเวลา (Time - words)

หมวดคำบอกเวลาหมายถึงคำที่บ่งบอกเวลาและทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่ง
ใน 2 อย่างต่อไปนี้ คือ

1. ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกเวลาตามลำดับได้ โดยอาจปรากฏใน
ตำแหน่งต้น กลาง หรือท้ายประโยคก็ได้ เช่น

กลางคืน ^{ที่นี่} อากาศ หนาว มาก

malam disini udara sejuk? sangat

^{ที่นี่} กลางคืน อากาศ หนาว มาก

disini malam udara sejuk? sangat

อากาศ หนาว มาก ^{ที่นี่} กลางคืน

udara sejuk? sangat disini malam

กลางวัน ^{ดี} ^{นี้} ไม่ สวย นะ

sian hari warana ini ta? mcl.? na?

^{ดี} ^{นี้} กลางวัน ไม่ สวย นะ

warana ini sian hari ta? mclae? na?

^{ดี} ^{นี้} ไม่ สวย นะ กลางวัน

warana ini ta? mclae? na? sian hari

2. ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริมบอกเวลาตามลำดับไม่ได้ ต้องทำหน้าที่
ร่วมกับคำบอกเวลาควยกัน หรือร่วมกับคำในหมวดอื่น ๆ เช่น

เมื่อตะกี้ ไป ไหน มา

tadi pergi gomanana>

ไป ไหน มา เมื่อตะกี้

pergi gomanana> tadi

ตอนบาย ๆ คุณยาย มัก จะ หลับ

pətaŋ 2 toʔ səbaŋakannaʔ læna>

คุณยาย มัก จะ หลับ ตอนบาย ๆ

toʔ səbaŋakannaʔ læna> pətaŋ 2

คุณยาย ตอนบาย ๆ มักจะหลับ

toʔ pətaŋ 2 səbaŋakannaʔ læna>

ที่ทำหน้าที่รวมกับคำหมวกอื่น เช่น

มะรืน นี้ เลื่อ นี้ จะ เสร็จ ไหม

lusɔ ni baʔu ni naʔ sudah ka-daʔ

เลื่อ นี้ จะ เสร็จ ไหม มะรืนนี้

baʔu ni naʔ sudah ka lusɔ ni

เลื่อ นี้ มะรืนนี้ จะ เสร็จ ไหม

baʔu ni lusɔ ni naʔ sudah kaʔ

บาง คื่น คน พวก นี้ ไม่ ได้ นอน

sətaŋaʔ malam ɔraŋ ni taʔ læna>

คน พวก นี้ ไม่ ได้ นอน บางคื่น

ɔraŋ ni taʔ læna> sətaŋaʔ malam

คน พวก นี้ บางคื่น ไม่ ได้ นอน

ɔraŋ ni sətaŋaʔ malam taʔ læna>

21. หมวดคำบุพบท (Prepositions)

ในการกำหนดคำหมวกนี้ อาจจะใช้กรอบประโยคทดสอบ 2 คู่ ซึ่งมี 6 ตำแหน่ง คือ

12.ก) น กอ ชล - น

ข) น ชน กอ - น

คำใดก็ตามที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของกรอบประโยคทดสอบนี้ได้
เรียกว่าหมวดคำบุพบท เช่น

ก) ^๑น ^๒กอ ^๓ชล — ^๔น
 ^๕หยา ^๖ขึ้น ^๗แล้ว ^๘หน้า ^๙บ้าน
rumpo? naik dah ada? rumah
น้ำ หมก แล้ว ใน กา
ayar habo? dah dalam ceras?
เด็ก เล่น อยู่ กับ เพื่อน
buda? 2 main dengan kawan

ข) ^๑น ^๒ชน ^๓กอ — ^๔น
 ^๕เรือ ^๖กำลัง ^๗แดน ^๘ใต้ ^๙สะพาน
parahu tengah lari bawa? titi
ลม คง แรง กลาง ทะเล
anin taga deras tengah laut
เด็ก เพิ่ง ขึ้น จาก น้ำ
buda? 2 baharu naik dari pada? ayar

22. หมวดคำเชื่อมนาม (Nominal Linkers)

คำในหมวดนี้จะปรากฏระหว่างคำนาม 2 คำ และจะไม่ลงเสียงหนัก
(unstressed) เช่น

^๑ซอ ^๒กะ ^๓ซอม ^๔ดาง ^๕แล้ว
canca dan gerapu baso? dah
เก็บ สมุก กับ หนังสือ เสีย ก่อน
kute? bo? dan surat dahulu

จะ ทาน เนื้อ หรือ ไก่
 na? magan daging atawa? ayam
 ปากกา ของ ลูก หาย แล้ว
 pen - ana? ilan dah

23. หมวดคำเชื่อมกริยา (Verbal Linkers)

คำในหมวดนี้จะปรากฏระหว่างคำกริยา 2 คำเสมอ และไม่ลงเสียงหนัก
 เช่น

จดหมาย ฉบับ นี้ ต้อง อ่าน ให้ ดี
 surat kirim ini kena baca bagi baik
 เนื้อ ไม่ ต้อง ทอด ให้ สุก
 daging ta? usan randa? bagi masak?
 ครู สั่ง ให้ อ่าน หนังสือ ทุกวัน
 guru suru? bagi baca surat tiap 2 hari
 หมอ เคย แนะนำ ให้ ดื่มน้ำ มาก ๆ
 bomo biasa korbah bagi magan ayar banak? 2

24. หมวดคำเชื่อมสัมพัทธ์ (Relative Linkers)

คำในหมวดนี้ไม่ลงเสียงหนัก และเป็นคำที่อาจปรากฏในตำแหน่งช่องว่าง
 ของกรอบประโยคทดสอบที่มี 8 ตำแหน่งนี้ได้ คือ

13) น กย - ชน กส น กอ กว
 บ้าน ใหม่ ที่ กำลัง มี งาน สวย จัง
 rumah baharu sedang buah handuri selu? sunoh
 โต๊ะกลม ซึ่ง จะ วาง แจกัน เตี้ย เหลือเกิน
 meja bula yan na? lata? pasu bunga randa? sunoh

เลื้อย ยาว ที่ จะ เลื้อย ไม่ คม ที่เดียว
 gaʔji paʔʔan yan naʔ gaʔgi kaʔʔun taʔʔam suŋoh
 สมุก ใหม่ ที่ จะ ทำ แบบฝึกหัด หนา มาก
 boʔ baru yan naʔ buʔh masa əlah təbal haʔʔaʔ

25. หมวดคำเชื่อมประโยค (Sentence Linkers)

ลักษณะพิเศษของคำในหมวดนี้คือ ไม่ลงเสียงหนัก และจะเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าเป็นประโยคเดียวกัน โดยไม่คำนึงว่าประโยคที่มาเชื่อมกันนั้นจะเป็นประโยคเริ่มหรือประโยคไม่เริ่ม

1. เชื่อมประโยคเริ่ม 2 ประโยค เช่น
 น้อง ไป โรงเรียน แต่ พี่ อยู่ บ้าน
 adeʔ paʔʔgi səʔkəlaʔh tətapi əbaʔn doʔ diʔrumah
 ฉัน ไป โรงเรียน แล้ว พี่ อยู่ บ้าน
 saya katoʔ pintoʔp dah səpaʔʔaʔ huʔʔan tuʔron

2. เชื่อมประโยคไม่เริ่ม 2 ประโยค เช่น
 เธอ จะ คาง หรือ จะ กลับ
 tuan haʔʔaʔ tido disini atawaʔ haʔʔandaʔ baleʔʔ
 เธอ ใหม่ ว่า เขา จะ กลับ แล้ว
 tahu kah - dia haʔʔaʔ baleʔʔ dah

3. เชื่อมประโยคเริ่มกับประโยคไม่เริ่ม เช่น
 ระวัง นะ เคียว จะ ลม
 ʔaga naʔ sani naʔ rəʔbaʔh
 เด็ก จาม บ่อย ยิ่งกะ เป็นหวัด
 buʔdaʔʔ bəʔʔsen səʔlalu sapəʔʔti ʔadi kəʔsəmaʔ

4. เชื้อนประโยคไม่เริ่มกับประโยคไม่เริ่ม เช่น

อากาศ มัก จะ เป็น เวลา ฝน ตก

udara sɔ̌baŋa kən na? sɔ̌jɔ̌? waktu huɔ̌ɔ̌n turɔ̌n

เอา ไป เอะ เพื่อ ทนาว

ambe? pɔ̌rgi lah sɔ̌paɔ̌? sɔ̌jɔ̌?

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบโครงสร้างของประโยคภาษาไทย กับระบบโครงสร้างของประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ในเรื่องประโยค วลี และหมวดคำ

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้ให้ปากคำที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 2 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่มีภูมิลำเนาทางการศึกษาสูง เป็นผู้ชายทั้ง 2 คน คนแรกเป็นชาวจังหวัดสตูล คนที่สองเป็นชาวจังหวัดยะลา กลุ่มหลังเป็นกลุ่มที่มีภูมิลำเนาทางการศึกษาน้อย เป็นผู้ชาย 1 คน ผู้หญิง 1 คน ทั้ง 2 คนเป็นชาวจังหวัดปัตตานี ผู้ให้ปากคำทั้ง 2 กลุ่มนี้ต่างเป็นชาวไทยมุสลิม คือนับถือศาสนาอิสลามและพูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ แต่พูดภาษาไทยได้คล่อง

เครื่องมือในการค้นคว้า

1. ประโยคที่ใช้ทดสอบการปรากฏของประโยคในแบบต่าง ๆ จำนวน 193 ประโยค วลีที่ใช้ทดสอบการปรากฏของวลีในแบบต่าง ๆ จำนวน 144 วลี และประโยคที่ใช้ทดสอบการปรากฏของหมวดคำชนิดต่าง ๆ อีกจำนวน 167 ประโยค
2. สัญลักษณ์แทนเสียงสำหรับใช้บันทึกตามเสียงที่ได้ยิน
3. เครื่องบันทึกเสียง

วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล

ใช้วิธีสัมภาษณ์จากผู้ให้ปากคำ โดยการให้ผู้วิจัยออกเสียงตามข้อมูลที่ เป็นภาษาไทย แล้วให้ผู้ให้ปากคำแปลความหมายเป็นภาษามลายูสลับกันไป ขณะเดียวกันก็บันทึกเสียงไว้ด้วย จากนั้นก็นำเสียงที่บันทึกไว้มาเปิดฟังและเขียนออกมาเป็นสัญลักษณ์แทนเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลภาษามลายูที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์แจกแจงและเปรียบเทียบกับภาษาไทย โดยพิจารณาความหมาย การปรากฏของคำและวลีในตำแหน่งต่าง ๆ ของประโยคว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร แล้วสรุปเป็นข้อคิดเห็น

สรุปผลการค้นคว้า

จากการศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ หมายความว่าและวิธีการดังกล่าวข้างต้น สรุปผลได้ดังนี้

1. ประโยค

1.1 โครงสร้างของหน่วยประโยคมูลฐานที่มีเฉพาะคำนามกับคำกริยาร่วมกัน โดยไม่มีคำอื่นประกอบหรือขยายทั้ง 4 แบบ มีโครงสร้างที่ตรงกัน นอกจากในบางประโยคที่มีคำบุพบท [ka] เติมเข้ามา คือ

แบบที่ 2

กส ตก

กลับ วน

balə? ka rumah

แบบที่ 4

ป กท ตก รก

พอ ให้ สดางค์ น้อง

pa? bagi dui? ka ade?

1.2 โครงสร้างของประโยคมูลฐานที่มีส่วนขยายในหน่วยต่าง ๆ
มีโครงสร้างที่ตรงกัน ยกเว้นบางประโยคที่มีคำบุพบท [ka] เติมเข้ามาเช่น
เดียวกัน เช่น

ฉัน ต้อง ให้ ของ เด็ก ทุก คน

saya kena? bagi benda ka buda? 2 tiap 2 orang

1.3 โครงสร้างของประโยคเริ่มทั้ง 12 แบบ มีโครงสร้างที่ตรง
กันทุกแบบ แต่มีตัวอย่างหนึ่งในโครงสร้างแบบที่ 10 ที่คำในกลุ่มตำแหน่ง กท คือคำ
[lagi] ในความหมายว่า อีก, ยัง ไปอยู่หลังคำในตำแหน่ง ตก คือ
แบบที่ 10 รก ป กท ตก

เด็ก ๆ แม่ ยังไม่ได้แจก สตางค์

buda? 2 ma? ta? bagi duit? lagi

1.4 โครงสร้างของหน่วยประโยคเสริมทั้ง 3 ชนิด คือ หน่วยเสริม
พิเศษ หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับสถานที่ และหน่วยเสริมที่เกี่ยวกับเวลา ต่างมีโครง-
สร้างเหมือนกันกับภาษาไทยทุกประการ

1.5 โครงสร้างของประโยคไม่เริ่มทั้ง 12 แบบ ผลจากข้อมูลปรากฏ
ว่ามีโครงสร้างเหมือนกันกับภาษาไทยทุกประการ ยกเว้นบางประโยคที่มีคำบุพบท
[ka] เติมเข้ามา เช่น

แบบที่ 4 กส ตก
ไม่ ได้เจอ เขา

ta? berjumpa? ka dia

แบบที่ 7 กท ตก รก
กำลัง จะ ให้ ดิน ใหม่ เขา

tanya? na? bagi kain baru ka dia

1.6 โครงสร้างเฉพาะของประโยคไม่เริ่มซึ่งมีอยู่ 8 แบบ ส่วน
ใหญ่มีโครงสร้างเหมือนกันกับภาษาไทย ยกเว้นในบางตัวอย่างที่คำ [lagi]

ในความหมายว่า อีก, ยัง ซึ่งอยู่ในกลุ่มตำแหน่ง กส หรือ กท ของประโยค
ไปอยู่ในตำแหน่งท้ายของกลุ่มคำหรือท้ายสุดของประโยค เช่น

แบบที่ 1

กส

ยัง ไม่ อยาก ซื้อ

ta? suka> ba^{li} lagi

แบบที่ 2

ป กส

ฉัน ยัง ไม่ อยาก ซื้อ

saya ta? suka> ba^{li} lagi

แบบที่ 4

ป กท

เรา ยัง ไม่ได้ ทอน

kita tida tama>? lagi

แบบที่ 5

กท ตก

ยัง ไม่ได้ ทอน สดางค์

ta? tama>? lagi dui?

แบบที่ 6

ป กท ตก

เรา ยังไม่ได้ ทอน สดางค์

kita ta? tama>? lagi dui?

แบบที่ 7

กท รก

ยัง ไม่ได้ ทอน เรา

ta? ba^{gi} dui? tama>? lagi ka kita

แบบที่ 8

ป กท รก

เขา ยัง ไม่ได้ ทอน เรา

dia ta? ba^{gi} dui? tama>? lagi ka kita

หนึ่ง ในโครงสร้างของประโยคไม่เริ่มแบบที่ 7,8 พบว่าบางตัวอย่างมีหน่วย ตก คือคำว่า [dui?] และ [utan] ที่มีความหมายว่า "สตาลค์" และ "หนี" เพิ่มเข้ามาในประโยคภาษามลายู ซึ่งในโครงสร้างประโยคภาษาไทยไม่มี

2. วลี

2.1 นามวลี โครงสร้างของนามวลีทั้ง 12 แบบ และอีก 13 แบบ ที่มี ขพ ทอท้ายโครงสร้างของนามวลีด้วย คำนี้มีโครงสร้างเหมือนกันกับภาษาไทยทุกประการ

2.2 กริยาวลี โครงสร้างของกริยาวลีส่วนใหญ่มีลักษณะเหมือนกันกับภาษาไทยมีบางลักษณะที่ต่างกัน คือ

แบบที่ 2 ก ชลก มีการสับตำแหน่งของคำในบางตัวอย่าง คือ
เปิด อยู่
do? tarbuka

แบบที่ 4 ก ชลก ข พบว่าในตัวอย่างทุกตัวอย่าง ชลก จะหายไป

แบบที่ 5 ก ข ชลก พบว่าบางตัวอย่างไม่มี ข คือ
ตกลง กัน แล้ว
bejlanji - dah

แบบที่ 9 ชนก ก ชลก ข พบว่าบางตัวอย่างไม่มี ชลก คือ
กำลัง หิว อยู่ ลอย
tengah lapar - juga

แบบที่ 10 ชนก ก ข ชลก พบว่าบางตัวอย่างไม่มี ข คือ
เคย พูด กัน แล้ว
biasa> bercakap - dah
ยัง ปรีक्षा กัน อยู่
sadan dalam - bakaera

อนึ่งในตัวอย่างที่ 2 ของแบบที่ 10 นี้ ตำแหน่งของคำยังสับที่กันด้วย คือ
ก ไปอยู่แทนที่ ชลก ในท้ายประโยค และ ชลก ไปอยู่แทนที่ ก

2.3 วิเศษณ์วลี โครงสร้างของวิเศษณ์วลีมีลักษณะตรงกันกับภาษาไทย
ทุกประการ

2.4 สถานวลี โครงสร้างของสถานวลีมีลักษณะตรงกันกับภาษาไทย
ทุกประการ

2.5 กาลวลี โครงสร้างของกาลวลีมีลักษณะตรงกันกับภาษาไทย
ทุกประการ

2.6 วลีคุณฐานะ โครงสร้างของวลีคุณฐานะมีลักษณะตรงกันกับ
ภาษาไทยทุกประการ

3. หมวดคำ ในเรื่องหมวดคำทั้ง 25 หมวดคำนี้ ส่วนใหญ่มีลักษณะตรง
กันกับหมวดคำในภาษาไทย มีเพียงบางหมวดคำที่แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย ดังนี้

3.1 หมวดคำกริยาวิกรรม มีลักษณะตรงกัน แต่มีคำบุพบท [ka]
เพิ่มเข้ามาในประโยคขอมูลด้วย เช่น

แม่ ไ้ สตางค์ นอง แลว

ma? ba:gi du:ɿ? ka a:de? da:h

และ แม่ กำลัง ไ้ สตางค์ นอง

ma? to:na:h ba:gi du:ɿ? ka a:de?

3.2 หมวดคำช่วยหน้ากริยา มีลักษณะตรงกัน แต่มีตัวอย่างหนึ่งที่
คำช่วยหน้ากริยาเปลี่ยนตำแหน่งไปอยู่ท้ายประโยค คือ

ผ้า ยัง เปียก

kain to:na:h ba:sa:h la:gi

หรือในบางประโยคก็อาจตัดไปเลย เช่น

นอง หูก ยัง ซา มาก

a:de? bo:rcakap - la:mbat ba:na>

3.3 หมวดคำช่วยหลังกริยา มีลักษณะตรงกัน แต่ในบางตัวอย่าง
ก็ไม่มีคำช่วยหลังกริยา โดยเฉพาะคำที่แปลว่า "อยู่" ในภาษาไทย เช่น

นา หุง ข้าว อยู่

ma? ci? tənəh manana? nasi -

และ ครู บอก คะแนน นักเรียน อยู่

guru kəbər məkə ka ana? 2 səkələh -

3.4 หมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีลักษณะตรงกัน แต่ในบางตัวอย่าง
ไม่มีคำกริยาวิเศษณ์ เช่น

แขก กำลัง กุญ กัน

orəŋ bədatəŋ sədatə bərsəmbəŋ -

3.5 หมวดคำลักษณนาม จากตัวอย่างขอมลในกรอบประโยค
ทดสอบ ก. พบว่าใช้คำเดียวกัน คือ {yaŋ} แปลว่า "ที่" ซึ่งคำคำนี้
ในภาษาไทยถือว่าไม่ใช่คำลักษณนาม ส่วนในกรอบประโยคทดสอบ ข. ใช้คำ
ลักษณนามต่างกันออกไป อนึ่งหมวดคำลักษณนามนี้มีปรากฏในตัวอย่างขอมล หมวด
คำบอกจำนวนนับและหมวดคำหนาจำนวนอีกมากมาย

3.6 หมวดคำหนาจำนวน มีใช้เพียงคำเดียวในตัวอย่างแรกของ
ขอมลคือ {pulaŋ} ซึ่งแปลว่า "อีก" นอกนั้นไม่มีใช้เลย

3.7 หมวดคำพิเศษ มีลักษณะตรงกัน แต่เมื่อพิจารณาโดยละเอียด
พบว่า ถ้ามีคำพิเศษปรากฏในประโยคตัวอย่างแล้ว คำลักษณนามในตัวอย่างประโยค
ขอมลเหล่านี้จะหายไปทั้งหมด เช่น

เด็ก คน นี้ ปกติ ชน เหลือเกิน

buda? - ini səbaŋkəŋ ʔəhət suŋəh

3.8 หมวดคำเชื่อมนาม มีลักษณะตรงกัน แต่ในบางตัวอย่างไม่มี
คำเชื่อมนาม เช่น

ปากกา ของ ลูก หาย แล้ว

pən - ana? iləŋ dah

3.9 หมวคคำเชื่อมสัมพัทธ์ มีใช้เพียงคำเดียวเหมือนกันหมดคือ
[yag] แต่ในบางตัวอย่างไม่มีคำเชื่อมสัมพัทธ์ เช่น

บ้าน ใหม่ ที่ กำลัง มี งาน สวย จัง

rumah baharu - sudah buah handuri əw? sunoh

3.10 หมวคคำเชื่อมประโยค มีลักษณะตรงกัน แต่ในบางตัวอย่าง
ไม่มีคำเชื่อมประโยค เช่น ในตัวอย่าง ข. เชื่อมประโยคไม่เริ่ม 2 ประโยค คือ

รู้ ใหม่ ว่า เขา จะ กลับ แล้ว

tahu kah - dia hanə? bale? dah

อนึ่ง ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลระหว่างกลุ่มผู้มีภูมิหลังทางการศึกษาสูงกับ
กลุ่มผู้มีภูมิหลังทางการศึกษาน้อย ปรากฏว่าระบบโครงสร้างของประโยคไม่ต่างกัน
แต่มีระบบคำต่างกันบ้าง กล่าวคือนิยมใช้ศัพท์ต่างกัน และบางคำก็เพียงแต่ออกเสียง
เพี้ยนกันไป ตามลักษณะของภาษาถิ่น ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของถิ่นนั้น ๆ (ดูรายละเอียด
จากภาคผนวก)

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ทั้งในเรื่องประโยค วลี และหมวคคำ ปรากฏว่าไม่มี
ความแตกต่างที่สำคัญแต่อย่างใด ซึ่งถ้านับข้อสมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้อย่างสิ้นเชิง
และผลจากการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ อาจถือเป็นข้อสนับสนุนคำกล่าวของพระยา-
อนุนานราชชน (2513 : 78) และขุนศิลปกิจพิสัย (2506 : 80) ที่ว่าการ
เรียงลำดับคำเขา เป็นประโยคของภาษามลายูกับภาษาไทยเหมือนกัน นอกจากนี้
ยังเป็นการยืนยันผลการศึกษาค้นคว้าของ ฟังเฟื่อง เครือตราฐ (2509 : 25)
เรื่องภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ ซึ่งกล่าวสรุปเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ไว้
ว่า "โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีลักษณะเหมือนกับ
โครงสร้างไวยากรณ์ไทยทุกประการ" ด้วย

อย่างไรก็ตาม ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้พบว่า มีส่วนแตกต่างเล็กน้อย ซึ่งไม่ใช่ส่วนแตกต่างที่สำคัญของภาษา และไม่ควรถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญด้วย คือ

1. เรื่องประโยค มีข้อแตกต่างเล็กน้อย ที่ควรอภิปรายดังนี้

1.1 ในโครงสร้างของหน่วยประโยคมูลฐานที่มีเฉพาะคำนามกับคำกริยาเรียงกันคือ แบบที่ 2, 4 และโครงสร้างของประโยคไม่เริ่มแบบที่ 4, 7 ฯลฯ พบว่ามีคำบุพบท {ka} ที่มีความหมายว่า 'สู่, แก่' เพิ่มเข้ามา ซึ่งในประโยคภาษาพูดที่เป็นขอมูลภาษาไทยไม่มี หนึ่งในประโยคภาษาไทยนั้น หากจะเติมคำบุพบทเหล่านี้เข้าไปในตำแหน่งเดียวกับที่ปรากฏในภาษามลายู ก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ตรงข้ามกลับจะทำให้ความหมายรัดกุมยิ่งขึ้น ดังนั้นข้อแตกต่างส่วนนี้จึงไม่มีความสำคัญและไม่เป็นปัญหา ซึ่งถ้าหากครูสอนภาษาไทยจะฝึกฝนผู้เรียนก็ย่อมทำได้ง่าย

1.2 ในโครงสร้างของประโยคเริ่มแบบที่ 10 และในโครงสร้างเฉพาะของประโยคไม่เริ่มแบบที่ 1, 2, 4, 5, 6, 7 และ 8 พบว่าคำ {lagi} ในความหมายว่า 'อีก, ยัง' ซึ่งเป็นกลุ่มคำในตำแหน่ง กส หรือ กท จะสับตำแหน่งไปอยู่ท้ายกลุ่มคำนั้นหรืออาจไปอยู่ท้ายประโยคเลยก็ได้ ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้เริ่มเรียนภาษาไทยได้บ้าง แต่ก็ไม่ใช่อุปสรรคสำคัญนัก เพราะในตัวอย่างประโยคในหมวดคำช่วยหน้ากริยาพบคำว่า {lagi} ท้ายไปก็มี คือ

น้อง พุด ยัง ซ้ำ มาก

ade? barcakap - lambat baŋa)

ซึ่งคำ {lagi} ที่หายไปนี้ ถ้าจะเติมก็อาจเติมได้ในตำแหน่งท้ายประโยคเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม โครงสร้างของประโยคในภาษาไทยที่มีคำว่า 'อีก' หรือ 'ยัง' ครูควรได้ฝึกฝนให้แก่นักเรียนด้วย

1.3 ในโครงสร้างเฉพาะของประโยคไม่เริ่มแบบที่ 7, 8 ซึ่งปรากฏว่ามีหน่วย ตก คือคำว่า {dui?} และ {utaŋ} ที่มีความหมาย

ว่า "สตางค์" และ "หนี้" เพิ่มเข้ามาในประโยคด้วยนั้น ลักษณะเช่นนี้อาจทำให้ความสับสนให้กับผู้เริ่มเรียนภาษาไทยได้บ้าง แต่ไม่ถึงกับเป็นปัญหามากนัก เพราะในบางตัวอย่างไม่มีหน่วย ตก เพิ่มเข้ามา อย่างไรก็ตามครูผู้สอนควรจะได้ฝึกโครงสร้างประโยคชนิดนี้ให้มากเป็นพิเศษ

2. เรื่องวลี มีข้อแตกต่างเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ควรอภิปรายดังนี้

2.1 ในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 2 ซึ่งมีอยู่ตัวอย่างหนึ่งที่ตำแหน่งของคำสับกันนั้น อันที่จริงคำว่า {doʔ} ซึ่งแปลว่า "อยู่" จะไม่ได้ใช้ได้ เพราะเพียงคำว่า {təbuka>} ก็มีความหมายว่า "เปิดอยู่" ตรงอยู่แล้ว ดังตัวอย่างข้อมูลของกลุ่มผู้มีภูมิหลังทางการศึกษาน้อย ซึ่งใช้เพียงว่า [buka>} เท่านั้น ดังนั้นข้อแตกต่างข้อนี้จึงไม่เป็นปัญหา แต่ครูก็ควรฝึกฝนผู้เรียนเช่นเดียวกัน

2.2 ในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 4 ที่ตำแหน่งของ ชลหาย ไปนั้น อาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เริ่มเรียนภาษาไทยได้บ้าง แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาที่สำคัญนัก เพราะตำแหน่งของ ชลในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 4 ของภาษาไทยนั้น อาจไม่มีก็ได้ และถึงจะเพิ่มเข้ามาก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปเท่าไรนัก อย่างไรก็ตาม ครูก็ควรฝึกฝนผู้เรียนรูปโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 4 นี้ด้วย

2.3 ในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 5 มีอยู่ตัวอย่างหนึ่งที่ตำแหน่งของ ข หายไป ซึ่งไม่ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทยเลย เพราะคำว่า "กัน" ในตำแหน่งของ ข นั้น อาจตัดออกเสียได้โดยความหมายไม่เปลี่ยนแปลง อีกประการหนึ่งตำแหน่งของ ข ในตัวอย่างอื่น ๆ มีตรงกัน ดังนั้นโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 5 จึงไม่เป็นปัญหาแก่ผู้เรียนแต่อย่างใด แต่ครูก็ควรฝึกฝนผู้เรียนรูปโครงสร้างที่มีคำว่า "กัน" ด้วย

2.4 ในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 9 มีอยู่ตัวอย่างหนึ่งที่ตำแหน่งของ ชลหายไป ซึ่งไม่ใช่ส่วนแตกต่างที่สำคัญ เพราะในภาษาไทยแม้จะตัดคำว่า "อยู่" ในตำแหน่งของ ชล ออก ก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปมากนัก และใน

ตัวอย่างอื่น ๆ ตำแหน่งของ ชลก ก็มีตรงกัน ดังนั้นโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 9 นี้จึงไม่เป็นปัญหา แต่อย่างไรก็ตาม ครูต้องฝึกฝนผู้เรียนในรูปโครงสร้างที่มีคำว่า "อยู่" เช่นเดียวกัน

2.5 ในโครงสร้างของกริยาวลีแบบที่ 10 มีบางตัวอย่างที่คำในตำแหน่งของ ข หายไป ซึ่งไม่ใช่ส่วนแตกต่างที่สำคัญ เพราะในภาษาไทยมักจะตัดคำว่า "กัน" ออก ก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ดังนั้นตำแหน่งของ ข ที่หายไปในบางตัวอย่างจึงไม่นับเป็นปัญหา ส่วนที่อาจเป็นปัญหาให้ผู้เรียนสับสนได้บ้างก็คือ การที่ตำแหน่งของคำสับกัน โดยที่ ก ไปอยู่แทนที่ ชลก และ ชลก ไปอยู่แทนที่ ก อันที่จริงการที่ตำแหน่งของคำสับกันดังตัวอย่างในข้อมูลที่ปรากฏนั้น ก็ไม่ถือเป็นปัญหาสำคัญนัก เพราะในภาษาไทยนั้นการที่จะพูดว่า "ยังปรึกษากันอยู่" หรือ "ยังอยู่ปรึกษากัน" ความหมายก็ไม่ต่างกัน เพียงแต่เน้นความต่างกันเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตาม ส่วนแตกต่างเล็กน้อยเหล่านี้ ครูก็ต้องฝึกฝนผู้เรียนเช่นเดียวกัน

3. หมวดคำ มีข้อแตกต่างเล็กน้อย ๆ ที่ควรอธิบายดังนี้

3.1 ในหมวดคำช่วยหน้ากริยา คือ คำว่า [lagi] ซึ่งแปลว่า "ยัง" เปลี่ยนตำแหน่งไปอยู่ท้ายประโยคนั้น ก็ไม่เป็นปัญหาที่สำคัญดังที่ได้อภิปรายมาแล้วในข้อ 1.2 เรื่องประโยค ทั้งนี้เพราะอาจตัดออกเสียได้โดยความหมายไม่เปลี่ยน

3.2 ในหมวดคำช่วยหลังกริยา คือคำว่า "อยู่" ในบางตัวอย่าง ข้อมูลภาษามลายูหายไป และในบางตัวอย่างเกิดมีคำ [təḡah] ซึ่งเป็นหมวดคำช่วยหน้ากริยาเพิ่มเข้ามา ดังนั้นอาจสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนได้ ครูผู้สอนจึงควรได้ฟังเสียงและฝึกฝนให้ผู้เรียนเข้าใจจนเกิดทักษะในการใช้ให้จนได้

3.3 ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์คือคำว่า "กัน" ในตัวอย่างข้อมูลภาษามลายูไม่มีใช้ ส่วนในตัวอย่างข้อมูลอื่น ๆ มีหมวดคำกริยาวิเศษณ์ใช้ตรงกัน ดังนั้นจึงไม่ถึงกับก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เริ่มเรียนภาษาไทย เพราะตัวอย่างที่ใช้ตรงกันมีมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ครูก็ต้องหาวิธีฝึกโครงสร้างของประโยคที่มีหมวดคำกริยาวิเศษณ์ โดยเฉพาะคำว่า "กัน" ให้แก่ผู้เรียนด้วย

3.4 ในหมวดคำลักษณนาม เนื่องจากว่าคำลักษณนามในกรอบประโยคทดสอบ ก มีใช้ตรงกันเพียงคำเดียวคือ {yag} แต่ในตัวอย่างข้อมูลของกรอบประโยคทดสอบอื่น ๆ มีใช้ต่างกันออกไปตามลักษณนามนั้น ๆ ดังนั้นคำในหมวดนี้จึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนเท่าไรนัก และถ้าครูจะฝึกฝนนักเรียนโดยการนำคำลักษณนามอื่น ๆ มาใส่แทนที่คำว่า {yag} ในกรอบประโยคทดสอบให้ถูกต้อง นักเรียนก็จะสามารถเข้าใจได้โดยง่าย

3.5 ในหมวดคำนามจำนวน ปรากฏว่านอกจากคำว่า {pulah} หรือ "อีก" ในภาษาไทยแล้ว คำในตัวอย่างอื่น ๆ ในภาษามลายูไม่มีใช้เลย ดังนั้นอาจก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เริ่มเรียนภาษาไทยได้ ครูจึงควรหาวิธีฝึกฝนรูปแบบประโยคที่มีหมวดคำนามจำนวนนี้ให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้ได้ถูกต้อง

3.6 ในหมวดคำพิเศษ ถึงแม้จะมีตำแหน่งและหน้าที่ของคำตรงกันก็จริง แต่จากตัวอย่างประโยคข้อมูลในภาษามลายูปรากฏว่า ไม่ว่าจะมีคำพิเศษเพิ่มเข้ามาหรือไม่ ตำแหน่งคำลักษณะจะหายไปทั้งนั้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ได้อธิบายมาแล้วในข้อ 3.4 หมวดคำลักษณนาม

3.7 ในหมวดคำเชื่อมนาม คำว่า "ของ" ในตัวอย่างประโยคข้อมูลภาษามลายูไม่มี แต่ในตัวอย่างอื่น ๆ มีหมวดคำเชื่อมนามตรงกัน ซึ่งอันที่จริงคำว่า "ของ" นี้ ปกติในภาษามลายูก็มีใช้ ดังปรากฏในตัวอย่างข้อมูลของกลุ่มผู้ภูมิหลังทางการศึกษาน้อย คือคำว่า {hwu} ดังนั้นโครงสร้างของประโยคที่มีหมวดคำเชื่อมนามจึงไม่ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้เรียนภาษาไทยแต่อย่างใด

3.8 ในหมวดคำเชื่อมสัมพัทธ์ มีอยู่ตัวอย่างหนึ่งคือคำว่า "ที่" ในข้อมูลภาษามลายูไม่มี แต่ในตัวอย่างข้อมูลอื่น ๆ มีทั้งคำว่า "ที่" และคำอื่น ๆ ในหมวดคำเชื่อมสัมพัทธ์ตรงกัน นับว่าเป็นข้อแตกต่างเล็กน้อยที่ไม่มีความสำคัญทางภาษาและไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้วย

3.9 ในหมวดคำเชื่อมประโยคชนิดเชื่อมประโยคไม่เริ่ม 2 ประโยค คำว่า "ว่า" ในตัวอย่างข้อมูลภาษามลายูไม่มี แต่ในตัวอย่างข้อมูลอื่น ๆ มีหมวดคำเชื่อมประโยคตรงกัน หนึ่งคำว่า "ว่า" นี้มีปรากฏในข้อมูลนี้มีภูมิหลังทางการศึกษา น้อยในตำแหน่งตรงกันด้วย คือคำว่า [kata>] ดังนั้นคำว่า "ว่า" ในหมวดคำเชื่อมประโยคนี้ จึงไม่ก่อให้เกิดปัญหา อาจจะตัดออกหรือใส่เข้าไปก็ได้เช่นเดียวกับ ภาษาไทย โดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลง

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้เรียนภาษาที่สองทุกคนต่างมีนิสัยทางภาษาต่อภาษาแม่ของตน อยู่ก่อนแล้ว การจะสร้างนิสัยทางภาษาต่อภาษาที่สองอีก จึงเป็นเรื่องลำบากมิใช่น้อย ยิ่งภาษามีระบบโครงสร้างต่างกันมากเท่าไร การสร้างนิสัยทางภาษาใหม่ก็ เป็นเรื่องลำบากยิ่งขึ้นเท่านั้น ซึ่งนักภาษาศาสตร์และผู้ชำนาญการสอนภาษาที่สองทั้งหลายต่างเห็นว่าไม่มีวิธีใดที่จะสร้างนิสัยทางภาษาใหม่ได้ดีไปกว่าการฝึกฝน ดังที่ โทแนลล์ ลอยเชล และคนอื่น ๆ (2507 : ข) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกฝนไว้ว่า "การเรียนภาษาให้ได้ดีนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสำคัญ"

เกี่ยวกับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดนิสัยทางภาษานั้น อังคาบ ผลการกุล (2506 : 23) กล่าวว่ามียอดประกอบอยู่ 2 ประการ คือ

1. ฝึกฝนให้รู้จักโครงสร้างของภาษา (Recognition)
2. ฝึกฝนเพื่อให้ใช้ได้โดยอัตโนมัติ (Automatic production)

หลักทั้ง 2 ประการนี้ใช้ได้กับการสอนการเรียนภาษาที่สองโดยทั่วไป กล่าวคือ ต้องฝึกให้ใหม่เรียนเข้าใจความหมายของหลักไวยากรณ์หรือโครงสร้างของภาษาที่ต้องการสอนก่อน ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี เช่น โดยการอธิบาย โดยการเปรียบเทียบกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว หรือกับหลักไวยากรณ์ในภาษาแม่ของผู้เรียน เมื่อแน่ใจว่าผู้เรียนมีความเข้าใจและเห็นความแตกต่างของโครงสร้างไวยากรณ์ดีแล้ว จึงถึงขั้นฝึกฝนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางภาษาสามารถที่จะใช้ได้โดยอัตโนมัติ

ฟ่งเฟื่อง เครือตราชู (2509 : 56) ได้กล่าวถึงวิธีที่ดีที่สุดในการฝึกฝนให้ผู้เรียนเห็นความแตกต่างของโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการเปรียบเทียบ กับสิ่งที่เรียนมาแล้ว นั่นคือ การใช้ประโยคคู่ (Minimal pair) ซึ่งหมายความว่า ประโยคคู่คู่นั้นมีทุกอย่างเหมือนกัน นอกจากสิ่งเดียว และสิ่งเดียวนั้นคือสิ่งที่ต้องการสอน เช่น ต้องการให้เข้าใจความหมายของคำว่า "ไม่" ซึ่งใช้ในประโยคปฏิเสธ ดังนั้นครูต้องสอนประโยคบอกเล่าให้เข้าใจประโยค "ครูมา" ก่อนที่จะสอน "ครูไม่มา" วิธีดำเนินการสอนอาจทำได้โดยการใช้อุปกรณ์การสอนแสดงภาพ "ครูเดินมา" ใน ประโยค "ครูมา" และอีกรูปหนึ่งเป็นรูปภาพต่าง ๆ หรือมีรูป "นักเรียนเดินมา" ครูชูรูปแรกพร้อมกับพูดว่า "ครูมา" แล้วชูรูปที่สองพร้อมกับพูดว่า "ครูไม่มา นักเรียน มา" ครูทำกับรูปอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันนี้อีก 3 - 5 รูป ดังนั้นผู้เรียนก็จะเข้าใจ และเห็นความแตกต่างของโครงสร้างไวยากรณ์ในประโยคบอกเล่ากับประโยคปฏิเสธ ได้

เมื่อผู้เรียนเข้าใจและเห็นความแตกต่างของโครงสร้างของภาษาแล้ว ก็ถึงขั้นฝึกฝนเพื่อให้ใช้ได้โดยไม่คิดขัด ลักษณะที่จะใช้ในการฝึกฝนสำหรับขั้นนี้ ไบรซ แวน ซอค (Bryce Van Syoc, 2505 : 78) กล่าวว่า "มี 2 อย่างคือ การสลับที่คำ (Conversion type) หรือการแทนที่คำ (Substitution type) และบางครั้งก็ใช้ร่วมกันทั้งสองวิธี"

1. แบบสลับที่คำ เป็นการฝึกเพื่อต้องการให้ผู้เรียนเปลี่ยนประโยคจากรูปหนึ่งเป็นอีกรูปหนึ่ง เช่น จากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ จากบอกเล่าเป็นคำถาม หรือกลับกัน เป็นต้น

บอกเล่าเป็นปฏิเสธ เช่น

ครู : เด็กนั่ง

นักเรียน : เด็กไม่นั่ง

ครู : ตำรวจยืน

นักเรียน : ตำรวจไม่ยืน

ครู : นักเรียนวิ่ง

นักเรียน : นักเรียนไม่วิ่ง

บอกเล่าเป็นคำถาม เช่น

ครู : แม่ไป	นักเรียน : แม่ไปหรือ
ครู : เสื้อสวย	นักเรียน : เสื้อสวยหรือ
ครู : น้องป่วย	นักเรียน : น้องป่วยหรือ

2. แบบแทนที่คำ เป็นการฝึกเพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว และได้ฝึกฝนการใช้แบบสร้างไวยากรณ์โดยไม่คิดซ้ำค้วย เช่น ครูจะสอนแบบประโยคที่มีคำลักษณนามอยู่ชิดกับคำนาม ซึ่งในโครงสร้างภาษามลายูไม่มี ดังนั้นครูก็ต้องสอนแบบประโยคที่มีคำลักษณนามอยู่หลังคำบอกจำนวนนับเสียก่อน ซึ่งในรูปประโยคแบบนี้ ทั้งในภาษาไทยและภาษามลายูมีตรงกัน แล้วจึงสอนแบบประโยคที่มีคำลักษณนามอยู่ชิดกับคำนาม ซึ่งในภาษามลายูไม่มี ดังนั้นผู้เรียนก็จะได้ทบทวนคำลักษณนามในภาษาไทย ขณะเดียวกันก็ได้ฝึกฝนแบบประโยคที่มีคำลักษณนามอยู่ชิดกับคำนามไปด้วย

ครู : รถคันนั้นสวยงาม	นักเรียน พัง
ครู : ผา	
ครู : ผาผืนนั้นสวยงาม	นักเรียน พัง
ครู : เสื้อ	
ครู : เสื้อตัวนั้นสวยงาม	นักเรียน พัง
ครูว่าต่อไป	นักเรียน เริ่มว่าเป็นประโยค
มีด	มีดเล่มนั้นสวยงาม
นก	นกตัวนั้นสวยงาม
หมวก	หมวกใบนั้นสวยงาม
นาฬิกา	นาฬิกาเรือนนั้นสวยงาม

การฝึกทั้งสองแบบข้างบนที่กล่าวมานี้ เป็นเรื่องของวิธีสอน ซึ่งครูที่สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กไทยมุสลิมใน 4 จังหวัดภาคใต้ต้องมีความเข้าใจและฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถใช้ได้โดยไม่คิดซ้ำค้วย อย่างไรก็ตาม "วิธีสอนเป็นสิ่งที่เรียนได้"

โดยไม่ยากนัก ถ้าครูผู้นั้นสามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดี ปัญหาที่สำคัญยิ่งกว่าวิธีสอนคือ ปัญหาเรื่องแบบเรียน" (ฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู, 2509 : 61)

ปัญหาเรื่องแบบเรียนนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าขณะนี้เรามีหนังสือคู่มือครูแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษามลายู (โคนเนลล์ ลอยเซิล และคนอื่น ๆ 2507 : ๒03 หน้า) ซึ่งได้จัดทำขึ้นตามหลักวิชาภาษาศาสตร์อย่างถูกต้องเพียงพอแล้ว แม้หนังสือเล่มนี้จะไม่ได้อ้างอิงมาจากการเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ก็ตาม และถึงแม้จะมีการศึกษาเปรียบเทียบกันแล้วทั้งในงานวิจัยฉบับนี้ ก็ไม่พบส่วนแตกต่างที่สำคัญในระหว่างภาษาไทยกับภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ มีแต่ส่วนแตกต่างเล็กน้อย ๆ ซึ่งไม่มีผลต่อระบบโครงสร้างในภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอให้ใช้หนังสือคู่มือครูเล่มนี้สำหรับสอนเด็กไทยมุสลิมที่เริ่มเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองต่อไป ส่วนข้อแตกต่างเล็กน้อย ๆ ที่พบในงานวิจัยฉบับนี้ อาจจะใช้เป็นข้อปรับปรุงในการสร้างแบบเรียนเล่มอื่น ๆ หรืออาจจะเสนอแนะในการสอนภาษาไทยแก่เด็กไทยมุสลิมต่อไป

อย่างไรก็ตาม ในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอเสนอตัวอย่างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับฝึกเด็กไทยมุสลิมที่พูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ โดยอาศัยผลการศึกษาเปรียบเทียบดังนี้

ประโยคแบบ ป กอ ประโยคชนิดประกอบกวย หน่วยประธานและหน่วยกริยา
 อกรรม ป หรือหน่วยประธานในที่นี้อาจเป็นคำนาม หรือคำสรรพนามเพียงคำเดียว
 คำนามหรือคำสรรพนามกับส่วนขยายก็ได้ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า โครงสร้างของ
 นามวลีทุกแบบที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 สามารถปรากฏในตำแหน่ง ป ได้ทั้งนั้น
 ส่วน กอ หรือหน่วยกริยาอกรรมในที่นี้อาจเป็นคำกริยาคำเดียว หรือคำกริยากับ
 ส่วนขยายก็ได้ หรืออาจจะกล่าวได้เช่นเดียวกันว่า โครงสร้างของกริยาลักษณะทุกแบบ
 ที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 สามารถปรากฏในตำแหน่ง กอ ได้ทั้งนั้น

เพื่อประโยชน์และความสะดวกของครูนักเรียนที่ฝึกโครงสร้างประโยคชนิดนี้
 ควรจะดำเนินการฝึกประโยคแบบ ป กอ ตามลำดับขั้นดังนี้

1. ครูฝึกให้นักเรียนพูดประโยคโดยใช้วิธีการแทนที่คำ (Substitution) จากตัวอย่างกรอประโยคที่ให้ไว้
2. นำคำต่าง ๆ ที่จะใช้สอนในแต่ละแบบมาทำบัตรคำ
3. ครูอธิบายความหมายของคำควยภาพประกอบท่าทาง หรืออธิบายเป็นคำพูดภาษามลายูบ้างก็ได้
4. ครูแบ่งกระดาษหนึ่งออกเป็น 2 ซอง คือ ป กับ กอ พร้อมกับอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า ป คือหน่วยประธาน กอ คือหน่วยกริยากรรม
5. ครูอธิบายเพิ่มเติมให้นักเรียนเข้าใจว่า คำใดก็ตามที่สามารถปรากฏในซอง ป คือหน่วยประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน ส่วนใหญ่เป็นคำนามกลุ่มคำนาม หรือนามวลี ส่วนคำใดก็ตามที่ปรากฏในซอง กอ คือหน่วยประโยคประเภทกริยาที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกริยากรรม ได้แก่คำที่แสดงอาการทั้งหลาย คำต่าง ๆ ในหน่วยประโยคเหล่านี้อาจใช้คำอื่นที่เป็นประเภทเดียวกันมาแทนที่กันได้
6. ครูพูดประโยคภาษาไทย แล้วให้นักเรียนนำบัตรคำใส่ในซอง ป หรือ กอ ให้ถูกต้อง ในขั้นแรกอาจจะต้องแยกประเภทของคำให้นักเรียนก่อน ต่อเมื่อนักเรียนเกิดความชำนาญแล้ว จึงไม่ต้องแยกประเภทของคำให้

อย่างไรก็ตาม การสร้างแบบเรียนเพื่อฝึกโครงสร้างประโยคนี้นี้ จะเริ่มด้วยประโยคที่มีเฉพาะหน่วยประธานกับหน่วยกริยากรรมที่ไม่มีส่วนขยายก่อน จากนั้นจึงค่อยเพิ่มส่วนขยายเข้ากับแต่ละหน่วยประโยคเป็นลำดับไป ทั้งนี้เพื่อให้บทเรียนดำเนินไปตามลำดับยากง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์

1. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กอ ป ในที่นี้จะเป็นหน่วยประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดที่ไม่มีส่วนขยาย ส่วน กอ จะเป็นหน่วยประโยคประเภทกริยาชนิดกริยากรรมที่ไม่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กอ
หมอ	เดิน
เด็ก	นั่ง
น้อง	เล่น
พี่	ยิ้ม

ครู : หมอ

นักเรียน : หมอเดิน

ครู : เด็ก

นักเรียน : เด็กเดิน

ครู : นั่ง

นักเรียน : เด็กนั่ง

1. ตำรวจ 3. ไป 5. นักเรียน 7. มา 9. วิ่ง 11. ร้องไห้
2. ครู 4. ยืน 6. นอน 8. แม่ 10. พ่อ 12. ฉับ

2. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กอ ป ในที่นี้จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดที่มีส่วนขยาย ส่วน กอ
จะเป็นหน่วยประโยคประเภทกริยาชนิดกริยาอาการที่ไม่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กอ
หมอกคนนั้น	ไป
พ่อของใคร	เดิน
แม่ของใคร	มา
เด็กสองคน	เล่น

ครู : หมอกคนนั้น
 นักเรียน : หมอกคนนั้นไป
 ครู : พ่อของใคร
 นักเรียน : พ่อของใครไป
 ครู : เดิน
 นักเรียน : พ่อของใครเดิน

1. ครูของเธอ	4. วิ่ง	7. นอน	10. ตำรวจคนโน้น
2. นักเรียนสามคน	5. เด็กบางคน	8. น้องของฉัน	11. ครูของฉัน
3. นิ่ง	6. เด็กหลายคน	9. ยืน	12. ยิ้ม

3. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กอ ป ในที่นี้จะเป็นหน่วยประโยค
 ประเภตนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดไม่มีส่วนขยาย ส่วน กอ จะเป็นหน่วย
 ประโยคประเภทกริยาชนิดกริยาอาการที่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กอ
เด็ก	กำลังเดิน
ตำรวจ	วิ่งเร็วมาก
ทหาร	วายนำเก่ง
ลูกเสือ	มาแล้ว

ครู : เด็ก
 นักเรียน : เด็กกำลังเดิน
 ครู : วิ่งเร็วมาก
 นักเรียน : เด็กวิ่งเร็วมาก
 ครู : ตำรวจ
 นักเรียน : ตำรวจวิ่งเร็วมาก

1. นักเรียน	4. พ่อ	7. กำลังจะไป	10. วิ่งช้ามาก
2. พี่	5. ครู	8. หมอ	11. นอน
3. นอนดึกทุกคืน	6. จะไปแล้ว	9. ฉันทัน	12. รองไห้บ่อย

4. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กอ ป ในที่นี้จะ เป็นหน่วยประโยค
 ประเภตนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดที่มีส่วนขยาย ส่วน กอ จะ เป็นหน่วย
 ประโยคประเภทรายานชนิดกริยากรรมที่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กอ
เด็กคนนั้น	ร้องไห้บ่อย
น้องคนเล็ก	นั่งไ้ไ้แล้ว
พี่คนโต	วิ่งเร็วมาก
ครูของฉัน	พูดเร็วมาก

- ครู : เด็กคนนั้น
 นักเรียน : เด็กคนนั้นร้องไห้บ่อย
 ครู : น้องคนเล็ก
 นักเรียน : น้องคนเล็กร้องไห้บ่อย
 ครู : นั่งไ้ไ้แล้ว
 นักเรียน : น้องคนเล็กนั่งไ้ไ้แล้ว

1. เด็ก ๆ พวกนี้ 4. นักเรียนหลายคน 7. พี่ของฉัน 10. กำลังจะไป
 2. เด็ก ๆ บางคน 5. น้องของฉัน 8. เด็กกลับบ้าน 11. เด็กสองคน
 3. กำลังวิ่งเล่น 6. ไปโรงเรียน 9. ตำรวจคนนั้น 12. นอนหลับแล้ว

ประโยคแบบ ป กส ตก ประโยคชนิดประกอบด้วย หน่วยประธาน หน่วยกริยา
 สกรรม และหน่วยกรรมตรง ป หรือหน่วยประธานได้อธิบายลักษณะมาแล้วในประโยค
 แบบ ป กอ ส่วน กส หรือหน่วยกริยาสกรรมมีลักษณะเช่นเดียวกับ กอ หรือ

หน่วยกริยากรรม คือ อาจเป็นคำกริยาคำเดียวหรือคำกริยากับส่วนขยายก็ได้ ส่วน
 ตก หรือหน่วยกรรมตรงมีลักษณะเช่นเดียวกับ ป หรือหน่วยประธาน ก็อาจเป็น
 คำนามหรือสรรพนามคำเดียว คำนามหรือคำสรรพนามกับส่วนขยายก็ได้ ความแตก
 ต่างของหน่วยประโยคต่าง ๆ เหล่านี้ อาจจะสังเกตเห็นได้จากคำบริบท โดยเฉพาะคำกริยา
 เพื่อประโยชน์และความสะดวกของครูนักเรียนที่ฝึกโครงสร้างประโยคนี้นี้
 ควรจะดำเนินการฝึกประโยคแบบ ป กส ตก ตามลำดับขั้นดังนี้

1. ครูฝึกให้นักเรียนพูดประโยคโดยใช้วิธีการแทนที่คำ (Substitution)
 จากตัวอย่างกรอนประโยคที่ให้ไว้
2. นำคำต่าง ๆ ที่จะใช้สอนในแต่ละแบบมาทำบัตรคำ
3. ครูอธิบายความหมายของคำด้วยภาพประกอบท่าทาง หรืออธิบายเป็น
 คำพูดภาษามลายูบ้างก็ได้
4. ครูแบ่งกระเปาะนึ่งออกเป็น 3 ของ คือ ป กส และ ตก
 พร้อมกับอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า ป คือหน่วยประธาน กส คือ
 หน่วยกริยากรรม และ ตก คือหน่วยกรรมตรง
5. ครูอธิบายเพิ่มเติมให้นักเรียนเข้าใจว่า คำใดก็ตามที่ปรากฏในช่อง
 ป คือหน่วยประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธาน คำที่
 ปรากฏในช่อง กส คือหน่วยประโยคประเภทกริยาชนิดหน่วยกริยา-
 กรรม และคำที่ปรากฏในช่อง ตก คือหน่วยประโยคประเภทนามที่
 ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรง คำต่าง ๆ ในหน่วยประโยคเหล่านี้อาจ
 ใช้คำอื่นที่เป็นประเภทเดียวกันมาแทนที่กันได้
6. ครูพูดประโยคภาษาไทย แล้วให้นักเรียนนำบัตรคำใส่ในช่อง ป กส
 หรือ ตก ให้ถูกต้อง

อนึ่ง ในการสร้างแบบเรียนเพื่อฝึกโครงสร้างประโยคนี้นี้ จะดำเนินการใน
 ลักษณะเดียวกับแบบฝึกประโยคนี้นี้ ป กอ กล่าวคือเริ่มด้วยประโยคที่มีเฉพาะ
 หน่วยประธาน หน่วยกริยากรรม และหน่วยกรรมตรง โดยไม่ต้องมีส่วนขยาย
 ก่อน จากนั้นจึงค่อยเพิ่มส่วนขยายเข้ากับแต่ละหน่วยประโยคเป็นลำดับไปดังนี้

1. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กส ตก ป ในที่นี้จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดไม่มีส่วนขยาย กส จะเป็น
หน่วยประโยคประเภทกริยาชนิดกริยากรรมที่ไม่มีส่วนขยาย และ ตก จะเป็น
หน่วยประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงชนิดไม่มีส่วนขยาย.

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กส	ตก
นักเรียน	กิน	ข้าว
เด็ก	ขาย	เงาะ
ตำรวจ	ดื่ม	น้ำ
แม่	ซื้อ	ทุเรียน

ครู : นักเรียน
นักเรียน : นักเรียนกินข้าว
ครู : เด็ก
นักเรียน : เด็กกินข้าว
ครู : เงาะ
นักเรียน : เด็กกินเงาะ

1. นม 3. ผัก 5. หมอ 7. น้ำชา 9. พ่อ 11. ทหาร
2. ส้ม 4. ครู 6. กาแฟ 8. พี่ 10. ชนม 12. นิน

2. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กส ตก ป ในที่นี้จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดที่มีส่วนขยาย กส จะเป็นหน่วย
ประเภทกริยาชนิดกริยากรรมที่ไม่มีส่วนขยาย และ ตก จะเป็นหน่วยประโยค
ประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงชนิดที่ไม่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กส	ตก
เด็กคนนั้น	ซื้อ	ส้ม
พ่อของฉัน	กิน	เงาะ
แม่ของใคร	ขาย	กล้วย
พี่คนโต	ดื่ม	กาแฟ

ครู : เด็กคนนั้น
นักเรียน : เด็กคนนั้นซื้อส้ม
ครู : พ่อของฉัน
นักเรียน : พ่อของฉันซื้อส้ม
ครู : เงาะ
นักเรียน : พ่อของฉันซื้อเงาะ

1. น้ำชา	4. นม	7. หมอคนนั้น	10. ตำรวจบางคน
2. เด็กสองคน	5. น้องคนเล็ก	8. ผัก	11. ชาว
3. เด็กหลายคน	6. นักเรียนบางคน	9. แม่ของฉัน	12. ทหารหลายคน

3. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กส ตก ป ในที่นี้จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดไม่มีส่วนขยาย กส จะเป็น
หน่วยประโยคประเภทกริยานุเคราะห์กรรมที่มีส่วนขยาย และ ตก จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงชนิดไม่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กส	ตก
ฉัน แม่ น้อง ตำรวจ	กำลังกิน ไม่อยากกิน จะกิน ต้องซื้อ	ข้าว ขนม กล้วย ผัก

ครู : กำลังกิน
นักเรียน : ฉันกำลังกินข้าว
ครู : ไม่อยากกิน
นักเรียน : ฉันไม่อยากกินข้าว
ครู : แม่
นักเรียน : แม่ไม่อยากกินข้าว

1. พ่อ	4. จะซื้อ	7. นักเรียน	10. ทหาร
2. เด็ก	5. กำลังซื้อ	8. ไม่อยากซื้อ	11. ไม่ต้องซื้อ
3. อยากจะกิน	6. ครู	9. พี่	12. หมอ

4. ตัวอย่างแบบฝึกประโยค ป กส ตก ป ในที่นี้จะเป็นหน่วย
ประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยประธานชนิดที่ไม่มีส่วนขยาย กส จะเป็น
หน่วยประโยคประเภทกริยาชนิดกริยากรรมที่ไม่มีส่วนขยาย และ ตก จะเป็น
หน่วยประโยคประเภทนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงชนิดที่มีส่วนขยาย

กรอบประโยคและตัวอย่างประโยค

ป	กส	ตก
ฉัน น้อง แม่ พ่อ	กิน มี ซื้อ ถือ	ชาวสองงาน ไขฟองเคี้ยว สมหลายผล ยาแก้ไข้

ครู : ชาวสองงาน
นักเรียน : ฉันกินชาวสองงาน
ครู : ไขฟองเคี้ยว
นักเรียน : ฉันกินไขฟองเคี้ยว
ครู : น้อง
นักเรียน : น้องกินไขฟองเคี้ยว

1. พี่	4. เด็ก ๆ	7. นักเรียน	10. ครู
2. สมในจาน	5. น้ำเย็นในขวด	8. น้ำที่สกปรก	11. มะม่วงสองผล
3. ชาวตมรอน ๆ	6. น้ำที่สะอาด	9. เงาะสิบผล	12. หมอ

เท่าที่เสนอตัวอย่างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษามลายูมาทั้งหมดนี้ ก็เพื่อชี้ให้เห็นแนวทางหรือกระบวนการในการผลิตแบบเรียนภาษาไทยในเรื่องไวยากรณ์ ให้เหมาะกับผู้พูดภาษามลายูใน 4 จังหวัดภาคใต้ต่อไป อย่างไรก็ตามในการผลิตแบบเรียนจริง ๆ นั้น ต้องมีรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่านี้ และเมื่อจบบทเรียนหนึ่ง ๆ ควรมีบทฝึกทบทวนด้วยเสมอ.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ขจิตภัย บุรุษพันธ์ ปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย แพร่พิทยา 2515, 356 หน้า.
- คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา แนวทางปฏิรูปการศึกษาสำหรับ
รัฐบาลในอนาคต สมาคมอาจารย์อุคมศึกษาแห่งประเทศไทยจัดพิมพ์
โรงพิมพ์ยูไนเต็คโปรคชั่น 2518, 68 หน้า.
- ควน สุวรรณศาสตร์ และรังสฤษดิ์ เขาวะศิริ "แนวความคิดเรื่องปรัชญาการศึกษาไทยโดยอาศัยหลักธรรมทางศาสนาอิสลาม" วารสารคณะกรรมการ
ศึกษาแห่งชาติ 8 (1) : 70, สิงหาคม - กันยายน 2516.
- ปิ่น มาลากุล, มล. การพัฒนาการศึกษาในส่วนภูมิภาค โรงพิมพ์คุรุสภา 2506, 272 หน้า.
- ปิ่น มุทุกันต์ "ศาสนาอิสลามกับการพัฒนาประเทศ" ออมสินสาร 20(2) : 15, มีนาคม - เมษายน 2513.
- พิทยา สายหู "จดหมายจากปักข์ไค : ภาษากับการปกครอง" สังคมศาสตร์ปริทัศน์
3(4) : 54, มีนาคม - พฤษภาคม 2509.
- พุ่งเพื่อง เกรือตราฐ ภาษามลายูในจังหวัดภาคใต้ วิทยานิพนธ์ วิทยาลัย
วิชาการศึกษาปฐมวัน 2509, 113 หน้า. (อัครสำเนา)
- โมหัมหมัด อับดุลกาเดร์ และนิมะ ประนอมวงศ์ ปทานุกรมไทย-มลายู
แพร่พิทยา 2517, 492 หน้า.
- ราชบัณฑิตยสถาน ความรูทางอักษรศาสตร์ โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ 2506, 337 หน้า.
- ลอยเชล, โคนแนลล์ และคนอื่น ๆ คู่มือรูปแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้พูดภาษามลายู
มลายู โรงพิมพ์การศาสนา 2507, 303 หน้า.

วชิรัตน์ ภาณุพงศ์ โครงสร้างภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหงจัดพิมพ์ มปป.

มปป. 68 หน้า (อักษราเนา)

วชิรัตน์ ภาณุพงศ์ "ภาษาศาสตร์คืออะไร" สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ฉบับพิเศษ

14 ธันวาคม 2507, หน้า 71 - 81.

วีระวัชร สารานุกรม ระบบหน่วยเสียงของภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง

อำเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย-

วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 68 หน้า (อักษราเนา)

แวน ไชยอก, ไบรช แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ คมคาย

จงเจริญสุข แปล โรงพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย

2505, 104 หน้า.

ศิลปกิจพิสัย, ชุน "ลักษณะภาษามลายู" วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย ศูนย์-

พัฒนาการภาคศึกษา 2 จังหวัดยะลาจัดพิมพ์ โรงพิมพ์คุรุสัมพันธ์

2506, 156 หน้า.

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู คู่มือครูวิชาภาษาไทย เล่ม 3 ฉบับที่ 100

โรงพิมพ์คุรุสภาพระสุเมรุ 2512, 419 หน้า.

อนุমানราชชน, พระยา นิรุกติศาสตร์ ภาค 1 - 2 โรงพิมพ์ศูนย์การทหารราบ

2513, 257 หน้า.

อังกาบ ณาการกุล "การเรียนภาษาที่สอง" วิธีพิเศษในการสอนภาษาไทย

ศูนย์พัฒนาการภาคศึกษา 2 จังหวัดยะลา จัดพิมพ์ โรงพิมพ์คุรุสัมพันธ์

ยะลา 2506, 156 หน้า.

อัมพร สุขเกษม การศึกษาเพื่ออธิบายเนื้อหาบางประการในวิชาหลักภาษาไทย

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้หลักทางภาษาศาสตร์ ปรินิพนธ์

การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514,

116 หน้า. (อักษราเนา)

อุดม เขยถ่วงศ์ ระเบียบเวลาของไทย - มาเลเซีย บรรณกิจเทรดดิ้ง 2517,
205 หน้า.

อุดม วโรตม์สิขติตต์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2513,
209 หน้า.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา หลักภาษาไทย โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2511,
498 หน้า.

Noss, Richard B., Thai Reference Grammar Foreign Service
Institute, Washington D.C., 1964, 254 pp.

Panupong, Vichin, Inter - Sentence Relations in Modern
Conversational Thai Sivaporn Limited Partnership,
Bangkok, 2513, 269 pp.

Warotamasik_hkadit, Udom, Thai Syntax : An Outline SEAREP,
The University of Michigan Contract, USOM/Bangkok,
1963, 70 pp.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก : อักษรย่อ

ภาคผนวก ข : ข้อมูลของผู้ให้ปากคำกลุ่มที่ 2

ภาคผนวก ก.

ประโยค

อักษรย่อที่ใช้

ป

คก

รค

นพ

กส

กอ

กท

ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ

หน่วยประธาน

Subject

หน่วยกรรมตรง

Object

หน่วยกรรมรอง

Indirect Object

หน่วยนามพจน์

Nominal Sentence Constituent

หน่วยกริยากรรม

Transitive Verbum

หน่วยกริยากรรม

Intransitive Verbum

หน่วยกริยาทวิกรรม

Double Transitive Verbum

ตัวอย่าง :-

ป กส คก

: พ่อ ปลูก กล้วย

ป กอ

: น้ำ ไหล

ป กท คก รค

: ครู แจก ดินสอ นักเรียน

นพ

: ใครนี่, โรงเรียนของเธอ

อักษรย่อที่ใช้

สพ

สส

สว

ภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ

หน่วยเสริมพิเศษ

Modal Adjuncts

หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับสถานที่

Locational Adjuncts

หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับเวลา

Temporal Adjuncts

ตัวอย่าง :-

สพ สส สว

: นากลัว ที่บ้าน ตอนนี่ (ไม่มีใคร)

สพ สว สส

: ความธรรมดา ตอนกลางวัน ที่ร้านนี้ (คนแน่นมาก)

วลี

อักษรย่อที่ใช้	ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
ด	หน่วยหลัก	Head
อย	หน่วยกรรรมยอย	Intransitive Modifier
บจ	หน่วยบอกจำนวน	Quantifier
บก	หน่วยบอกกำหนด	Determinative
ขพ	หน่วยขยายพิเศษ	Adjunctive Modifier

ตัวอย่าง :-

ด อย บก บจ ขพ : รถ เล็ก นี้ คันเดียว เมื่อก่อน (ราคาถูกมาก)
 ด บจ อย บก ขพ : เนื้อ สมอง ใหญ่ นี้ เมื่อเช้า (ขายแล้ว)

อักษรย่อที่ใช้

ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
ก	หน่วยแกน Nucleus
ชนก	หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแกน Pre-Nuclear Auxiliary
ชดก	หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแกน Post-Nuclear Auxiliary
ข	หน่วยขยาย Modifier

ตัวอย่าง :-

ชน ก ชด ข : กำลัง หิว อยู่ ควย
 ชน ก ข ชด : จะคง กลับ วันนี้ แล้ว

หมวดคำ

อักษรย่อที่ใช้	ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	คำอธิบายตัวอย่างหน้า
น	คำนาม	Nouns	59
กอ	คำกริยาอกรรม	Intransitive Verbs	59
กส	คำกริยาสกรรม	Transitive Verbs	60

อักษรย่อที่ใช้	ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ	คำอธิบายและตัวอย่างหน้า
กท	คำกริยาทวิกรรม	Double Transitive Verbs	61
กย	คำกริยาอกรรมยอย	Intransitive Adjectival Verbs	61
—	คำสรรพนาม	Pronouns	62
ชน	คำช่วยหน้ากริยา	Pre-verbal auxiliaries	63
ชด	คำช่วยหลังกริยา	Post-verbal auxiliaries	65
—	คำปฏิเสธ	The Negators	66
—	คำหลังกริยา	Post-verbs	67
—	คำลงท้าย	Particles	68
กว	คำกริยาวิเศษณ์	Adverbs	69
ด	คำลักษณนาม	Classifiers	70
บก	คำบอกกำหนด	Determinatives	71
บจ	คำบอกจำนวนนับ	Cardinal Numerals	72
—	คำลำดับที่	Ordinal Numerals	73
—	คำหน้าจำนวน	Pre-numerals	73
—	คำหลังจำนวน	Post-numerals	74
—	คำพิเศษ	Mode-words	74
—	คำบอกเวลา	Time-words	75
—	คำบุพบท	Prepositions	77
—	คำเชื่อมนาม	Nominal Linkers	77
—	คำเชื่อมกริยา	Verbal Linkers	78
—	คำเชื่อมสัมพันธ	Relative Linkers	78
—	คำเชื่อมประโยค	Sentence Linkers	79

ภาคผนวก ข.

โครงสร้างประโยคเริ่ม 12 แบบ

แบบที่ 1 กอ

เหนื่อย	lətəh
สายแล้ว	sayə? də??
นอนเสียเถอะ	tido lah
ยังรอนอยุนะจะ	də? panə? lagi

แบบที่ 2 ป กอ

นาฬิกาตาย	ʒæ mati
แถวแตก	gəlah pəcə?
ผ้าแห้งแล้ว	kain kəŋiŋ də??
กับข้าวอร่อยนะ	lau sədə? nəh

แบบที่ 3 กส ตก

หิวน้ำ	lapa ai
กลับบ้านกันเถอะ	ʒələ? dʌm? lah
ช่วยปิดหน้าต่างด้วย	tuləŋ kətə? pitu natæ gateh
จะไปซื้อกล้วยสักหวีหนึ่ง	nə? gi bəli pi:sæ sika?

แบบที่ 4 กอ ป

เหนื่อยไหมคุณ	lətəh gədə? dəmɔ
คุณมานี่	bəkæŋ aŋiŋ niŋ
ชนไก่พวกนี้	buwa? budə? puah niŋ
ยังไม่สุกเลยข้าว	tə? masa? lagi nasi

แบบที่ 5 ป กส ตก

คนเคาะประตู

คุณอยากดื่มอะไร

ฉันเห็นแก้วรูปนั้น

พี่เธอเป็นครู

ɔgæ tɔpɔ? pitu

dæmɔ nɔ? minun gapɔ

amɔ napɔ? dɔ? gama tu

kakɔ? dæmɔ ʔadi guru kɔ?

แบบที่ 6 ตก ป กส

รูปนั้นฉันเห็นแล้ว

ฉันเชยเคยใช้ไหม

ผลไม้พอยังไม่ไคทาน

ขนมแมกรักกำลังไปเอา

gama tu amɔ napɔ? dɔ?

kain nin dæmɔ bæso paka kɔdɔ?

wɔgayu cɛ? tɔ? mag lagi

tapɔn ɔgæ dapo tɔnɔ? gi amɛ?

แบบที่ 7 กท ตก รก

ลืมทอนสคางค์ลูกคา

น่าจะบอกชาวคีนัน

ยังไม่ไคให้ยาคนไข้

กำลังจะสอนหนังสือเด็ก

lupɔ tamɔ? dui kɔ ɔgæ bɔli

sɔn patɔ? gɔyɔ? kɔba baik kamo

tadɔ? wi ubɔ? kɔ ɔgæ sake?

tɔnɔ? nɔ? ayar surɔ? ka budɔ?

แบบที่ 8 ป กท ตก รก

พี่ปอนขาวทอง

ใครให้ลูกกวาดหนู

เขอนาจะบอกชาวคีนัน

ใครจะสอนหนังสือเรา

kakɔ? suwɔ? nasi ka ade?

sapɔ diyɔ wi koko komæ?

dæmɔ sɔn patɔ? gɔyɔ? kɔba baik ka amɔ

sapɔ diyɔ nɔ? ayar surɔ? ka amɔ

แบบที่ 9 ตก ป กท รก

คอกไม้ใครให้เธอ

ลูกกวาดใครให้หนู

ชาวคีนันจะบอกฉัน

bunɔ nin sapɔ wi ka dæmɔ

koko sapɔ wi komæ?

kɔba baik dæmɔ sɔn patɔ? gɔyɔ? ka amɔ

ภาษาไทยครูคนนี้เคยสอนผม baso siyæ kuru niŋ bæso ayaŋ amɔ

แบบที่ 10 รก ป กท รก

เด็ก ๆ แมยั้งไมไ่แจกสตางค์ budə? 2 mɔ? tɔ? wi dui lagi

เด็กขี้เกียจใครจะอยากให้รางวัล budə? mala? sapɔdia nɔ? wi hadiaŋ

เด็กพวกนี้ครูชอบสอนหนังสือ budə? puəŋ niŋ kuru sukɔ ɲaya

เด็กที่สอบโคตหนึ่งครูใหญ่จะแจกรางวัล budə? sɔ? lamɔ satu kuru

bəsa nɔ? wi hadiaŋ

แบบที่ 11 นพ

พ

kakɔ?

รก

kəɾæto

บ้านฉันหลังใหม่

rumɔ? amɔ hɔ? baru

หนังสือของเพื่อนเล่มนี้

surə? hɔ? sain sabuaŋ niŋ

แบบที่ 12 นพ นพ

นี่คินสอใคร

niŋ kalæ sapɔ

นั่นรถมัน

tu payon amɔ

คนไหนพอเธอ

ɔgæ manɔ pɔ? dəmɔ

โน่นนะโรงเรียนของลูก

non lah səkwələh hɔ? ana?

หน่วยประโยคเสริม

1. หน่วยเสริมพิเศษ

1. นากลั้วรกไมมาแล้ว

takɔ? kəɾæto ta? magi dəh

รกไมมาแล้วนากลั้ว

kəɾæto ta? magi dəh takɔ?

2. ปกติฉันไม่ค่อยไปไหน

ฉันไม่ค่อยไปไหนปกติ

3. ตามธรรมดาพอไม่ค้มเลย

พอไม่ค้มเลยตามธรรมดา

4. ตามปกติผมชอบฟังดนตรีมาก

ผมชอบฟังดนตรีมากตามปกติ

sə?mɔ amɔ ta? bæso gi ka manɔ

amɔ ta? bæso gi ka manɔ sə?mɔ

gələh cə? ta? minun

cə? ta? minun gələh ๊ว

biasɔ amɔ suko dəŋa buŋi 2 yæ

amɔ suko dəŋa buŋi 2 yæ biasɔ

2. หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับสถานที่

1. ในครัวไฟสว่างดี

ไฟสว่างดีในครัว

2. ข้างถนนรถจอดเยอะ

รถจอดเยอะข้างถนน

3. บนสะพานรถตายบ่อย

รถตายบ่อยบนสะพาน

4. ในห้องนี้ฝุ่นเยอะจริง

ฝุ่นเยอะจริงในห้องนี้

dapo api cəɾɔ? mɔləe

api cəɾɔ? mɔləe dapo

təpi ʒalæ kəɾæto bəti baŋɔ?

kəɾæto bəti baŋɔ? təpi ʒalæ

ata? ɡətɔ? kəɾæto bəhi mapɔ?

kəɾæto mapɔ? sə?mɔ ata? ɡətɔ?

dal biləh niŋ dəbu baŋɔ? sunɔ?

dəbu baŋɔ? sunɔ? dalæ biləh niŋ

3. หน่วยเสริมที่เกี่ยวกับเวลา

1. ตอนเช้ารถแน่นจัง

รถแน่นจังตอนเช้า

2. พูรงนี้โรงเรียนเปิดแล้ว

โรงเรียนเปิดแล้วพูรงนี้

3. เมื่อวานเด็กลืมน้อสม

เด็กลืมน้อสมเมื่อวาน

4. เมื่อคืนผมคหนังแล้ว

ผมคหนังแล้วเมื่อคืน

waktu pagi kəɾæto kəta? sunɔ?

kəɾæto kəta? sunɔ? waktu pagi

æso? səkoləɬ buko dəɬ

səkoləɬ buko dəɬ æso?

kəmarəŋ budəɬ təlupɔ bəli asæ

budəɬ təlupɔ bəli asæ kəmarəŋ

səmalæ amɔ təŋɔ? ɡoyæ dəɬ

amɔ təŋɔ? dəɬ ɡoyæ səmalæ

โครงสร้างประโยคไม่เริ่ม 12 แบบ

แบบที่ 1 กอ

ถึงไป

dəɾaʔ saŋaʔ

หอมจิ้ง

baw sədaʔ

ยังไม่หวาน

daɣh manih

แบบที่ 2 ป กอ

เขาสบายดีแล้ว

dia səŋaʔ daɣh

สามใบคงพอ

tigɔ bute cukɔʔ

แกกำลังจะนั่งแล้ว

dia tənɔʔ nɔʔ dudɔʔ daɣh

แบบที่ 3 กอ ป

พอไหมสามใบ

cukɔʔ kadaɣh tigɔ bute

เผือกจิ้งจกนั้น

pədaʔ sunɔʔ piŋæ tu

กลับแล้วซุกแรก

kəleɣ daɣh puah dulu

แบบที่ 4 กส ตก

ไม่ไคเจอเขา

tɔʔ təmɯŋ dəŋa dia

อยากไคเล่มที่คม

nɔʔ hɔʔ taɰæ

จะซื้อสักสามขวก

nɔʔ bæli tigɔ ɰəbo

แบบที่ 5 ป กส ตก

เพื่อนจะเอาตัวหนึ่ง

sain nɔʔ səŋɔ

เขากำลังเล่นฟุตบอล

dia tənɔʔ dəmain buwɔʔ pæbo

เสื้อตัวนั้นไม่มีกระเป๋

baɰu səla tu tadaɣh pəkæʔ

แบบที่ 6 ตก ป กส

เล่มที่คมฉันจะใช้

hɔʔ taɰæ amɔ nɔʔ paka

สองใบนี้ผมเห็นแล้ว
คูใหม่แกยังไม่อยากใส่

แบบที่ 7 กท ตก รก

จะบอกเรื่องนั้นแก
กำลังจะให้ฉันใหม่เขา
ลืมทอนสตาจค์เขา

แบบที่ 8 ป กท ตก รก

เขายกชายแพะเรา
ใครจะไปแจกสิบใบนี้เขา
เราน่าจะบอกชาวคิกลุ่มนั้น

แบบที่ 9 ตก ป กท รก

ตุ๊กตาที่เพิ่งให้แก
แพะเขาเคยบอกชายเรา
ขนมแม่จะให้น้อง

แบบที่ 10 รก ป กท ตก

กลุ่มนั้นเขาไม่น่าจะแจกของ

คนนั้นเลิกชอบไปตามปัญหา
น้องพี่จะให้ตุ๊กตา

แบบที่ 11 นพ

น้องละ

ใคร

เชอวี

dua bute niŋ amɔ napɔ? dəh
gu baru dia tɔ? sɛ paka lagi

นุ? ฆุ? cərito tu ka dia
ตงุ? นุ? wi səla hə? baru ka dia
lupɔ tamɔ? dui ka dia

dia ฆุ? juwa kameŋ kito
sapɔ dia nɔ? baŋi sɔpuloh bute niŋ ka dia
kito sɔŋ patɔ? nɔ? ฆุ? kɔbar
ka padɔ puəh tu

anɔ? kɛ kakɔ? baru wi ka dia
kameŋ dia bæso nɔ? ฆุ? juwa kito
təpon mɔ? nɔ? wi ka adɛ?

puəh tu kito tɔ? sɔŋ patɔ? baŋi
barɛ ka dia

วเก tu budəh bəhi taŋɔ buku 2
adɛ? kakɔ? nɔ? wi anɔ? kɛ

adɛ? lah

sapɔ

dəmo ka>h

แบบที่ 12 นพ นพ

คนอ้วนลูกเพื่อน
บ้านเขาหลังใหญ่
คนนั้นเพื่อนเขา

ɔŋɛ ɔŋmu? anɔ? sain
ruma>h dia hɔ? bəsa
ɔŋɛ tu sain dia

โครงสร้างเฉพาะของประโยคไม่เริ่ม 8 แบบ

แบบที่ 1 กส

ยังไม่อยากซื้อ
จะไรแล้ว
ช่วยบอกด้วย

tɔ? bərasɔ nɔ? bəli
nɔ? paka da>h
tulɔŋ kəhɔ? gate?

แบบที่ 2 ป กส

ฉันยังไม่อยากซื้อ
เขาจะไรแล้ว
เชอช่วยบอกด้วย

amɔ tɔ? bərasɔ nɔ? bəli
dia nɔ? paka da>h
dæmɔ tulɔŋ kəhɔ? gate?

แบบที่ 3 กท

ทวงแล้ว
เคยให้
ยังไม่ได้ออน

mitɔ? da>h
bəsɔ buwi
tɔ? tamɔ? lagi

แบบที่ 4 ป กท

เขาทวงแล้ว
เพื่อนเคยให้
เขายังไม่ได้ออน

dia mitɔ? da>h
sain bəsɔ buwi
kitɔ tɔ? tamɔ? lagi

แบบที่ 5 กท ตก

เคยทวงหนี้

เคยให้ของ

ยังไม่ไ้ตอนสคางค์

bæso mitɔ hutæ

bæso buwi baræ

tɔ? tamɔ? dui lagi

แบบที่ 6 ป กท ตก

เขาเคยทวงหนี้

เพื่อนเคยให้ของ

เรายังไม่ไ้ตอนสคางค์

dia bæso mitɔ? hutæ

sain bæso buwi baræ

kito tɔ? tamɔ? dui lagi

แบบที่ 7 กท รก

เคยทวงฉั้

เคยให้เด็ก

ยังไม่ไ้ตอนเรา

bæso mitɔ? dɔŋa amɔ

bæso buwi ka budɔ>h

tɔ? tamɔ? lagi kito

แบบที่ 8 ป กท รก

เขาเคยทวงฉั้

เพื่อนเคยให้เด็ก

เขายังไม่ไ้ตอนเรา

dia bæso mitɔ? dɔŋa amɔ

sain bæso buwi ka budɔ>?

dia tɔ? tamɔ? lagi kito

๖
บทคัดย่อ

การศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายู
ในสี่จังหวัดภาคใต้

บทคัดย่อ
ของ
ปรีชา ทิชนพงศ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มิถุนายน 2519

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบประโยคภาษาไทยกับระบบประโยคภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ ในเรื่องต่อไปนี้คือ ประโยค วลี และหมวดคำ โดยใช้ผู้ให้ปากคำ 2 กลุ่ม กลุ่มละ 2 คน ข้อมูลทางภาษาประกอบด้วย ประโยค 193 ประโยค วลี 144 วลี และประโยคสำหรับทดสอบหมวดคำอีก 167 ประโยค ผลที่ได้จากการศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับแนะนำครูสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองแก่เด็กไทยมุสลิม และเพื่อปรับปรุงแบบเรียนภาษาไทยให้เหมาะกับเด็กไทยมุสลิมในโอกาสต่อไป

ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะการเรียงลำดับคำเข้าประโยคตรงกัน ยกเว้นบางประโยคมีคำบุพบท [ka] ที่มีความหมายตรงกับคำว่า แก่, สู่ ในภาษาไทยเพิ่มเข้ามา และในบางประโยคที่คำแรกของหน่วยกริยากรรมหรือหน่วยกริยาทวิกรรม ในประโยคภาษามลายูคือคำว่า [lagi] ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า อีก, ยัง ในภาษาไทย จะนำไปเรียงไว้ท้ายหน่วยกริยานั้น ๆ หรืออาจเรียงไว้ท้ายประโยคก็ได้

2. ลักษณะโครงสร้างของวลีตรงกัน ยกเว้นกริยาวลีบางแบบต่างกันบ้าง คือ แบบที่ 2 บางตัวอย่างมีการสับตำแหน่งของคำ แบบที่ 4 ตำแหน่งของหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแกนไม่มี แบบที่ 5 บางตัวอย่างไม่มีหน่วยขยาย แบบที่ 9 บางตัวอย่างไม่มีหน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแกน และแบบที่ 10 บางตัวอย่างไม่มีหน่วยขยาย บางตัวอย่างมีการสับตำแหน่งของคำช่วย

3. ตำแหน่งและหน้าที่ของคำในประโยคส่วนใหญ่ตรงกัน มีที่ต่างกันบ้างดังนี้ ในประโยคทดสอบหมวดคำกริยาทวิกรรม มีคำบุพบท [ka] เพิ่มเข้ามา คำช่วยหน้ากริยาในบางตัวอย่างอาจสับตำแหน่งไปอยู่ท้ายประโยคหรืออาจตัดออกไปได้เลย คำช่วยหลังกริยา คำกริยาวิเศษณ์ คำเชื่อมนาม และคำเชื่อมประโยคในบางตัวอย่างไม่มี

A SYNTACTIC COMPARATIVE STUDY OF STANDARD THAI AND MALAY DIALECT
IN THE FOUR SOUTHERN PROVINCES OF THAILAND

ABSTRACT

BY

PREECHA TICHINPONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree

June, 1976

The objective of this thesis was to compare the grammatical structures of standard Thai language and those of Malay dialect in the four southern provinces of Thailand. The topics discussed were: sentences, phrases and word-classes. Two groups, each consisting of 2 informants, were used in the study. The language data of the study consisted of 193 sentences, 144 phrases, and 167 sentences for testing word-classes. The study would be valuable for teachers who teach Thai as a second language to Muslim pupils, and in addition, it would be used to improve Thai textbooks for Muslim pupils.

The results of the study were:

1. Word sequences in the sentences of the two languages were alike except in some Malay sentences the preposition [ka] which means "to" was added. In some Malay sentences the first words of transitive verbum or double transitive verbum, [lagi] which means "more", "additionally", might be placed in the final position of verbs or sentences, while in Thai sentences ยัง [lagi] did not occur in the same position.

2. Phrase structures of the two languages were alike except some verb phrases i.e. in type 2 there was conversion of word positions, in type 4 no pre-nuclear auxiliaries, in type 5 no modifiers in some examples, in type 9 no post-nuclear auxiliaries in some examples, and in type 10 no modifiers in some examples, and in some examples there was conversion of word positions.

3. Most word positions and functions were alike but some were different i.e. the preposition [ka] was added in the double transitive verbal sentence frame, pre-verbal auxiliaries in some examples could be converted or deleted, and there were no post-verbal auxiliaries, adverbs, nominal linkers, and sentence linkers in some examples.